ION ARAMĂ

OBIECTIVUL „CEZARA"

Colecția „PENTRU PATRIE"

ION ARAMĂ

OBIECTIVUL „CEZARA”

— roman —

Colecția „PENTRU PATRIE”, 1974

Versiunea digitală 1.0 - ianuarie 2022

Cap. I
OMUL CU O MIE DE FEȚE

— Îl urmărim de două luni încheiate, tovarășe colonel.

— Și? V-ați plictisit?

— Nu, nu-i vorba de asta. Dar cred că avem destule probe pentru a-l acuza de spionaj militar.

— O acuzație gravă, spuse colonelul. Trebuie susținută temeinic.

Căpitanul Dragomir ridică din umeri.

— De când lucrez în contrainformații, n-am întâlnit un caz mai clar decât acesta. După părerea mea acționează destul de rudimentar. În fiecare zi același lucru: iese din hotel sub o înfățișare sau alta, călătorește pe traseele unde se află unități militare, intră în vorbă cu ofițeri, trage cu urechea prin restaurante, urmărește câte-o mașină până-n poarta cazărmii, pe urmă se întoarce liniștit la hotel. Program de opt ore, ca orice funcționar care se respectă.

— Pare un prostănac, zise colonelul ștergându-și chelia cu o batistă mare. N-am prea auzit de spioni proști până acum. E o noutate, ce spui, Dragomire?

— Mai dau și ei greș câteodată, murmură Dragomir. Or fi în criză de oameni.

— Deși, dacă-l judeci după față…

— După față, da. Pare destul de…

— Vezi cum poți să te înșeli? Când am intrat eu în munca asta, cineva mi-a spus pe șleau: „Dumneata, nene, n-ai față să lucrezi la contraspionaj. Arăți prea pașnic”.

— Asta cam așa-i, spuse căpitanul și adăugă repede: Mă scuzați, tovarășe colonel.

— Să te scuz! Parcă eu nu știu? Ei bine, flăcău, află că acum cincisprezece ani înfățișarea asta mă ajuta să ies din multe încurcături. Pe atunci nu se purta polițistul gen Mannix, gata oricând să-ți tragă una la plex.

Căpitanul Dragomir se ghemui parcă rușinat în fotoliul din fața biroului. El însuși avea, într-adevăr, ceva din Mannix: o statură atletică, mâini lungi și puternice, mers suplu, mișcări agere de sportiv. Pe când colonelul, care se mai îngrășase între timp și chelise de-a binelea, părea un ins legat definitiv de o profesie

sedentară.

— Închipuiește-ți, reluă colonelul, cum mi-ar sta față-n față cu „agentul X”, omul cu o mie de fețe. Cred că știe toate șiretlicurile de luptă corp la corp și ar pune jos un pluton de recruți.

Dragomir ridică din umeri, cu un gest de nerăbdare mascată, și se aplecă înainte:

— Ce pluton, tovarășe colonel? Îl avem în mână. Cu doi băieți îl așteptăm la ieșirea din hotel și-i spunem să ne urmeze. Cazul lui e prea clar ca să mai aibă nas să se împotrivească.

— E prea clar... repetă colonelul. Tocmai asta, că e prea clar. Nu te îngrijorează, Dragomire?

— Să mă îngrijoreze? După ce s-a plimbat două luni sub cele mai felurite înfățișări, ca la el acasă? Ce bucurie pe el, că ne-a dus de nas! Pescuia la Herăstrău și intra în vorbă cu paznicii. Pălăvrăgea cu soldații în gară. Uncheș guraliv, snoave cu duiumul. Sau la bodegă! Și-n toată vremea asta, băieții noștri după el. De ce să mă îngrijoreze? Mă bucură. Suntem mai tari. Dacă și-ar închipui că știm atâtea despre el...

— Și știm? întrebă tăios colonelul.

Căpitanul Dragomir tresări. După tot ce spusese, întrebarea i se părea absurdă. Colonelul se ridică și traversă încăperea. Deschise ușa de la casa de fier. Se auzi un scârțâit înfiorător.

— Parcă-i castelul cu fantome, mormăi el. De când zic să chem meșterul, s-o ungă nițel.

„Șeful e frământat de ceva”, constată Dragomir. Avusese timp să-i cunoască ticurile: când era preocupat de o problemă, încerca să abată atenția celorlalți către lucruri mărunte, ca și cum ar fi dorit să rămână singur față-n față cu problema aceea.

— Scârțâitul face parte din peisaj, tovarășe colonel. O să mă simt stingher când n-oi mai auzi balamalele astea.

Colonelul se aplecă, gemând, și trase din raftul de jos un plic mare, albastru, umflat.

— Balamalele, repetă el. Am cam neglijat pregătirea fizică, asta-i. În patru’s’șapte am stat trei zile într-o cotineață ca să prindem banda lui Chiciură. Aveam calități sportive, nu glumă.

— Și vreo douăzeci de ani mai puțin, dacă-mi permiteți.

— Îți permit, îți permit. Trânti plicul pe masă și din el se revărsară zeci de fotografii de diferite mărimi. Uite, muncă de

două luni. Nici vedetele de cinema nu se pozează atâta.

Căpitanul se repezi să adune fotografiile risipite pe cristalul mesei de consiliu. Unele erau arcuite; le netezi zadarnic cu palma. Le examină apoi pe rând, punându-le deoparte pe cele mai interesante.

— De fiecare dată altă înfățișare, murmură el. Ce idee, să te maschezi în tot felul! Adevărul e că se pricepe.

Colonelul făcu ochii mici, privind o fotografie cam neclară, care-l surprinsese pe omul cu o mie de fețe în haine de precupeț, cu mustață, filmând o coloană de autocamioane militare.

— Un meseriaș foarte bun, spuse. În privința deghizărilor. Dar în rest… Zău, Dragomire, acționează ca un diletant. Nu prea se împacă una cu alta.

Dragomir îl privi atent. Nu știa ce vrea să spună. Frunzări mai departe, prefăcându-se interesat, fotografiile de pe masă. Îi atrase atenția una întunecată, cu detaliile greu de ghicit. Abia distinse silueta, acum familiară, a omului cu o mie de fețe, care-și făcea de lucru cu un mic aparat de formă cubică.

— Interesantă piesă, făcu el. Pe asta n-o cunosc, tovarășe colonel. Opera lui Cosma, probabil.

— Da. A făcut-o aseară, la poarta centrului de transmisiuni. Omul nostru s-a nimerit pe acolo tocmai când se întorceau mașinile de la câmp.

— Tot transmisiuni, spuse căpitanul. Mereu în jurul unor unități de transmisiuni. Sau urmărind militari din arma asta. Dă de gândit, nu credeți?

— Da, dă de gândit. Mi-am pus de zece ori întrebarea: ce are cu transmisiunile?

— Cel mai simplu ar fi să-l întrebăm pe el. Când ordonați să trecem la fapte? L-am lăsat destul să se plimbe.

Colonelul dădu mustrător din cap:

— Să se plimbe și să ne tot dea material împotriva lui. Nu te îngrijorează, Dragomire? Parcă s-ar arăta singur cu degetul: „Priviți-mă, eu sunt spion!” Suspectă treabă, Dragomire. Trebuie să aflăm adevărul… Din gura lui, firește.

— Am înțeles, spuse căpitanul Dragomir.

„Agentul X” purta barbă în dimineața aceea. Funcționarul de

la recepție nici nu ridică ochii când îl văzu. Abia intrase în tură și colegul său îi spusese că în hotel au sosit de cu seară niște turiști străini, ceva în legătură cu un concurs de patinaj.

— Good morning, sir, mormăi el în chip de salut.

Omul cu barbă îi răspunse cu un semn din cap și aruncă cheia pe pupitru. Cu un gest automat, funcționarul o luă și o agăță la numărul respectiv, pe panoul furniruit.

La câțiva pași de intrarea hotelului, o florăreasă cu cojoc își aranja florile sărace, de iarnă, în coșul pus de-a dreptul pe trotuar. Omul cu o mie de fețe trecu pe lângă ea fluierând și mângâindu-și barba. Femeia râse la el arătându-și dantura splendidă; când se depărtă destul, ea se aplecă spre coșul cu flori și spuse încet dar deslușit:

— A ieșit din hotel. Se duce spre stația de troleibuz. Nici nu s-a uitat la mașină.

— Bine, se auzi răspunsul la fel de încet. Raportează că plec după el.

„Agentul X” își începu ziua de muncă devreme. Zgribulindu-se în frigul dimineții, se grăbi spre stația de troleibuz. Când mașina cu numărul care-l interesa poposi în stație, el luă parte cu entuziasm la asaltul ușii din spate, ca orice salariat care nu vrea să întârzie de la serviciu. Urcă și scoase bilet până la cap de linie. Coborî însă mai înainte, într-o stație din vecinătatea unei unități de transmisiuni, pe care o depistase cu o zi înainte, urmărind câțiva militari ce veneau de la gară. Metoda găsirii era brevetul lui pe care intenționa să-l acrediteze ca pe o adevărată descoperire. Într-adevăr, gara este locul unde se adună mulți oameni, din locurile cele mai diferite; acolo poți găsi turiști de peste nouă mări și țări alături de funcționari care lucrează într-un sat din preajma Capitalei și fac naveta zilnic; marinari în permisie și vânători de munte chemați la o convocare; aviatori și geniști și – de ce nu? – transmisioniști… În câteva rânduri, omul cu o mie de fețe se luase după militari având semnul transmisiunilor pe epolet, ca să constate de fiecare dată că nu mergeau acolo unde îl interesa. De astă dată el găsise niște ostași care aveau ca destinație unitatea de pe șoseaua Băleni, și spionul se felicitase în gând pentru răbdarea și tenacitatea cu care-și urmărise scopul.

Coborând în stația aceea din preajma unității, el aplică

procedeele simple dar eficace pentru a verifica dacă nu e urmărit. Oamenii treceau pe lângă el, îl depășeau, pe alții îi depășea el, dar cei mai mulți mergeau cam în același pas, un pas uniform al majorității, pasul omului care se grăbește spre locul de muncă. Omul cu o mie de fețe purta o scurtă din material impermeabil, de culoare albastru închis, devenită aproape o uniformă în iarna aceea. Jumătate din populația Bucureștiului purta o asemenea haină, comodă și călduroasă, bună și pe ploaie și pe ger și pe ninsoare, rezistentă la orice surprize și care avea, pentru el, un merit în plus: îl făcea să treacă neobservat. Numai barba distona cu restul înfățișării lui, exasperant de banale, dar omul cu o mie de fețe era destul de bun psiholog ca să-și dea seama că oamenii aceia grăbiți, abia treziți după un somn insuficient – în seara precedentă se transmisese la televiziune un spectacol de balet pe gheață care se terminase foarte târziu – nu se uitau în jurul lor decât atât cât le trebuia ca să nu fie îmbrânciți sau scoși din coloana grăbită care se scurgea pe trotuar.

Intră într-un magazin de pâine, o prăvălioară modestă, cu o vânzătoare în vârstă care vorbea familiar cu cei mai mulți dintre clienți – oameni din partea locului, desigur. Omul cu o mie de fețe exploata acest amănunt în avantajul lui: își putea da seama dacă în prăvălie se află vreo persoană străină de cartier, un eventual urmăritor. Dar nu; lumea cumpăra și pleca; nimeni nu rămânea în prăvălie mai mult decât era necesar ca să ia pâinea, s-o vâre grăbit în servietă sau în sacoșă, să trântească pe galantarul acoperit cu sticlă o grămăjoară de mărunțiș, să salute cu un zâmbet automat pe vânzătoare și să răspundă în doi peri la întrebările ei amabile: ce vă mai face bunica, băiatul s-a întors de pe șantier, n-ați mai fost demult pe la noi, aha, în concediu, îmi închipui că a fost frumos…

„Agentul X” se apropie de telefonul public instalat în spatele ușii, formă un număr, întrebă ceva cu glas scăzut, își ceru politicos scuze că deranjează la ora aceea și ceru să vorbească cu tovarășul Smarandache, fără să țină seamă de protestele copilului care răspunse că acolo nu locuia niciun tovarăș Smarandache; convorbirea avea desfășurarea cea mai firească și nimeni nu băgă de seamă când agentul depuse pe capacul telefonului o pastilă albă de mărimea unei aspirine. Curând

magazinul se goli și omul cu barbă se apropie de vânzătoare:

— Mâine o să ningă. Simt niște înțepături în genunchi.

— Precis ninge. Ce-ați dorit, tovarășu?

— O jumătate de lipie. Mor după lipii, explică el zâmbitor. Îmi amintesc de copilărie. Bunica mea cocea de-astea, la țest, afară…

— Sunteți oltean, vasăzică, comentă vânzătoarea.

— Jumătate. De dincoace de Olt. Dar tot oltean mă consider.

Femeia se întrerupse din conversație ca să vândă unui copil o franzelă proaspătă, „că altfel mă trimite tata cu ea înapoi” și se destăinui:

— Cam asta a fost ora de vârf. De dimineață de pe la șase nu stau nicio clipă. Toată lumea din cartier vine după pâine la aceeași oră. Iar colega mea e în concediu.

Omul cu o mie de fețe o asculta încuviințând din cap, înțelegător. Se întoarse apoi spre vitrina mare, abia mascată de o perdea transparentă. Folosi perdeaua ca să șteargă aburul de pe geam. Un semicerc clar apăru astfel pe sticla tulbure. Femeia vru să-i facă un reproș, dar se răzgândi. El însă părea să-i fi ghicit reproșul din priviri.

— Iertați-mă, doamnă. Nu cred că s-a murdărit. Dar oricum, n-am făcut un gest prea elegant.

— Nu-i nimica, îl liniști vânzătoarea. Tot trebuie să le dau la spălat peste două-trei zile.

De afară venea un huruit constant, altul decât zgomotul sâcâitor al mașinilor ce treceau pe stradă. Curând pe poarta unității de vizavi începură să iasă autocamioane acoperite cu prelate. Omul cu o mie de fețe se întoarse pentru o clipă să comenteze:

— Pleacă la treabă cătanele.

— Ora lor obișnuită, îl lămuri femeia. Pleacă și se întorc pe la douăsprezece. Se duc la instrucție.

— Și fac o fumăraie mașinile astea…

— Păi da. O jumătate de ceas nu poți ieși în stradă. Mai ales când e vremea liniștită. Așa că stați să se mai potolească…

Omul zâmbi și-i oferi un „mentosan”. Vânzătoarea începu să considere că dacă n-ar avea barbă, domnul ăsta ar fi un tip drăguț. „La urma urmei, chiar și cu barbă…” continuă ea să cedeze teren. Dar acum nu-l mai putea vedea bine, fiindcă

bărbosul rămăsese cu ochii pironiți pe geam.

— Nostalgia trecutului, spuse el stând mai departe cu spatele. Știți, eu am făcut armata la mecanizate. Am așa, un fel de emoție când văd o coloană de mașini…

Scoase o țigară și bricheta. Femeia îl văzu că scapără de mai multe ori, deși sâmburele de flacără apăruse de prima dată deasupra frumosului obiect aurit. Bărbatul observă privirea ei ațintită asupra brichetei.

— Bijuterii de familie, râse el răgușit. Uneori, într-o drăcie de asta se poate ascunde un aparat de fotografiat.

Femeia trase cu palma firimiturile de pe tejghea. Punea în treaba asta multă atenție, de parcă ar fi strâns pulbere de diamant.

— Asta-i numai în romane, spuse ea. În romanele polițiste.

— Nu-mi plac romanele polițiste, declară bărbosul. Eu sunt antrenor de hochei și citesc mai mult cărți cu caracter sportiv. Ați văzut vreodată un meci de hochei?

— Numai la televizor. Soțul meu este mare amator. Vrând, nevrând mă uit și eu, duminica. Acuma, iarna, sunt destule meciuri.

— Iarna… făcu visător bărbosul. Anul ăsta nu prea avem zăpadă. Abia aștept să ningă și să mă duc la Sinaia, la schi. O pasiune din tinerețe.

— Dar ce, parcă acuma sunteți bătrân? protestă femeia.

— Oricum… nu mai am douăzeci de ani.

Mașinile trecuseră demult. În urma lor stăruia o ușoară ceață albastră și o liniște pe care nici n-ai fi visat-o cu un sfert de ceas în urmă.

— Sunteți o persoană interesantă, spuse bărbosul. M-am mutat de curând în apropiere. De-acuma o să iau pâine de la dumneavoastră. Și chiar dacă nu iau pâine, o să vin să vă țin de urât. După ce trece ora de vârf…

— Poftiți, surâse femeia. Când vă face plăcere.

— Nu cunosc pe nimeni aici, mai spuse el. Deocamdată sunteți singura mea cunoștință.

— E un cartier de oameni cumsecade. O să vă obișnuiți repede.

— Cu bine, spuse el ieșind pe ușă cam cu spatele.

— La revedere.

„Nu prea semeni tu a sportiv, gândi femeia în urma lui. Credeai că mă aiurești cu poveștile cu Sinaia și mai știu eu ce!” Căută o fisă în tejghea. Se duse spre telefonul public; trebui să se întoarcă din drum ca să dea un șirag de covrigi unui țăran cam vorbăreț, apoi după ce acesta ieși lăsând în urmă un vag miros de țuică, se apropie de telefon și făcu un număr:

— Alo! Nu vă supărați, vreau să fac o sesizare. Poate o să râdeți de mine, dar...

— Cine-i la telefon?

— Responsabila centrului de pâine de pe șoseaua Băleni.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să anunț că am observat ceva suspect. Aș dori să vorbesc cu tovarășul comandat.

— E-n ședință, tovarășă. Aici ofițerul de serviciu. Spuneți-mi mie, dacă aveți ceva important.

— Cred că este... Știți, un om cu barbă... Când plecau militarii la instrucție... Cu o brichetă care ardea și totuși a scăpărat de mai multe ori...

Omul cu barbă își scoase difuzorul din ureche. Se așezase pe o bancă, în parcul pustiu, și se făcea că citește ziarul, având alături un banal aparat de radio cu tranzistori. Singurul lucru ciudat era că, deși nu se afla nimeni prin preajmă, solitarul radioascultător avea o grijă exagerată pentru liniștea locului: asculta la o cască-difuzor, astfel că niciun sunet nu străbătea în afară. După ce-și scoase casca și opri aparatul, începu să reflecteze: „A observat tâmpita! Și bossul, cu bricheta lui! I-am spus doar: E fumată, domnule! Până și copiii știu că într-o brichetă... El de colo: Tocmai de-aia, deșteptule, pentru că e fumată. Nimeni nu se așteaptă la o metodă veche... Măcar să-mi iau emițătorul de acolo. Doar n-o să-l fac proastei cadou. Dar mai bine lasă. Prăvălia o fi sub observație acum. Decât să iasă vreo drăcie, mai bine pierd emițătorul. Adică o aspirină...”

Se ridică de pe bancă oftând. Un vântișor rece se iscase parcă din senin și făcea să troznească ramurile scheletice ale copacilor. Omul cu o mie de fețe se simți deodată obosit și singur, prea singur în această viață absurdă. Ieși din parc cu pasul tot mai grăbit și făcu semn unui taximetru care tocmai trecea. Mașina opri scurt și dădu puțin înapoi, până când ajunse

în dreptul lui. Urcă.

— Unde mergem? întrebă șoferul.

— Înainte. Către un loc cald și plăcut. Astăzi îmi permit și eu o mică vacanță…

— Dacă vă dă mâna, e bine, spuse șoferul. Spre centru?

— Spre centru, spuse pasagerul. Am auzit că la „Cina” au un vinișor…

— Dumneata folosești aspirină?

— Numai când am gripă, spuse femeia.

Căpitanul Dragomir luă cu grijă aspirina de pe telefonul public, o puse pe tejghea, luă cuțitul de tăiat pâine și apăsă pastila cu mânerul. Pastila se sfărâmă la suprafață și în interiorul ei se văzu o bobiță cenușie.

— Acum ai înțeles, spuse el. Avea un emițător aici, ca să te controleze. Voia să știe dacă ești o persoană sigură, ca să facă din prăvălie un post de observație. Dacă nu dădeai telefon, mâine se instala iarăși lângă fereastră. Așa, n-o să-l mai vezi niciodată.

Vânzătoarea începu să vorbească repede, gesticulând larg cu mâinile și rotindu-și ochii în toate părțile:

— Nici n-o să-i duc lipsa, bătu-l-ar Dumnezeu să-l bată. Auzi, aspirină! Și ce frumos vorbea, și cum mă mai lingușea, de ziceai că e cel mai cumsecade om din lume. Și când colo… Dacă n-aș vedea cu ochii mei, n-aș crede.

Căpitanul inspectă atent fiecare colțișor al magazinului.

— Inutil, spuse el în cele din urmă. Nu era să lase zece emițătoare. Indivizii ăștia au multă fantezie. Nu folosesc de două ori același mijloc. Dar trebuie să verificăm totul, cu mare grijă. De la oameni ca el te poți aștepta la orice. Îți închipui că n-au trimis aici niște nătărăi.

Preocupat să cerceteze pereții și tocurile ferestrelor, căpitanul nu remarcă de la început frica ce se așternea tot mai mult pe chipul rotofei al vânzătoarei. Abia când se întoarse spre ea o văzu retrasă într-un colț, ținându-și gura cu palma, cum fac țărăncile bătrâne.

— Ce este? întrebă el mirat.

— Înseamnă că v-a scăpat, șopti femeia. O să mă pomenesc într-o zi vă vine și mă strânge de gât. Dacă am dat telefonul

acela... și el a auzit... Ce-o să se întâmple acum? Eu voiam să vă ajut. Nu m-am gândit la ce-o să urmeze. Acuma o să stau mereu cu frica-n sân. Dacă vrea să se răzbune, ce mă fac?

— Nicio grijă, spuse căpitanul. N-o să mai aibă timp să facă niciun rău. Nimănui. Nici dumitale.

În dimineața următoare, vânzătoarea veni la magazin cam cu spaimă-n suflet. E drept, ofițerul acela drăguț îi spusese vorbe liniștitoare, dar vorba se duce și ea rămâne aici, neputincioasă, la cheremul omului acela îngrozitor. Putea să-și dea seama de la-nceput că are mutră de ticălos. Dar acuma e prea târziu să mai facă ceva. Dacă mai dă pe aici, cel mai bun lucru e să telefoneze iarăși. Lumea începu să vină. Se formă chiar o mică coadă. Vânzătoarea lucra mai încet ca de obicei. Preocupată mai mult de oamenii care veneau să cumpere decât de ceea ce cumpărau, ea măsura cu atenție fiecare chip care i se perinda prin fața tejghelei. Cei mai mulți erau oameni cunoscuți, din cartier, oameni cumsecade. Era atât de schimbată, încât unul dintre ei o întrebă dacă nu se simte bine. Dădu un răspuns în doi peri, cu ochii la ușă. De câteva ori greși restul și o femeie îi atrase atenția. Când auzi mașinile pornind din unitatea de vizavi, tresări. Tocmai vindea pâinea unui om în vârstă, cu un ferăstrău la spinare.

— E proaspătă? întrebă omul.

Vânzătoarea tăcu, cu ochii la stradă.

— E proaspătă? întrebă iarăși tăietorul de lemne.

— Cum? Da, acum o oră au adus-o.

— M-am sculat de la patru, spuse omul. Am un client care se grăbește. Pleacă în concediu și vrea să-și lase toate la locul lor. De două ceasuri tai lemne cu gândul la pâinea asta.

Femeia îi întinse o jumătate de franzelă, privindu-l bănuitor; altul care caută sămânță de vorbă!

Într-adevăr, omul ciupi un colț din franzela rumenită și începu să mănânce fără grabă. Femeia îl privi iarăși bănuitor, dar își dădu seama că spaima ei era absurdă; tăietorul de lemne era mai înalt și mai spătos decât vizitatorul de ieri dimineața. Îl lăsă deci în pace și se apucă iarăși să privească prin vitrină. Mașinile porneau, ca totdeauna, la lucrul lor. Tăietorul de lemne se retrase într-un colț, puse ferăstrăul jos, rezemat de calorifer.

Metalul făcu zgomot și femeia tresări iarăși. În clipa aceea ușa se deschise și în magazin intră un ins cu șapcă trasă pe ochi, netuns, dar bărbierit proaspăt, îmbrăcat într-o scurtă de oaie cam ponosită.

— Un corn, vă rog, ceru el.

Cu toată deghizarea, ea îl recunoscu și deveni deodată palidă. Când ridică privirea spre el, omul puse banii pe tejghea:

— Poftiți, sunt bani potriviți, spuse el răgușit. Vă mulțumesc.

Se întoarse și plecă. Vânzătoarea vru să facă un pas spre ușă, apoi se repezi spre telefon. Avea o figură răvășită de spaimă. Tăietorul de lemne își ridicase iarăși ferăstrăul și porni domol pe urmele agentului.

„Agentul X” era bucuros că nu-l urmărea nimeni. Cât despre femeia aia de la magazin, nici nu-și dăduse seama că era tot el. Doar moșul ăla cu ferăstrăul... Dar trebuie să-și continue treaba începută ieri. În fond mai erau destule magazine în cartierul ăsta!

Poposi într-o mercerie tocmai când șirul de mașini începuse să ia viteză pe șosea.

— Bună ziua.

— Bună ziua, spuse vânzătoarea o fată tânără și grăsuță.

— Ger al naibii. Pot fuma o țigară?

— Poftiți, spuse fata. Tot nu prea sunt clienți la ora asta. Când nu se deschide ușa, se face cald.

— Mai fac și ăștia fum cu motoarele lor.

— Fiecare cu meseria lui, spuse fata.

— Le iei apărarea.

— Fratele meu e militar în unitatea asta.

— Zău? Șofer sau telegrafist?

— Sunteți cam curios, spuse fata.

— Și dumneata cam vorbăreață, se supără omul cu o mie de fețe. Uite ce e, tovarășă, eu sunt de la securitate. Avem misiunea să păstrăm secretul unității. Iar oameni de-alde dumneata intră în vorbă cu unul și cu altul, pe urmă li se pare că au trăncănit prea mult și dau telefon la miliție.

— Dar ce-ai vrea să facă, dacă dau peste oameni curioși? Nu trebuie să sesizăm organele de stat?

— Trebuie. Dar ne pomenim cu trei-patru sectoriști în zonă, și

asta mai rău ne încurcă. Pisica cu clopoței nu prinde șoareci, cred că știi vorba asta.

— O știu.

— Atunci fă bine și ia seama ce vorbești. Dumneavoastră, civilii, aveți capul plin de romane polițiste și vă amestecați unde nu trebuie.

— Eu nu mă amestec, se apără fata.

— Bine faci, spuse ferm „agentul X” și, salutând-o cu un semn din cap, ieși marțial din magazin.

Porni pe stradă liniștit, pipăindu-și bricheta. Astăzi prinsese în poză un camion cu prelată de o formă neobișnuită. Deasupra era ceva rotund, prelata avea un fel de umflătură, probabil un nou tip de antenă parabolică. Domnii de la centru aveau să ghicească mai bine despre ce e vorba. El nu făcuse decât să-i confirme prezența.

— Tovarășe, fiți amabil, n-aveți un chibrit? îl rugă un om în uniformă de vatman.

„Agentul X” tocmai se juca cu bricheta din buzunarul hainei. El însuși fumător pasionat, făcu gestul pe care orice fumător îl face din reflex: fără să stea pe gânduri, scoase bricheta și scăpără adăpostind flacăra cu palma. Celălalt aprinse țigara și, cu un gest îndemânatic, îi luă bricheta.

— Frumoasă sculă, spuse el. N-o vindeți?

— N-o vând, spuse calm „agentul X” întinzând mâna să-și ia obiectul înapoi. Hai, tataie, nu mă ține din drum că m-așteaptă unchiu-meu.

— Ești arestat, domnule, spuse omul în uniformă de vatman.

— Glumești, frățioare. Cară-te, că strig după miliție. Și dă-mi bricheta.

— Nu înțelegi că ești arestat? Nu încerca să fugi, că n-ai unde. Ești acuzat de spionaj militar!

— Nu mă puteți aresta. Am pașaport, vreau să consult un avocat…

— Asta n-o putem hotărî aici, în stradă. Să mergem!

— Înțeleg, oftă omul cu o mie de fețe. Țineți seama că m-am predat de bună voie.

— Vom ține seama, spuse căpitanul Dragomir. Ia-o înainte. Mașina albastră, de colo, e a noastră. Te duc gratis până la colonel.

— Recunosc, domnule colonel. Recunosc tot. Să se consemneze acest lucru.

— S-a consemnat. Dar chiar dacă nu recunoșteai, probele sunt evidente.

Colonelul făcu o pauză. Rândui niște creioane pe masă. Căpitanul Dragomir se întreba cum poate fi colonelul atât de calm.

— Așadar, știm multe despre dumneata. Știm tot ce-ai făcut de când ești în țară, nu mai e nevoie să ne spui. Să ne spui, stimate domn, *ceea ce nu știm.*

— Anume? întrebă omul cu o mie de fețe.

— Cine te-a trimis? Ce obiective ai? Cu cine ai luat legătura? Pe ce cale transmiteai informațiile?

— Cam multe întrebări deodată, domnule colonel. V-aș ruga, dacă se poate, o țigară.

Colonelul îi întinse cu amabilitate pachetul de țigări și-i oferi foc, zâmbind malițios, chiar de la bricheta cu pricina, care funcționa excelent.

— De obicei, drăciile astea se defectează repede, comentă el. Meșterii care le fac pun prea mult entuziasm la camera foto și neglijează mecanismul propriu-zis. Dar văd că a dumitale este o sculă perfectă. O ai demult?

Dragomir tuși cu înțeles. Îl surprinsese iarăși pe șeful lui preocupat de ceva, atât de preocupat încât se întindea la vorbă cu omul din fața lui, pe marginea unui subiect cu totul anost. „Agentul X” se răsuci neliniștit pe scaun.

— Îmi plac brichetele cu monogram, reluă colonelul. E o distincție în plus, nu găsești? Monogramul e un fel de stabilitate sufletească. Interesantă, zău, psihologia amatorilor de monograme.

Dragomir tuși iarăși, dar colonelul nu păru să-i dea vreo atenție. Avea stilul lui de a conduce o anchetă.

— De când te ocupi cu spionajul? întrebă el brusc.

— Nu sunt… de meserie, spuse omul cu o mie de fețe. Eram actor ambulant, dădeam spectacole de deghizare prin bâlciuri.

— De când te afli *acolo?*

— De trei ani. Am plecat într-un turneu cu ansamblul. Am rămas, știți, convins de un impresar. Spunea că o să fac

carieră... După aia am aflat că lucra la „Europa liberă”.

— Mai departe, spuse colonelul indiferent.

— Mi-au luat un interviu pentru radio. M-au pus să-l vorbesc de rău pe șeful ansamblului. Nu prea mă înghițea, ce e drept. Cred că și de asta am plecat...

— Îți cauți scuze, mormăi colonelul. Ce-ai făcut după interviul ăla?

— Ce să fac! Mi-am dat seama că m-am păcălit. Pentru interviu am primit niște bani și mi-am înjghebat un fel de teatru ambulant. O camionetă și un cort. Mergeam pe la bâlciuri, întindeam cortul, dădeam spectacole de unul singur: câte zece roluri – o perucă, o mantie deasupra, o barbă falsă, glasul schimbat cu microfoane speciale... Lumea se amuza. Într-o vreme, acum vreun an, am început s-o scârțâi rău de tot. Am vândut camioneta, mă deplasam cu trenul, dar nici așa nu mai mergea. Eram pe drojdie. Și într-o zi, când îmi strângeam calabalâcul și mă-ntrebam ce-o să mănânc la prânz, a venit la mine un tip: „N-ai vrea să te întorci în țară?” I-am spus că da, dar n-am nici de tramvai. „Pe cheltuiala noastră, zice. Patronul plătește bine, dacă lucrezi corect”. Într-adevăr, mi-au dat un avans chiar în minutul în care am acceptat. Pe urmă m-au băgat într-un fel de școală, centrul special, cum îi spuneau. După o jumătate de an mi-au dat pașaportul și banii. Atunci l-am văzut pe șef. Prima și ultima oară.

— Ce știi despre el?

— Mai nimica. Umbla îmbrăcat civil, dar avea o înfățișare cazonă. Vorbea cam răstit. Toți îi spuneau „maiorul”.

— Maiorul... murmură colonelul. Cunoștință veche...

Tăcu. Arestatul aștepta să fie interogat mai departe, dar colonelul rămăsese nemișcat, cu fruntea-n palme, cu privirea ațintită pe sugativa de culoarea șofranului care-i proteja mapa de birou. Deodată deschise sertarul și scoase câteva fotografii format carte-poștală. Din fotografii priveau bărbați cu înfățișare hotărâtă.

— E vreunul dintre ăștia? întrebă.

— Ăsta-i, fără îndoială, spuse spionul. Cu siguranță, el e maiorul.

— Ce misiune ți-a dat? Ce căutai la noi?

— Informații militare. De tot felul.

— Mai concret, se încruntă colonelul. N-are rost să te tot eschivezi. Căutai ceva anume. Ce?

— Obiectivul „Cezara”, spuse arestatul repede.

— „Cezara”?

— Da. Așa îl numeau. Maiorul mi-a spus la plecare: „În zona Bucureștiului s-a înființat o unitate de radiolocație cu caracter special. Trebuie să aflăm unde e plasată, ce stații folosește, sistemul de pază și apărare…”

— O sarcină destul de grea, observă colonelul. Cine a mai fost trimis cu dumneata?

— Nimeni. Maiorul are o teorie despre autonomia deplină. Acțiune individuală, niciun fel de legături până la îndeplinirea misiunii.

— Cum transmiteai informațiile obținute?

— Nu le transmiteam. Trebuia să mă întorc la centru cu tot ce am aflat. Numai în cazuri excepționale aveam voie să dau o telegramă cifrată, aparent cu un text banal, la o adresă pe care a trebuit s-o memorez foarte exact.

Colonelul se întoarse spre Dragomir:

— Așadar, obiectivul „Cezara”… Ce spui Dragomire? Au fantezie domnii. Așa o să-i spunem și noi. Sună mai plăcut decât un indicativ oarecare…

— Da, confirmă Dragomir.

— Mai ai ceva de declarat? îl întrebă colonelul pe „agentul X”.

— V-am spus tot ce vă interesa.

— O să faci o descriere amănunțită a școlii pe care ai urmat-o. Să scrii acolo totul, chiar detaliile pe care le consideri neînsemnate.

— Fac tot ce-mi cereți. Numai că trebuie să se țină seama la proces…

— Bine… Rămâne de văzut. Ridică receptorul telefonului: Să fie dus arestatul!

După plecarea „agentului X”, colonelul se ridică și făcu câțiva pași prin încăpere. Dragomir îl urmărea cu privirea. Nu înțelegea de ce e nemulțumit. Colonelul se opri în fața lui, își șterse chelia cu batista aceea mare și spuse scurt:

— Plevușcă!

Dragomir tresări. Se ridică, stinse țigara chinuind-o îndelung în scrumieră, tuși și-și aranjă cravata.

— N-am înțeles, tovarășe colonel.

— Ei, n-ai înțeles! Se pare că maiorul vrea să ne tragă pe sfoară. Ne trimite plevușcă, să ne bucurăm și să ne consumăm forțele. Între timp, peștele cel mare poate să-și vadă liniștit de treabă.

— Oare? se îndoi Dragomir.

— E o ipoteză, bine-nțeles. Dar trebuie să prevedem și eventualitatea asta. Obiectivul „Cezara" e un lucru prea important ca să trimită un ageamiu. Jocul devine interesant, Dragomire, dacă așa stau lucrurile. Nu te pasionează?

Cap. II
MAIORUL ARE O IDEE

Maiorul arăta foarte grav în dimineața aceea. Îl chemă pe secretarul lui cu un sunet de sonerie prelung și amenințător, încât acesta crezu că s-a blocat butonul.

— La ordin, domnule maior!

— Unde-i Peter?

— În sala de lingvistică. Lunea, ca de obicei, antrenament la limbi străine.

— Ce limbă mai învață? zbieră maiorul.

— Un dialect vorbit prin Africa centrală, spuse secretarul parcă scuzându-se. Doriți să-l chem?

— Dar ce aștepți? Crezi că mă interesam de el doar din curtoazie? Să vină imediat la mine, dacă asta vrei să-ți spun.

Peter, ajutorul maiorului în probleme de informații, veni de urgență, dar intră în birou cu un aer flegmatic, ca și cum ar fi nimerit întâmplător acolo.

— Bună dimineața, domnule maior.

— Pentru unii poate, o fi bună. Dar nu pentru noi, stimate Peter. Când primim o asemenea corespondență. Ia citește!

Aproape îi aruncă hârtia oficială, cu antet și ștampilă mare, stacojie. Peter suportă în tăcere grosolănia maiorului, punându-o pe seama vremii noroase de afară. Maiorul suferea de reumatism, deși nu-i plăcea să vorbească despre împrejurările în care contractase această boală. Peter luă adresa, o citi dintr-o privire, apoi se îndreptă deodată, cu ochii țintă la maior. Maiorul, în picioare, lângă fereastră, fuma sprijinindu-și cotul mâinii

drepte în palma stângă.

— Dumneavoastră… ați citit?

— Bine-nțeles că da. Și a avut darul să mă scoată din sărite. Ce zici de dumnealor? Își închipuie că informațiile se culeg din pădure, ca ciupercile. Poftim, au nevoie urgentă de date în legătură cu obiectivul „Cezara”. Urgentă!

Maiorul lăsă fereastra, stinse țigara în scrumiera de porțelan alb pe care era gravată în roșu și auriu reclama unui detergent ideal și începu să se plimbe prin birou cu mâinile înfundate în buzunare.

— Ce e drept, făcu Peter, așteaptă cam demult. Sunt vreo trei luni de când am auzit pentru prima oară numele ăsta ciudat: obiectivul „Cezara”.

— Și? N-am luat măsuri? Agentul 42 a plecat exact la o săptămână după primirea hârtiei.

Peter își drese glasul și se așează în fotoliu.

— Domnule maior, nu vă cunosc intențiile, dar agentul 42 n-a dat niciun semn de viață. Și s-ar putea să nici nu mai dea vreodată. Mi se pare prea simplă soluția: trimiți un agent mediocru și aștepți.

— Mediocru! Era plin de talente băiatul. Păcat de el, în orice caz. Când l-am cunoscut, juca rolul unei hangițe văduve.

— Cu diferența că hangițele nu umblă flămânde, observă cu ironie Peter. L-ați găsit într-un moment critic pentru el. Măcar a obținut câteva luni de viață pe picior mare. Așa că nu e cazul să aveți mustrări de conștiință. Adevărul e că nu-s speranțe să se întoarcă teafăr.

— Nici eu nu mi-am pus prea mari speranțe în el. Tocmai aici e dibăcia noastră. Acuma pot să-ți dezvălui planul în toată amploarea lui. Agentul 42 e un simplu pion în jocul nostru. Merge acolo. Se interesează de obiectivul „Cezara”. Dacă izbutește, bravo lui. Dacă nu, o vreme le ține totuși oamenii în loc. Un agent nu se arestează îndată ce l-ai bănuit. Așa că îl lasă și se țin după el și cred că asta e singura amenințare la adresa obiectivului. Între timp, eu trimit un alt om. Unul mai bun. *Adevăratul agent.* Care va trece, astfel, neobservat…

— Bine gândit, încuviință Peter.

— Așadar, trecem la mutarea următoare. Nu voiam să mă grăbesc, dar deștepții ăia mă pisează mereu. Așa că… fii bun și

dă ordin să pregătească mașina. Fără șofer. Mergem numai noi doi.

— Încotro?

— Ieșim un pic la aer, dragă Peter.

După zece minute, când reveni, Peter îl găsi pe maior cu coatele pe birou, contemplând harta lumii din peretele din fața lui.

— Putem pleca, domnule maior. Spuneați că mergem la aer. Aer e peste tot. Trebuie să aveți vreo preferință. Deci cu riscul de a deveni monoton, vă mai întreb o dată: încotro?

— La centrul special, spuse maiorul. Un moment, să-mi iau paltonul. Seara se face răcoare, nu crezi?

În mașină, maiorul se așeză în dreapta și-l rugă pe Peter să treacă la volan. El se ghemui pe bancheta confortabilă, cu aparatul de radio-telefon pe genunchi. Mașina se strecură pe o străduță îngustă din spatele clădirii, depăși ca prin minune pe un ins care se străduia să parcheze un „Impala” enorm într-un spațiu mult prea mic dintre două mașini, frână scurt în fața unui marinar cam afumat care încerca să traverseze și ajunse la intersecția cu bulevardul. Peter așteptă resemnat să-și găsească loc în șuvoiul neîntrerupt de autovehicule; când îl găsi făcu un viraj care provocă o mare suferință cauciucurilor și porni într-o goană drăcească spre linia de centură. În dreapta lui, maiorul tăcea. Abia când ajunseră la marginea orașului, ceru legătura cu centrul.

— Domnule director, spuse.

— Domnule maior?

— Am nevoie de un as.

— Bine, dar examenul începe abia mâine.

— Facem o excepție. Asul pe care ni-l recomanzi va da examen azi.

— Pentru ce regiune?

— România, spuse maiorul. Mi se pare că ai pe cineva.

— Unul singur, spuse directorul.

— E bun?

— Mi-ați cerut un as. Așii nu se fabrică peste noapte. Dar omul meu cred că promite.

— O să-l vedem noi ce poate. Ia-l prin surprindere, domnule

director. Propune-i o plimbare cu mașina.

— Bine, dar e la lecția de judo.

— Scoate-l. E ultima zi de cursuri, nu te poți aștepta să mai învețe mare lucru. Ne întâlnim pe autostradă, peste vreo oră. Te așteptăm la vreun kilometru de calea ferată. Nu ne cunoști.

— Prea bine, domnule maior.

— Am terminat!

Peter conducea în tăcere, respectând tăcerea maiorului.

— Birocrații! gemu maiorul deodată. Ce știu ei? Au un loc alb pe hartă, pufăie din trabucuri și așteaptă soluții de la oamenii mei!

— Ne apropiem de calea ferată, anunță Peter. Opresc?

— Oprește. Trebuie să apară și ei în câteva minute. Directorul e punctual.

Într-adevăr, peste câteva minute pe înălțimea pasajului de cale ferată se arătă mașina stacojie a directorului centrului special. Maiorul își îndreptă cravata, lăsă să treacă o hodoroagă model 1955 cu garnituri cromate, traversă și făcu semn. Bolidul stacojiu se înfundă parcă în șosea, frânând cu un scârțâit strident.

— De ce ne-ați oprit? întrebă directorul fără să scoată trabucul din gură.

— Poliția, făcu maiorul.

— Mergeam cu viteză regulamentară.

— Avem mutre de agenți de circulație? Actele! Și dați-vă jos din mașină!

— Ce dracu-i asta? se miră directorul. Nu mai are voie lumea să se plimbe?

— Actele, repetă maiorul cu asprime.

Directorul ridică din umeri și-i întinse carnetul de identitate și permisul de conducere. Maiorul le luă, le examină atent, filă cu filă, i le înapoie și le ceru pe ale celuilalt. Era un om cam pirpiriu, dar cu mișcări agere și maiorul rămase mulțumit în sinea lui. Privi îndelung fotografia de pe document, confruntând-o cu fața omului. Răsfoi carnetul, se uită mai departe la ștampilă. Câteva mașini trecură în goană pe lângă ei. Pe autostradă nu-i obiceiul să încetinești fără un motiv temeinic. Directorul se uită cu jind după ele, își privi ceasul, tuși nerăbdător.

— Am înghețat de tot, stimați domni. Pot să știu și eu ce

doriți? N-o să stăm aici până diseară. Avem întâlnire cu niște fete și dacă nu suntem punctuali, se supără foc. Niște intelectuale, înțelegeți.

— Cam multă vorbărie, comentă maiorul. Vă arde de glume și în zonă s-a semnalat un agent din Răsărit.

— Bine, dar noi avem…

— Văd că aveți. Dar documentele dumnealui par cam dubioase. Trebuie să le supunem la analize mai exacte. Dacă ștampilele sunt veritabile, o să ne cerem scuze și vi-l trimitem pe cheltuiala noastră înapoi.

— Dar e ilegal să…

— Am ordine precise, domnule.

— Protestez! spuse directorul. În numele celui mai elementar…

— Lasă protestele și vezi-ți de drum. O să-ți continui plimbarea singur. Prietenul dumitale vine cu noi. Vrei o chitanță?

Peter îl luă pe om de braț și-l împinse spre mașina de pe cealaltă margine a șoselei:

— Hai, amice, spuse. Și nu încerca s-o faci pe nebunul.

— O să mă plâng prefectului, strigă din urmă directorul. O să…

Maiorul ridică din umeri. La doi pași înaintea lui, Peter și „asul” mergeau la braț ca doi prieteni. Deodată Peter se prăbuși și celălalt făcu un salt spre marginea șoselei. Maiorul zbură spre el și-i tăie calea cu un plonjon învățat probabil la rugbi. Căzu împreună cu „asul” în șanțul plin cu iarbă moale, înaltă, veștejită de primul ger.

— Termină cu prostiile, spuse maiorul răsucindu-i mâna la spate. Încă o figură ca asta și-ți pun cătușe. Cum îți închipuiai că poți să scapi, unul contra doi? Ia spune, promiți să fii cuminte?

— Promit, gemu omul. Aveți grijă că-mi rupeți mâna.

Maiorul îi dădu drumul și se ridică. Se ridică și celălalt, scuturându-și pălăria culeasă din șanț. Peter aștepta, cu un pistol în mâna zdrelită.

— Acum mai protestezi? aruncă el peste umăr directorului care nu schițase niciun gest. Poți să-ți continui drumul. Ți-am notat adresa; la nevoie, știm de unde să te luăm pentru confruntare. Credeai că duci în mașină un mielușel, nu-i așa?

Directorul se urcă la volan și plecă fără niciun cuvânt. Peter vârî pistolul în buzunarul special de la raglanul lui cărămiziu și-și aprinse o țigară, adăpostind bricheta de vântișorul care se iscase.

— Ai să mi-o plătești, spuse el uitându-se urât spre „asul” care urmărea uimit bolidul roșu îndepărtându-se. Te văd eu la anchetă!

Ancheta dura de patru ore. De patru ore, omul susținea că e un comerciant cinstit, venit în vizită la prietenul lui din orașul apropiat.

— N-aveți decât să verificați, repeta el mereu.

— Nu ne învăța ce să facem, îi spunea maiorul.

Rezultatul expertizei nu venise încă; în așteptarea lui, maiorul și Peter se plimbau prin încăperea sărac mobilată iar arestatul, așezat pe un scaun, sub lumina crudă a lămpii de birou care-l ațintea nemilos, răspundea la întrebările încrucișate ale celor doi.

— Capitala Franței! răcni maiorul.

— Paris.

— Data nașterii! strigă Peter.

— Întâi octombrie treizeci și șase.

— Cum îl cheamă pe tatăl dumitale?

— Francisc.

— Capitala Angliei!

— Londra.

— Cine te-a trimis aici?

— Nu m-a trimis. Am venit să-mi văd prietenul.

— Ești agent comunist.

— Nu sunt!

— Data nașterii.

— V-am spus: întâi octom…

— Spionii sunt pedepsiți. Ești spion!

— Nu. Puteți să verificați!

— Cine te-a trimis!

— Nimeni.

— Capitala Franței!

— Paris.

— Numele tatălui?

— Francisc.

— Peter, adu detectorul! porunci maiorul.

— Nu! făcu agentul istovit. Nu mai rezist. Mi-e sete, vreau să mă odihnesc o clipă.

— Ești agent comunist!

— Nu! Dați-mi apă, vă rog…

— Știm totul despre dumneata! Mărturisește!

— Nu mai pot! gemu agentul. Parola mea: „Regele Arthur”. Sunt la centrul special de pregătire. Puțină apă, pentru Dumnezeu!

Maiorul stinse lampa și-și șterse transpirația de pe frunte. Se întoarse disprețuitor către Peter:

— Dă-i apă individului ăsta. Ne-a mâncat pâinea degeaba. Auzi, cel mai bun agent! O să ajungă bucătarul centrului special! Pe cinstea mea, bobocule, trebuie să iei școala de la capăt.

— Îmi pare rău, murmură candidatul la titlul de as.

— Și mie, spuse maiorul supărat. Bea apă și odihnește-te un sfert de oră. Pe urmă, ești liber. Până-n zori să fii la centru. O să controlez la ce oră ai ajuns acolo.

— Cu… ce? întrebă agentul.

— În niciun caz cu mașina mea! Descurcă-te! Sau nici la asta nu te pricepi? N-ar fi de mirare, dacă judecăm după…

Agentul bău pe nerăsuflate un pahar de apă și se ridică:

— Vă cer scuze, domnule. N-am nevoie de nicio odihnă. Găsesc eu mijlocul să mă întorc la timp. Mâine am examen.

Maiorul stătea cu spatele și se uita pe geam, la luminile multicolore care învăpăiau bulevardul până departe. Îi spuse fără să se întoarcă:

— Examenul dumitale ăsta a fost. Va trebui să iei școala de la capăt. Ți se taie îndemnizația suplimentară pe trei luni.

— Mi se pare că sunteți cam aspru.

— Ți se pare.

— Mie mi se părea că ești tare, acolo, pe șosea. Ai început-o bine, spuse Peter. Păcat că n-ai mers așa până la sfârșit.

Agentul tăcea, cu privirile-n pământ. Maiorul se întoarse, cu mâinile în buzunare, se opri în fața lui:

— Călește-ți voința, tinere. Rezistența psihică, asta ți-a făcut figura. Perfecționează-te. Altfel, n-apuci să faci cinci kilometri *dincolo* înainte de a cădea plocon în mâinile Securității!

Agentul salută umilit și se retrase. Maiorul rămase în mijlocul încăperii, nemișcat, trist. Pășind fără zgomot, Peter ieși și reveni cu o tavă încărcată:

— Ceva rece de băut, domnule maior?

— Peter! Până și tu? Drept cine mă iei?

— Scuzați-mă, dar după patru ore de interogatoriu…

— Ai dreptate. Băiatul s-a ținut bine, recunosc. Mai trebuie lucrat și o să iasă ceva din el. E un agent bun. Dar asta nu-i destul, când e vorba de obiectivul „Cezara”…

Maiorul făcu o pauză, bău, respiră adânc și se întoarse spre Peter încet, cu tot trupul:

— Obiectivul „Cezara”… Ascultă, Peter.

— Domnule maior…

— Nu te-ar tenta o mică excursie în România? Obiectivul „Cezara”… Știi, Peter! Ești singurul om pe care-l socotesc într-adevăr apt să-mi aducă date despre obiectivul „Cezara”. Pe tava asta, înțelegi, Peter?

— Mutarea următoare… murmură Peter.

— Mutarea următoare, atac cu turnul. O surpriză pentru vechiul nostru partener, colonelul. Turnul vei fi dumneata, Peter. Ce spui, te pasionează perspectiva?

— La ordinele dumneavoastră, domnule maior!

Cap. III
LOGODNICUL DOMNIȘOAREI GINA

Fetele aruncară o privire umil-zâmbitoare portarului galonat de la intrare. Acesta se uită urât după ele și-i spuse garderobierei, care stătea rezemată cu coatele de tejgheaua lată:

— Maimuțele astea! Fete tinere, la bar! Dacă fiică-mea ar bate drumurile așa, i-aș suci gâtul.

— Ai idei demodate, nea Matache. N-au voie să se distreze?

— Las’ că știu eu cum se distrează. În fiecare seară cu altul. Ies de la bar cu doi-trei golani după ele. Al naibii coniacul ăsta. Te-nvață și limbi străine.

— Parcă dumneata când erai tânăr…

— Ei, pe vremea mea… spuse portarul scuturându-și o scamă inexistentă de pe mânecă. Pe vremea mea, madam, oamenii nu

ieșeau pe stradă fără pălărie, să știi.

— Ba și la restaurant o păstrau pe cap, spuse garderobiera cu vădite intenții satirice.

Una din fete se întoarse să cumpere țigări. Își lăsase paltonul pe un scaun, la bar; purta acum o rochiță ultrascurtă, cu guler Robinson; cizmele înalte până peste genunchi îi dădeau un aer sportiv.

— Un pachet Malboro, vă rog, spuse fata.

— Se zice Marlboro, păpușo, mormăi portarul. De când te fâțâi pe aici, măcar atâta lucru să fi învățat.

— Cum de te lasă maică-ta să umbli creanga la ora asta? întrebă garderobiera.

— Dac-ar fi ca dumneata nu m-ar lăsa, spuse fata cu îndrăzneală.

Portarul se înroșise la față:

— Vorbește frumos cu tovarășa, că altfel nu mai calci pe-aici, obraznico!

— Da ce-am făcut, nea Matache? se smeri fata.

— Eu atâta-ți spun, mârâi portarul.

— Ce m-ați întrebat, doamnă? se întoarse fata spre garderobieră.

— Întrebam cum de te lasă părinții să pierzi noaptea prin baruri.

— Părinții! Care părinți? Maică-mea a plecat de vreo trei ani și n-a mai dat pe-acasă. Iar tata e cu o fată de vârsta mea, la Predeal. Îi ziceam Nuți cât eram colege. Pe urmă s-a mutat la noi și avea pretenția să-i spun „mamă”. Tata mi-a tras o bătaie și a plecat cu ea în concediu…

— O-la-la, ce mai iordane! se miră din spate a doua fată care ascultase pe neobservate. Spune adevărul, Gina, că doamna nu e de la Inspectorat.

— Mă căsătoresc, spuse Gina. Îmi aștept logodnicul.

— În fiecare seară alt logodnic, bombăni portarul.

— Ei și ce? E plecat în străinătate. Mi-a dat bani și mi-a spus să mă distrez, să-mi trăiesc tinerețea. La anul mă ia cu el. Lucrează la comerțul exterior.

— Vechea poveste, spuse portarul. Toate vă lăudați cu ștabi de la comerțul exterior. Hai, cărel. A-nceput să vină lumea.

Se repezi să deschidă ușa larg, și fetele priviră în tăcere

grupul care intra: un chelios deschidea drumul, cu pălăria la piept, pe jumătate întors spre blondina cam trecută și cu haină de astrahan, care trăgea de mână o individă timidă și cam grasă, cu basma, șontâcăind caraghios cu pantofii ultramoderni pe care părea că-i poartă pentru prima oară.

— Granguri de mahala, șopti Gina. Mâine-poimâine auzi că i-a dat la *iliciți.*

Grupul intră, se dezbrăcă cu mare zgomot și multe încurcături la garderobă, sub privirile critice ale celor două fete pe care blondina le fulgera cu ochii, apoi dispăru pe ușa cu oglinzi a restaurantului.

— Vă rugasem niște țigări, spuse Gina.

— De care? se răsti garderobiera.

— Benson, spuse fata la nimereală.

Garderobiera scoase un pachet și-l aruncă pe tejghea cam în silă, dar fata păru că nu observă. Era atentă la intrare, unde își profila statura înaltă un tânăr elegant și nepăsător.

— Păzea, fetelor, glumi portarul. Să nu vă bateți pentru el.

Tânărul intră fără să se uite în urmă și lăsă ușa larg deschisă. Era ocupat să-și scoată pălăria pe care o depuse nepăsător pe tejgheaua garderobei.

— ’Nă seara, spuse el în general. Ce fumează lumea? Aha, Benson. Vreau și eu unul, domniță.

Portarul se repezise să închidă ușa. Când reveni, tânărul făcu o mișcare în așa fel, încât paltonul să-i cadă portarului în brațe. Acesta îl luă și-l depuse cu grijă pe tejghea. Tânărul își scoase fularul de mătase:

— Bagă și asta într-un buzunar, tataie.

Portarul îndeplini porunca rapid și fără comentarii. Tânărul luă pachetul de Benson, îl desfăcu cu gesturi lenețe dar pline de siguranță, luă o țigară, o aprinse cu bricheta aurită și, în cele din urmă, scoase o bancnotă și o puse pe tejghea.

— Restul pentru mata, duduiță. Vezi să nu-mi schimbe pălăria.

— Se poate, domnu? făcu garderobiera servil. Cât sunt eu aici…

Dar tânărul plecase și coborâse cele câteva trepte care duceau la bar. Toți patru priviră în urma lui și tăcură o clipă. Portarul își potrivi în oglindă șapca și-și netezi galoanele.

— Lume nouă, spuse Gina. Nu l-am mai văzut pe aici.

— N-o fi de la…? făcu cealaltă cu ochiul.

— Tăceți, gâștelor, se supără portarul. Nici dracu nu scapă de gura voastră. Hai, liberați locul!

A doua fată făcu semn cu cotul și Gina încuviință cu un semn ușor din cap. Coborâră treptele spre bar, legănându-și cu discreție șoldurile. Gina, mai înaltă, deschidea calea. Când ajunseră în ușă, se opriră ca la un semn: tânărul se așezase la masa lor, după ce pusese pe masă poșetele lăsate anume pe scaune.

— Bună, fetelor, spuse el simplu.

— Nu vă cunoaștem, spuse Gina așezându-se.

— Ei, cum nu? Ne-am cunoscut adineauri, la garderobă.

— Așa e. Mă cheamă Gina. Pe ea Neli.

— George mă numesc, spuse el cu un salut ușor din cap. Stai, jos, Neli.

— Stai jos, Neli, repetă și Gina, și abia atunci fata a doua se așează la locul ei.

Câteva clipe se uitară unul la altul. Gina dădu să desfacă pachetul de țigări, dar tânărul se grăbi să-l ofere pe al său cu aceeași amabilitate:

— Se poate, fetelor? Fac tratație. Și un foc… de la inimă, adăugă râzând. Ce serviți?

— Campari, murmură Gina. Câte unul mic.

După o jumătate de oră erau prieteni la cataramă. Tânărul le povestea însuflețit aventurile lui, iar fetele râdeau din toată inima.

— La-ntâi am făcut-o lată de tot. Mi-am ras leafa într-o noapte.

— Într-o singură noapte? se miră Gina.

— Nici măcar o noapte întreagă. La Brașov. M-am dus cu niște prieteni, petrecere între bărbați. Cu taximetrul.

— O! N-ai mașină? întrebă Neli deschizând pentru prima oară gura.

— Cum să n-am? se miră tânărul. Dar ce, eram nebun? Să plec la chef cu mașina. Vroiai să beau borsec toată noaptea? Nu, păpușo. Și nici nu mă urc la volan dacă am tras un păhărel în plus. Nu-mi place să mă miroasă *băieții.* În cinci ani n-am plătit niciun chior amendă. Lasă-i pe alții să se frigă.

— Bine, și pe urmă? întrebă Gina.

— Pe urmă ce?

— Dacă ți-ai terminat leafa?

— Ei! Învață-te să cunoști oamenii. Am eu față de om care stă în leafă? Babacu să trăiască. Mare șef la o fermă. Numai prima anuală e o geantă de bani. Plus alte... mă-nțelegi. Ca la țară. Iar el, săracu, nu bea, nu fumează... Casă, tot ce-i trebuie... Banii ajung aici, la băiatu.

— Ești singur la părinți? întrebă Gina.

— Singur. Bun, rău, ăsta sunt.

— Nu pari un om rău, spuse Neli.

— Chiar deloc, întări Gina. Așa bărbat să întâlnesc eu!

— L-ai și întâlnit, râse tânărul. Cu condiția să nu încerci vreodată să-l însori. Cum vrea o fată să mă-nsoare, s-a zis. N-am vreme de căsătorie. Vreau să realizez lucruri mari, nu să legăn bebeluși. Asta-i. Să n-aud de...

— Nici n-am vorbit de căsătorie, spuse Gina. Dumneata ai vorbit. Suntem oameni moderni, ce naiba!

— Și... faci călătorii prin străinătate? întrebă Neli.

— Nu prea. Mărturisi tânărul. De ce să mint? Poate peste câțiva ani.

— Câțiva ani! Prietenul meu pleacă aproape în frecare lună. Lucrează cu *federalii.*

— Termină, tu, îi spuse Gina cu reproș. Vrei să-l jignești pe domnu?

— Ce ne domnim atâta? făcu tânărul binevoitor. Prietenii își spun pe nume. Cred că ne-am împrietenit destul ca să ne lăsăm de mofturi. Parcă ziceai că suntem oameni moderni, nu? E cazul să ne tutuim.

— Bine, dacă vrei... tu! zâmbi Gina.

Cealaltă fată se ridică, netezindu-și fusta peste șoldurile suple:

— Pe mine mă scuzați un moment. Mă duc să dau un telefon.

Reveni aproape imediat, ca să-i spună ceva la ureche prietenei sale. Aceasta clătină din cap energic și, fiindcă cealaltă insista, spuse tare:

— Nu pot, dragă. Nu vezi că-s ocupată?

— Întreabă unchiul ei, colonelul, de ea, explică Neli.

— Are dreptate, e ocupată, spuse tânărul râzând.

Târziu, după miezul nopții, Gina și prietenul ei se ridicară să plece. Barmanul le făcu o temenea lungă și-i conduse până la ușă.

— Cât i-ai lăsat? întrebă Gina în șoaptă.

— Destul ca să fie amabil cu mine și data viitoare.

— Am văzut de la-nceput că ești un domn.

— Ei las-o, spuse el cu nepăsare. Hai că ne-apucă ziua. Mâine trebuie să mă duc la lucru.

— Ce lucrezi tu? întrebă fata în treacăt.

— N-are importanță. Dar trebuie să-mi câștig pâinea de undeva, nu-i așa?

Garderobiera, stimulată de bancnota strecurată sub fisă, ieși de după tejghea să le țină hainele.

— Niște țigări pentru domnișoara, spuse tânărul. Ce spuneai că fumezi, Gina?

— Dunhill, spuse ea la nimereală.

Garderobiera se execută. Portarul privea de la distanță, păstrând o poziție de santinelă zâmbitoare.

— Să trăiți și mai poftiți, spuse el deschizând larg ușa cu o mână, cu cealaltă strecurând bacșișul în buzunar.

— Ți-am spus că-mi aștept logodnicul, nea Matache, îi șopti fata. Uite-l că a venit.

Bătrânul zâmbi acru și salută milităreste. Rămase cu mâna la șapcă până când ei ieșiră în stradă.

Tânărul descuie portiera din dreapta, o deschise, făcu un gest larg spre fată. Ea avusese vreme să stabilească marca și litrajul mașinii, de aceea întârzie înadins momentul plăcut al îmbarcării. Vreo trei tipi fără treabă, care pălăvrăgeau pe trotuar, se uitau la ea. Bucuroasă că i-au crescut acțiunile, fata trânti portiera și se lăsă nepăsătoare pe spătarul banchetei. Tânărul ocolise mașina, descuiase cealaltă portieră și se așezase la volan.

— Unde stai? întrebă el pornind motorul.

— Ai un foc? îl rugă ea.

— Poftim!

El scăpără bricheta aurită, apoi răsuci volanul și ieși cu îndemânare dintre mașinile înghesuite în fața hotelului.

— Îmi place să mă plimb noaptea cu mașina, mărturisi Gina. De fapt, nici n-aveam chef să mă închid în casă la ora asta. Și fiindcă el tăcea, continuă să flecărească, aparent lucruri fără

importanță: „Intercontinental”, ehei! Aud că au niște apartamente grozave aici.

— Nu știu, n-am fost niciodată, spuse el.

Opriseră la stop, la Universitate.

— N-aș da apartamentul meu pe niciun *Inter,* adăugă tânărul. Mic și drăguț, ca-n filme.

— Locuiești singur?

— Dar cu cine? Îți închipui că am chiriași? Sau că găzduiesc o mătușă bolnavă?

Semaforul trecu pe galben, apoi pe verde.

— Unde stai? întrebă el iarăși pornind.

Fata ezită o clipă. Trase din țigară, își făcu de lucru cu scrumiera elegantă din bordul mașinii, îngână un firicel de melodie, apoi spuse șovăind:

— Păi… am putea să mergem la tine.

Tânărul înscrisese mașina pe banda a doua și accelerase. Părea că-i face mare plăcere șuieratul discret al cauciucurilor pe asfalt; se uită o clipă la ea și râse scurt:

— Să mergi la mine? Așa, din prima seară?

— De ce nu? râse ea nervos.

— Fără nicio verificare? continuă tânărul să se mire.

— Ce verificare? spuse ea înțepat. Până mă verifici, ai putea să ai surprize. Să mă pierzi definitiv.

— Nu te pierd eu, spuse tânărul sigur pe el. Învață-te să cunoști la oameni. Am un magnet în portofel.

Gina se uită la el, încercând să-i citească ceva pe obraz, îl vedea din profil: concentrat, cu chipul rigid din cauza atenției, privea intersecția din Piața Unirii și făcea semnale cu farurile.

— Ai dreptate, spuse. Nu mă pierzi.

— Unde stai?

— Pe Viilor, dragă. Ți-am mai spus o dată.

— Nu-mi amintesc. În tot cazul, eu mâine plec pe teren. Mă-ntorc tocmai sâmbătă.

— Ești navetist?

— Ce idee, navetist! Am treabă în provincie, atâta tot. Dacă-ți face plăcere, ne întâlnim sâmbătă seara. Mergem să dansăm.

— La „Atlantic”?

— Unde vrei tu.

— Minunat, spuse fata. Am auzit că au schimbat programul. Și

oricum, e ceva select.

— Atunci te aștept sâmbătă la nouă, în barul hotelului. Ai grijă numai să fii punctuală. Nu-mi place să stau singur la masă. Dacă-ntârzii, s-ar putea să găsești locul ocupat.

Ea vru să facă pe supărata, dar dădu iarăși cu privirea de chipul lui concentrat. Avea o anumită rigiditate care-o intimida. Îi atinse umărul:

— Oprește aici, în colț. De la Alimentara mai am doi pași până acasă. N-aș vrea să vadă vecinii că...

— Bine. Cum vrei. Atunci sâmbătă seara, la nouă.

— Da, spuse fata și deschise portiera. Auzi? Vreau să te întreb ceva. Cu ce te ocupi tu?

— Suferi de curiozitate, râse el. Ghicește. Ai destul timp până sâmbătă. Noapte bună!

— Noapte bună!

— Dacă mai trântești ușa așa, te aduc acasă cu troleibuzul.

— Poftim? întrebă fata de afară.

— Nimic, spuse el. Pa! Sâmbătă!

Și porni ca glonțul.

Într-o seară urâtă, cu ceață deasă și zăpada aproape topită plescăind sub tălpi, o bătrână pășea cu grijă de-a lungul clădirii Tribunalului. Bătrâna dădu colțul pe lângă stația de taximetre și se gândi că mai are o aruncătură de băț până acasă. Întunericul părea și mai neprietenos; mașinile mergeau încet, clipind mereu cu luminile lor puternice, iar becurile cu neon de pe stâlpi luminau difuz ceața alburie și lipicioasă. Deodată, pe când pășea mărunt pe Calea Rahovei în sus, doi derbedei răsăriți din umbra unui gard se repeziră la bătrână; unul se străduia să-i smulgă vulpea cam năpârlită de la haină, iar celălalt îi înșfăcase poșeta.

— Ajutor, hoții, strigă bătrâna stins.

Din urmă se auzi un tropăit hotărât. Un tânăr cu palton lung, negru, și fular stacojiu, se repezi la cei doi vagabonzi, le smulse prada și-i îmbrânci cât colo.

— Miliția! strigă el cu glas puternic, apoi fluieră țărănește, vârând două degete în gură.

Cei doi agresori se mistuiră în întuneric. Ceața umedă le înghiți într-o clipă până și zgomotul pașilor.

— Ești teafără, mamaie? întrebă tânărul îngrijorat.

— Da, domnule. Mulțumesc foarte mult. M-ai salvat din mâna pungașilor ăia. Ești un om cumsecade, domnule.

— Ce domn? spuse vesel tânărul. Am eu față de domn? Mie spune-mi Gore. Așa mă strigă prietenii.

— Ești un om cumsecade, domnule Gore.

Un milițian traversă grăbit și se apropie de ei:

— A strigat cineva p-aici după ajutor?

— Da, spuse bătrâna. Eu am strigat. Doi pungași voiau să-mi fure poșeta. Noroc cu dumnealui, că i-a gonit.

Milițianul se întoarse spre tânăr.

— Buletinul dumneavoastră.

Gore râse și scoase buletinul. Milițianul îl răsfoi distrat.

— Ce buletin? țipă deodată bătrâna. El mă salvează și dumneata îi ceri buletinul? Asta-i bună, zău așa! Cere buletinul derbedeilor care m-au atacat!

— Asta, dacă te mai întâlnești cu ei, adăugă Gore.

Milițianul se încruntă și-i înapoie buletinul.

— Haideți la secție să dați o declarație, spuse el.

Gore se uită nehotărât la ceas, fără să-și arunce privirea spre bătrâna care-l urmărea îngrijorată.

— Hai, mamaie, și la secție, râse el. Cu toate că aveam o treabă în altă parte…

La secție dădură declarațiile respective, căutând să facă și o descriere a infractorilor. La plecare, Gore spuse milițianului:

— Nu vă mai deranjați pentru tovarășa. O conduc eu până acasă.

Pe drum, Gore mărturisi:

— Ai fost de milioane, mamaie, cu povestea aia. M-ai salvat, să moară mama. Dacă nu ciripeai matale, s-ar fi uitat la mutație.

— Și ce are mutația?

— Clădirea unde aveam viza s-a demolat. Acuma-i un maidan acolo, instalează leagăne și tobogane pentru copii.

— Și unde dormi?

— Unde mă prinde seara. Am un prieten fotograf. Când n-am încotro, dorm în laboratorul lui.

— Săraca lume, oftă bătrâna. Uite că am ajuns. Acuma unde-o fi cheia? Aha, uite-o. Poftim înăuntru, să-ți fac un ceai, o cafea, ce poftești.

— Lasă, mamaie, protestă Gore de formă.

— Ce să las? Ce, eu nu sunt om? După ce m-ai salvat, să te las să pleci așa?

Gore o urmă în casă și, pe când bătrâna trebăluia în jurul reșoului, el răspunse la întrebările ei meșteșugite, povestindu-și viața. Avea părinți, bine-nțeles. Dar nu stătea cu ei. O formă de protest. Dăduse la facultate de trei ori la rând. Degeaba. Pe urmă l-au sfătuit să-și caute o slujbă. Auzi, slujbă! Opt ore de muncă, iar dacă mai întârzii te pomenești și la gazeta de perete. Nu-i pe măsura lui o viață ca asta. E tânăr, întreprinzător, se descurcă. Dac-ar fi... hm, în *altă parte,* ar fi altceva. Se poate trăi și fără condică. Și ca să le-o dovedească, de câțiva ani tot așa o duce. Până s-o ivi ocazia să... mă rog, să facă o călătorie până *acolo.* Fără bilet dus-întors, desigur...

Bătrâna îl ascultă, îi dădu cornulețe, picură esență de rom în ceașca de ceai. Îl invită să doarmă la ea, în camera cealaltă, până-și găsește ceva mai bun. Dar Gore refuză categoric. Avea el niște relații, deocamdată nu era chiar în stradă.

— Atunci să-ți dau niște bani, spuse bătrâna. Nu sunt bogată, dar oricum. Aș putea să te ajut...

— Nici gând, mamaie. Te-ai purtat cu mine ca o doamnă. Vrei să mă jignești tocmai acum?

— Bine, Gore, făcu bătrâna resemnată. Dar nu mă uita. Mai treci pe la mine, când vrei. Când ai nevoie de ceva. Eu nu uit pe oamenii care mi-au făcut un bine odată. Vino, oricând ești bine venit.

— Mulțumesc, mamaie, spuse Gore. Îmi place foarte mult să stau de vorbă cu dumneata. Îmi mai descarc și eu inima.

Sâmbătă la nouă, barul hotelului era plin de lume. Fete cu băieți pletoși, în sacouri *Made in Italy,* provinciali sobri cu ochii după chelnerițele bine făcute, un tânăr urâțel sorbind posomorât o cafea... La masa dinspre toaletă, Gina era centrul atenției. Trei fete o înconjurau cu întrebările lor, vorbind și râzând tare, ca totdeauna când se aflau singure la masă.

— Scoate și tu Kenturile alea, dragă, spuse una.

— Fă cinste, spuse alta. Te-am văzut cu un tip de milioane. Cu Citroen super sport, n-ai probleme.

— Ai avut o baftă...

— L-ai dat gata cu peruca, tu. E străin?

— Da de unde, mi-a spus Cornel că avea număr de București.

— E bucureștean? Ce-nvârtește?

Gina mesteca diplomatic în ceașca de Nescafe și surâdea cu ochii la ușă. La nouă și un minut, tânărul apăru în prag. Nu avea privirea descumpănită a celor care intră singuri într-o sală plină, și nici familiaritatea surâzătoare a obișnuiților localului care încep de la ușă să salute în dreapta și-n stânga. Pur și simplu intră, pășind măsurat, fără grabă dar nici șovăielnic, se strecură printre fotoliile enorme care încurcau locul și se opri la masa fetei exact în clipa când prietenele ei dispăruseră ca prin farmec.

— Bună seara, Gina, spuse el liniștit. Aștepți demult?

— Credeam că nu mai vii.

— Eu? Cum să nu viu? Ai și tu un magnet. În ochi!

Ea își ascunse zâmbetul în ceașca cu cafea. Ajutoarea barmanului veni să ia comanda.

— Două Campari, ceru el. Mici.

— Mai e-n picioare proiectul? întrebă Gina.

— De ce să nu fie? Îmi place să lucrez planificat. Sâmbăta, dacă nu-ți faci dinainte un program, ești un om mort.

— Atunci de ce ai mai comandat băutură?

— Știi, nu-mi place să ajung primul acolo, ca geanabeții.

— Bine, dar e sâmbătă, aglomerație... Te pomenești că nu găsim loc.

El își încreți nasul o clipă și atinse în treacăt mâna fetei:

— Am reținut masă, iubito. Învață-te să cunoști oamenii.

Spre dimineață, când ieșiră de la bar, ea se agăță de brațul lui:

— Ascultă, George, mă dau bătută.

— Să căutăm un taxi, spuse el preocupat.

— Mă dau bătută, repetă ea.

— Ce spui, iubito?

— Cu ghicitoarea. N-am reușit s-o dezleg.

— Aaa! Nicio pagubă!

— Nicio pagubă, într-adevăr, dar spune-mi și mie. Cu ce te ocupi? Ai dreptate, sufăr de mania curiozității, dar nu pot să mă abțin. Ce ești? Doctor? Profesor? Poet? Contabil?

— N-ai ghicit. De fapt ți-aș spune, dac-aș ști că păstrezi

secretul.

— Mă jur pe ce vrei tu că…

— Fără jurăminte. Învață-te să cunoști oamenii. Am eu față de om care crede jurămintele femeilor?

— Atunci…

— Atunci, uite, dacă insiști. Sunt ofițer.

— Ofițer! spuse ea. Am și eu un unchi. Colonel.

— Eu sunt numai căpitan.

— Bine-nțeles. Coloneii sunt mai grași, mai bătrâni… Cum e unchiul meu.

— Și el e tot inginer?

— Inginer? Nu… Dar ce, tu ești inginer?

— Da. Vezi? Mă provoci să fac mărturisiri complete. Sunt cercetător în electronică. Am și publicat articole prin ziare.

— Ce vorbești! se entuziasmă ea. Sunt mândră de tine!

— Ei bine, nu-i nevoie să întinzi prea mult vorba despre asta. Pur și simplu nu mi-ar conveni să se afle. Știi cum e lumea: ofițer, pierde vremea prin baruri… Dar mie-mi place, ăsta e defectul meu. Mai ales când merg cu o fată ca tine.

Trecu un taxi. Dragomir făcu semn și mașina se opri scurt, la un pas de ei. Urcară, ea în dreapta, cu capul rezemat de pieptul lui.

— Unde mergem? întrebă șoferul.

— Pe Viilor, răspunse el ferm.

Simți tresărirea fetei, dar nu mai dădu explicații. Și ea tăcea, cu capul rezemat de pieptul lui.

Până la destinație Gina rămase îmbufnată, iar el îi respectă tăcerea. Încerca fiecare să ghicească gândurile celuilalt. Mașina opri la Alimentara din colț, el rugă șoferul să-l aștepte câteva clipe și coborî împreună cu fata.

— Durează mult verificarea asta a ta? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu-i nicio grabă.

— Din partea mea nici atât, spuse ea. Numai că neîncrederea asta a ta mă jignește. Mâine… ce program ai?

— Un program destul de plicticos, crede-mă. În ultima vreme am cam neglijat treaba și am rămas în urmă cu niște cercetări de-ale mele. Cred că o să-mi petrec duminica făcând calcule.

— Mă rog, spuse ea. N-aș vrea să crezi că din cauza mea… De

altfel, aveam programată o întâlnire cu niște colege. O să beau cu ele o cafea...

— La bar?

— Poate. Sau nu-mi dai voie?

— Vai de mine! se apără el. Cine-a pomenit de așa ceva? N-o să stai în casă de dragul meu. N-am pus monopol pe tine, să fie clar.

— S-ar zice că nici nu-ți pasă de existența mea. Știi, n-am fost niciodată o povară pe capul cuiva.

— Nu ești, o liniști el. Tocmai de asta, te rog să mă înțelegi. Am de lucru și nu pot petrece duminica asta cu tine.

— Nici nu mă gândesc să mă duc la bar.

— Cum vrei. Ți-am spus, din partea mea ai toată libertatea. Ne vedem pe miercuri, eventual.

— Tot acolo?

— Tot. Ca să fie o tradiție.

O sărută cast pe frunte, îi făcu un semn din mână și se urcă în mașină.

Începuse să ningă. Gina se apropie de fereastră, puse o mână pe pervaz și-și sprijini fruntea. Pe stradă, copiii făceau hărmălaie alergând prin fulgii mari, pufoși, strălucitori. Deschise fereastra. De undeva, din vecini, se auzea un aparat de radio dat atât de tare, încât ritmul sacadat al tangoului răsuna ca un bubuit. Gina se simți deodată singură și părăsită. Cunoștința ei, tânărul acela frumos și atletic, nu părea să ardă de dor. Prietenele de la bar... dar avea ea oare vreo prietenă adevărată? Cunoștea câteva fete care erau în căutarea unei aventuri sau chiar a unei partide. Printre ele circulau tot felul de legende – un geolog îndrăgostit fulgerător, care la o săptămână după cunoștință dusese actele la starea civilă; un cântăreț italian de muzică ușoară, însurat la București iarna trecută; un regizor de televiziune în căutare de figurante pentru un serial, sau pur și simplu un tip cu bani și mașină, dispus să facă niște escapade care să te scoată din monotonia traiului de fiecare zi... Totul în atmosfera discretă a barului acela din centrul Bucureștiului, cu portar galonat la intrare, cu muzica discretă a magnetofonului pitit între sticlele de White Horse și Dubonnet.

Rămase așa câteva minute, singură și nehotărâtă; afară

ningea mereu, începuse să se întunece și fulgii mari albi străluceau vioriu în lumina becurilor. Larma copiilor se potolea treptat; în liniștea serii, pașii trecătorilor răsunau înăbușit pe stratul proaspăt de zăpadă, iar radioul acela din vecini cânta, cânta mereu sugerând un grup vesel adunat pentru o petrecere…

Începu să se îmbrace rapid, cu un fel de îndârjire. Ce dacă el nu venea la bar? Însemna să se închidă în casă de câte ori avea el de lucru? Își puse niște haine mai de zile mari – pantaloni corail, strânși pe talie și foarte largi de la genunchi în jos, un pulover alb ca zăpada, cu discrete flori roșii pe piept, și pantofi negri de lac cu vârfurile rotunde. Își trecu apoi pieptănul prin pletele care porneau de la cărarea din creștet revărsându-se pe umeri, se privi în oglindă, își albăstri cu artă pleoapele și, la examenul final, constată că era drăguță… Poate trece întâmplător pe acolo, după ce termină lucrul, gândi, plină de speranță. Și chiar dacă nu vine. Mai stau de vorbă cu fetele, mai beau o cafea… Oricum, e duminică, ce naiba!”

Când ajunse în încăperea aceea joasă, cu pereții umbriți multicolor și cu plușul roșu al fotoliilor care crea o plăcută senzație de confort, își dădu seama că ar fi fost o prostie să nu vină. Fetele o salutară cu efuziune. Una dintre ele făcu o referire formală la îmbrăcămintea ei, primind aprobarea rezervată a celorlalte, și își reluară discuția întreruptă.

— Pusy, ai rezolvat cu aia?

— Cu ce?

— Ei, tu! Cu transistorul.

— A, bine-nțeles. N-am probleme. L-a luat un contabil din Craiova.

— Cu cât?

— Ei, făcu Pusy.

— Dacă era din Craiova, înseamnă că ai luat plasă.

— Ba deloc. Și poate nici nu era din Craiova. În tot cazul, un domn. Cu Dacia 1100.

— Nu se mai poartă, decise o brunetă de vreo șaptesprezece ani. Ori o mie trei sute, ori nimic.

— Sau Citroen, spuse alta cu înțeles.

— Asta pentru Gina, spuseră celelalte în cor.

— O face pe secretoasa.

— Hai, Gina, dă-o naibii de treabă. Cine-i tipul?

Gina ridică din umeri nemulțumită.

— Cine să fie? Un... ofițer.

— Ofițer! exclamă Pusy. Ia să fii atentă, dragă, ce vorbești cu el. Ne mai faci vreo bucurie.

— Bate-n lemn, tu, spuse bruneta cu voce joasă.

— Nu e ce credeți voi, se apără Gina. E inginer electronist.

— Oho, ai dat lovitura!

— Fiecare cu norocul ei, prezică înțepat Pusy. La primăvară, dacă Giuliano s-o țină de cuvânt...

Bruneta se întoarse iar la Gina:

— Nu s-o fi lăudat, tu? Că așa-s bărbații, buni de gură. Până-și fac interesul.

— Cum să se laude? se răsti Gina. E inventator, dacă vrei să știi. Toată ziua își bate capul cu calcule, pregătește o chestie nemaipomenită. Scrie și prin reviste...

— Nu citim reviste tehnice, hotărî Pusy. Cum vă spuneam, fetelor, Giuliano al meu...

Discuția alunecă iarăși, spre nemulțumirea Ginei. Ar fi vrut să vorbească mai mult despre omul care-o preocupa, dar n-avea cu cine. Hotărî să nu mai calce pe la bar decât dacă o invită el.

Cap. IV
PETER ARUNCA UNDIȚELE

Peter se rezemă de spătarul înalt al fotoliului și închise ochii. În sfârșit, o clipă de liniște! O clipă de liniște după luna de coșmar pe care i-o hărăzise maiorul. Recapitulă în gând etapele acestei luni grele și-și dădu seama că-și amintea foarte puține amănunte. O mașină cu perdelele trase îl adusese în curtea elegantă, semănând mai degrabă cu locuința unui nobil scăpătat. Pajiștea vastă, cu zidurile albe ale clădirii mijind printre copaci. Cămăruța cochetă, rezervată oaspeților de seamă, plasată în colțul cel mai liniștit al clădirii. Numai când se lucra la poligon se auzeau vag împușcăturile, dar zidurile groase estompau până și pocnetul pistoalelor, reducându-l la un zgomot asemănător celui produs de dopul unei sticle de șampanie. Doar era ajutorul maiorului, chiar dacă pentru o lună se încadra în disciplina strictă a cursanților centrului special!

— Izolare completă, a spus maiorul deschizând ușa. Ca să te poți concentra, dragul meu. Plus măsuri speciale de precauție...

— Totuși, domnule maior...

— Nu, nu-ți fie teamă, n-o să ai vreme să te plictisești. Vei parcurge un program supracomprimat: paisprezece ore de curs pe zi. Și nici de singurătate nu te vei plânge. Trei instructori se vor ocupa de dumneata, fiecare în specialitatea lui. Știu că vrei să protestezi iarăși. Că ai o pregătire satisfăcătoare, că experiența... Dar nu uita, Peter, lumea de azi e foarte dinamică. Îți trebuie cunoștințe proaspete de demografie, de psihologie specifică. Misiunea e foarte riscantă și noi trebuie să mergem la sigur. O lună, atât. În luna asta trebuie să te pregătești astfel, încât să nu dai greș. Dacă-mi aduci obiectivul „Cezara", ești un om făcut. Se înființează un nou serviciu și e nevoie de un șef capabil. Propunerea e pregătită; la întoarcerea ta, o voi depune cu plăcere.

— Nu-i nevoie să mă...

— Ba da, dragul meu. Trebuie să știi pentru ce faci efortul ăsta. La urma urmei te-ai oferit voluntar. Consiliul va ști să prețuiască asta. Eu însumi am accentuat că dumneata, din proprie inițiativă...

— Vă mulțumesc, domnule maior.

— Și mai e ceva, Peter. Dacă ții cât de puțin la meseria noastră și la instituție...

— Mai încape vreo îndoială?

— Dacă ții, spuneam... Ei bine, domnii de la statul major ne-au dat cu tifla. Aș vrea să ne luăm revanșa. Nu mă-ndoiesc că e și dorința dumitale.

Pregătirea începuse din prima zi. Venise mai întâi un domn înalt și elegant, cu mustață căruntă, și-i vorbise românește. Peter avea oarecari cunoștințe în această limbă, dar ar fi preferat să-i răspundă în limba lui.

— Interzis, domnule Peter. Din clipa de față veți vorbi numai românește. Cunoscând aptitudinea dumneavoastră pentru limbi străine și memoria devenită celebră printre noi, nu mă-ndoiesc că la sfârșitul cursului intensiv veți deveni un orator.

— O să încerc, spuse Peter.

După vreo oră, veni profesorul de geografie. Îi dădu câteva noțiuni generale despre topografia Bucureștiului și

împrejurimilor, făgăduindu-i că într-o lună va scoate din el un cunoscător al orașului care s-ar putea lua la întrecere cu un bătrân șofer de taxi. Poziția clădirilor mai importante, fotografii admirabil executate, aspecte ale intersecțiilor principale, numele bulevardelor... În zilele următoare veniră la rând traseele mijloacelor de transport, posibilitățile de a parcurge o distanță prin locurile cele mai aglomerate, unde te poți strecura neobservat prin mulțime. Apoi imaginile proiectate la diascop:

— Ce reprezintă asta?

— Universitatea.

— Clădirile învecinate?

— Comerțul exterior, Teatrul național, Hotel Intercontinental. Institutul de arhitectură...

— Unde e plasată această statuie?

— În preajma Cișmigiului, pe bulevard. Piața Kogălniceanu. Stație de troleibuze, un magazin alimentar, o cooperativă de radio...

— Care dintre intrările astea e de la comandamentul grănicerilor?

— A doua.

— După ce-o cunoști?

Memoria lui Peter lucra febril; văzu fragmente din jurnale de actualități cu peisaje din București, examină uniformele și semnele diferitelor arme, învăță prețurile uzuale din restaurante și aspectul principalelor ziare, pe care le recunoștea nu numai după titlu, ci după format și caracterul de literă; mărcile de țigări cele mai folosite și categoria socială probabilă a fumătorilor; modul de a comanda o mâncare fără să pari un om cu gusturi deosebite; semnele distinctive de pe vehiculele militare; preferințele pentru cadouri ale diferitelor categorii de cetățeni, în funcție de vârstă și nivel cultural; află că e deplasat să oferi cuiva gumă de mestecat, să intri în vorbă cu un necunoscut dacă nu pari că ai băut ceva înainte – în sfârșit, toate acele amănunte pe care cunoscându-le, te poți conforma obiceiurilor unei țări fără să pari de la prima privire un intrus sau un excentric.

...Iar acum, rezemat de fotoliul avionului, Peter se gândi că a realizat o performanță veritabilă: absolvise cursul de o jumătate de an într-o singură lună, iar drept examen fusese pus să

discute cu doi bărbați veniți relativ recent din România, care-l descususeră în fel și chip ca să-i descopere o eventuală lacună. Dar Peter se descurcase perfect; vorbiseră despre fotbal, despre calitatea unor seriale de televiziune, despre artiștii din teatrele bucureștene – și primise calificativul „apt”.

În timp ce avionul făcea turnul de pistă pregătindu-se să aterizeze pe aeroportul Otopeni, Peter se gândea la mobilierul simplu dar plin de gust pe care-l va comanda pentru viitorul lui birou de șef al serviciului nou creat...

În dimineața aceea de la sfârșitul lui ianuarie, Bucureștiul se trezise deodată în plină primăvară: ceața umedă se ridicase în zorii zilei și peste acoperișuri străluci deodată, biruitor, soarele. Ultimele urme din zăpada recent căzută se topeau în grămăjoarele murdare de lângă bordură; trotuarele se zvântau văzând cu ochii; un vânticel cald punea zâmbet pe fețele trecătorilor; câteva fetișcane își descheiaseră paltoanele lungi și lălâi, care încetară astfel să le mai ascundă genunchii. Ca prin farmec, la colțurile străzilor apărură femei oacheșe care ofereau trecătorilor primii ghiocei.

Peter se plimba încântat prin mulțimea aceasta bucuroasă de soare. Un taximetru îl adusese în preajma Gării de Nord; de acolo, el porni pe jos, ducând geamantanul nu prea mare, încărcat cu obiectele strict necesare unui călător. Fundul dublu al geamantanului, foarte îngust, punea la adăpost de priviri indiscrete câteva obiecte care n-aveau ce căuta în bagajul unui turist în vacanță: două magnetofoane miniaturale, un pistol mic și un aparat fotografic de dimensiuni reduse. Toate ocupau loc puțin; de altfel geamantanul modern, cu unghiuri înșelătoare, ar fi pus în încurcătură pe cel care ar fi încercat să-și facă o idee despre dimensiunile lui. Dacă mai adăugăm că stiloul elegant, cu capacul placat, ascundea de fapt un periscop fin, care se strângea asemeni unei banale antene telescopice, avem o imagine completă a utilajului cu care Peter pornise în temerara sa întreprindere.

Drept reședință, spionul își alese un hotel din preajma gării, cu trafic mare de călători. Avea nevoie să se piardă în mulțime, să vină și să plece fără să atragă atenția nimănui. După ce se instală într-o cameră îngustă de la etajul trei, așezată chiar

lângă scări ca să nu fie nevoit să defileze prin fața prea multor uși, prima lui grijă fu să viziteze câteva magazine de îmbrăcăminte. Cu acest prilej își încercă și cunoștințele despre oraș și rămase mulțumit de rezultat. Dar și mai mulțumit rămase seara când se privi în oglinda de toaletă din camera lui: arăta ca un ins oarecare, corect dar lipsit de importanță, cu un costum gri-închis de croială foarte comună, cravată în culori stinse, butoni de calitate mijlocie cumpărați de la un debit de tutun. Un palton și o pălărie standard îi completau îmbrăcămintea pentru stradă. Putea fi sigur acum că nimeni nu l-ar putea lua drept străin și, în general, nu va atrage atenția în acest oraș aglomerat.

După ce-și rândui cu pedanterie mica lui avere în camera de la hotel, Peter făcu un duș și se trânti pe pat, rezemat de perete, cu fața-n sus și mâinile sub cap. Profesorul său de yoga susținea că aceasta este una dintre cele mai prielnice poziții pentru înlesnirea contactului energetic cu mediul înconjurător. Unul dintre prietenii din tinerețe ai lui Peter, care credea cu fanatism în practicile yoga, făcuse experiență cu captarea energiei din eter. Nu dormise vreo șaizeci de ore în șir, sugestionat de succesul lui, și în cele din urmă făcuse un accident cardiac. Așa că Peter era destul de lucid ca să ia de la practicile yoga partea cea mai sigură și mai inofensivă: relaxarea completă, capabilă să-i redea forța pentru următoarele încercări.

— Bună ziua, doamnă. Sunteți, nu-i așa, stăpâna casei?

— Da. Dar nu vă cunosc.

— Nu-i nevoie. Pot intra pentru un minut, sau am o înfățișare care nu inspiră încredere?

Femeia deschise larg ușa, protestând:

— Vai de mine! Poftiți, domnule. Pur și simplu nu așteptam musafiri așa de dimineață. Abia m-am întors de la cumpărături.

— Deci putem sta de vorbă în liniște, doamnă Apostolescu.

Femeia se tulbură.

— Cine v-a trimis la mine?

— Se pare că sunteți într-un impas financiar. De când cu legile astea… Plus articolul din „Informația”.

— Nu cumva și dumneavoastră…

— Nu vă temeți, nu sunt de la miliție și nici de la ziar. Sunt o

persoană particulară bine intenționată, în căutarea unui colț liniștit.

— Liniștea prețuiește mult în ziua de azi, spuse femeia, strângându-și capodul peste silueta cam masivă pentru vârsta ei.

— Știu, știu, și o să plătesc cât trebuie. Dar mai întâi aș dori să văd camera.

Ea îl conduse în cea de a doua cameră care compunea apartamentul. O cameră banală, cu un divan-studio acoperit cu o cuvertură ieftină, un șifonier cu ușile întredeschise, o masă cam scâlciată și două scaune din lemn curbat, fabricate evident înainte de război. Pe jos, un covor de iută cam uzat, de culoare cărămizie; deasupra patului, o poză decupată dintr-o revistă, reprezentând-o pe Gina Lollobrigida în costum de baie, înrămată cu baghetă neagră subțire, iar către ușă, o oglindă ovală, cu un buchețel de flori gravat într-un colț.

„Prost-gust desăvârșit, gândi Peter. De aici poți trage concluzii prețioase asupra persoanei care a aranjat casa”. Apoi spuse tare:

— Îmi place. Mai ales că n-o să stau prea mult pe acasă.

— Dar ce lucrați dumneavoastră? îl iscodi ea.

— Sunt inginer. Detașat de la Sibiu, la un șantier din Ploiești. Am locuință chiar în incinta șantierului. O locuință improvizată, desigur. Însă eu vin la București de două-trei ori pe săptămână, și la hotel nu găsesc totdeauna loc. Iar ca s-o iau noaptea, cu trenul… nicio plăcere. Mai fac o petrecere, mai merg la teatru… Vreau să mă odihnesc omenește, nu?

— Vă înțeleg, domnule. Viața e foarte agitată și dacă nu ne-am oferi când și când o mică destindere…

— Tocmai. Cât cereți?

— Pardon? făcu proprietăreasa surprinsă.

— Întrebam: cât cereți pe lună?

— Ah, pe lună? De fapt, domnule inginer, eu prefer să închiriez cu ziua. Revine mai convenabil și nici n-am încurcături cu miliția. Sunt singură, și mai am rate de plătit la apartament.

— Mai concret, doamnă Apostolescu.

— Păi, știu eu? Șase sute. Vă fac reducere, fiindcă locuiți permanent. Dac-aș închiria cu ziua vă spun drept că…

— Cu ziua e riscant, doamnă, știți bine. Un fel de loterie.

Odată găsiți clienți, altă dată nu. Iar dacă se nimerește să fie un chiriaș fals...

— Sub cinci sute nu las nici moartă, spuse femeia.

— Cinci să fie, spuse Peter. Cu o condiție. Să nu facem viză de flotant. Știți, n-aș vrea să afle soția că eu... mă-nțelegeți. Ea mă știe la baracă, sărmana.

— Așa-s bărbații, domnule, zâmbi ea. Chiria înainte.

— Era să uit, spuse Peter. O să-mi vină, când și când, câte un prieten.

— Înțeleg, făcu femeia. Sau... vreo prietenă.

— Mă rog. Aveți aici chiria pe trei luni înainte. Ca să compensați amenda de care scrie în ziar.

— Au exagerat, domnii de la ziar, spuse ea cu ochii la portofel. Nu despre amendă vorbeam, ci despre faptul în sine. M-au numit speculantă, dar trebuie să trăiesc și eu, nu? Întreținere, lumină, dumnealor nu le pasă... Se întrerupse ca să numere bancnotele de-o sută: una, două trei... În chestia cu miliția știți, e mai greu. Mereu ne controlează.

— V-am spus că n-o să prea stau pe aici. Iar dacă zice ceva responsabilul blocului, spuneți că sunt o rudă din provincie. La nevoie mă pricep să dovedesc că sunt rudă și cu Napoleon. Bagaje nu-mi aduc. Un chiriaș ideal, doamnă.

— Aveți dreptate, domnule... domnule...

— Petre.

— Petre...?

— Petre și gata, doamnă Apostolescu.

— Serviți o cafea, domnule Petre?

— Nu, mulțumesc. Mă grăbesc că avem ședință la minister. Între timp, cred că nu intră nimeni în locuința mea.

— Absolut, domnule Petre. Sunt o femeie cinstită.

Petre își luă rămas bun de la gazda sa și porni mai departe. „Minimum de timp, maximum de mijloace, își spuse el. Nu-i de glumă cu obiectivul „Cezara". Din biroul maiorului lucrurile aveau altă înfățișare. Trebuie să arunc undițele. *Cât mai multe undițe..."*

Călători toată ziua cu tramvaie și troleibuze care treceau prin preajma unor unități militare. Dar nu obținu niciun indiciu, oricât de mărunt. Se nimeri de câteva ori prin preajma unor oameni în uniformă, ascultă răbdător discuții despre sport, despre cum

merg copiii cu școala, despre apropiata ieșire la pensie a adjutantului Robu, despre uzura cauciucurilor la Dacia 1100 și despre cel mai bun loc de pescuit la Snagov.

— Trebuie să arunc undițele, își repetă Peter seara, ajungând acasă cam descurajat.

Și se trânti pe pat în relaxare yoga.

A doua zi, Peter se trezi cu o greutate în suflet. Îl apăsa grija pentru misiunea lui. Sperase într-o lovitură a norocului – un guraliv care să i se destăinuie, împrietenindu-se la prima vedere; un om supărat de o nedreptate, care să tune și să fulgere în fața indiferent cui, numai să-și poată spune oful; un gură-cască frunzărind vreo hârtie interesantă în drum spre unitate. Nimic din toate astea nu se petrecuse și Peter își spuse că șansa aceasta putea să vină în primele câteva zile sau niciodată, or el trebuia să acționeze, nu să aștepte. Între instrucțiunile primite la plecare, una prezenta interes în această fază a misiunii lui: „În caz de pericol sau de eșecuri repetate, vei apela la bătrână. E o persoană sigură. Ne-a ajutat și altă dată. Nu pentru bani, cât din convingere. O păstrăm pentru cazuri speciale…”

— Asta-i un caz special, hotărî Peter. N-o să aștept eșecuri repetate ca să-i cer ajutorul. Calea Rahovei…

O găsi ușor la adresă. Cei de la centru lucrau cu seriozitate. Îi dăduseră o descriere amănunțită a interiorului, pentru ca vizitatorul să observe vreo schimbare esențială a felului de viață al bătrânei. Sosi în fața casei ei la o oră neutră – zece dimineața, când lumea e plecată la muncă iar gospodinele și-au făcut piața și au de lucru la bucătărie. Bătu la ușa fostei prăvălii, observând lemnul stacojiu-murdar, cu vopseaua plesnită pe alocuri. Auzi dincolo de ușă pași târșâiți, apoi cheia răsucindu-se în broască. În sfârșit, bătrâna crăpă ușa și-l cercetă neprietenos.

— Bună ziua, spuse Peter. Doamnă, caut de închiriat o cămăruță cu vedere la stradă.

Bătrâna tresări.

— Momentan n-am, dar intrați să vedem ce putem face, dădu ea răspunsul la parolă.

Peter intră. Cuprinse din ochi încăperea ticsită de vechituri: niciun lucrușor nu părea clintit de la locul lui. Bătrâna încuie ușa

la loc și-i oferi un scaun de modă veche, cu tapiseria deteriorată, peste care aruncase o cuvertură, acum roasă și ea.

— Nu prea e confortabil la mine, se scuză. În schimb e liniște și asta-i cel mai important.

— E cel mai important, aprobă Peter. Vin de *afară,* doamnă. Și vă cer ajutorul.

— Credeam că m-ați uitat de tot. Știți, n-o duc prea strălucit cu fondurile.

— Se rezolvă, se rezolvă, o liniști vizitatorul. Dar cine-i băiatul din fotografie? O rudă, ceva? Te-ai oferit să înfiezi un orfan?

— Nici una, nici alta. Un băiat de ispravă, domnule, care m-a salvat. Am rămas prieteni…

— Fără știrea noastră?

— Pierdusem orice legătură. N-am avut cum să anunț.

— Dacă știam așa, nu veneam de-a dreptul aici.

— Fiți liniștit, e o persoană sigură. Băiat de familie bună, scăpătat. Nu-i iubește deloc pe *ăștia.*

— Sigur?

— Absolut. L-am verificat și l-am pătruns până-n adâncul sufletului. Cândva aveați încredere în intuiția mea.

— Avem și-acum, spuse Peter repede. Dar, oricum, vremurile sunt grele. Un plus de prudență nu strică niciodată. E destul ca băiatul ăsta să aibă ceva încurcături prin familie, iar miliția să-l aibă în vedere…

— Nici gând, spuse energic bătrâna. M-am interesat. Mă gândeam că o relație ca asta ne poate fi de folos. Și l-am verificat…

— O să-l verific și eu, spuse Peter. Am, într-adevăr, nevoie de un tânăr care să mă ajute. Pe unde-și face veacul?

— În Piața Unirii, pe-acolo se învârtește. Vrea să trăiască independent. Cară bagaje, ajută la descărcat… De furat însă, nu fură. Preferă să stea flămând. Uneori l-am mai ajutat cu bani. De fiecare dată mi i-a dat înapoi. Când a putut.

Peter reflectă puțin.

— O să mă mai gândesc, spuse el. Bine-nțeles, nu e nevoie să mă-ntâlnesc cu el aici. Pe cât posibil, o să te evit. Dar să mă mai uit puțin la poza asta.

Erau trei. Prietene nedespărțite. Fuseseră patru, dar una

dintre ele ajunsese la un centru de reeducare pentru minori. Și era cea mai atrăgătoare. Vorbind de una și de alta, fetele își amintiră de ea. Stăteau rezemate de barul lustruit și așteptau, ca-n fiecare seară, fără să știe prea limpede ce. De multe ori așteptarea se termina într-un fel amuzant și de aceea reveneau în locul acesta, izvorul unor întâmplări stranii care fac viața palpitantă. Se obișnuiseră și cu privirile obraznice ale unora dintre clienții barului, și cu încercările altora de a le „agăța”. Cel mai adesea, astfel de oameni intrau brutal în vorbă și atunci ele își dădeau seama că nu-i mare lucru de capul lor și-i priveau cu prudență. Dar alteori, apăreau niște tipi care le erau pe plac și atunci începea o idilă mai lungă sau mai scurtă, cu escapade în afara orașului, cu petreceri la vreun han de pe marginea șoselei naționale și o noapte petrecută în camping, pe întunericul sfâșiat când și când de farurile unei mașini proaspăt sosite. Totul e să nu te plictisești, aceasta era deviza lor și numai dacă se amestecau prea adânc în vreo afacere neplăcută, intrau la încurcătură și le cuprindeau remușcările. Sau, după caz, le compătimeau pe colegele lor mai puțin norocoase. Așa și acum: sorbind alene din cafeaua aproape răcită, vorbeau despre prietena lor.

— Ai fost la proces, tu?

— Am fost. M-a anunțat o prietenă. Dar mai bine nu mă duceam. Mi-a făcut așa de rău…

— De ce, dragă?

— Păi s-o vezi acolo, în boxă, palidă și tristă… parcă era un copil. Și golanul ăla nici nu voia să recunoască.

— Să mai ai încredere în bărbați! spuse o ființă angelică de vreo optsprezece ani împliniți.

— Și pân-la urmă?

— Ce să facă? Avocata a vorbit o jumătate de oră. Plângea lumea în sală. Toată lumea credea că a salvat-o. Când colo, sentința. Era gata să leșine când a auzit. S-a făcut albă ca varul și dacă n-o sprijinea milițianca…

— Păcat. Era descurcăreață foc. Când umblai cu ea, n-aveai probleme. Știa nițică engleză, două vorbe suedeze…

— De, cine-a pus-o! Eu i-am zis, dragă, că nu merge cu Gerovital și chestii d-astea. Nu m-a ascultat.

— Mă mir. O fată frumoasă ca ea nici n-avea nevoie de

complicații. Ce-i trebuia? Într-o seară am fost cu niște sportivi. Numai la ea se uitau. Nici nu știau cum să-i mai intre în voie. Și erau băieți unul și unul. Ne-au luat rujuri și cremă de la Comturist pe valută. Fie vorba-ntre noi, trăiai și tu pe lângă ea.

— Știe și să se-mbrace, dragă, spuse bruneta cu voce joasă. Chiar de n-ar fi frumoasă, are *prezență,* ce mai!

— Mă scuzați că intervin, domnișoarelor, spuse Peter care-și făcuse de lucru prin preajma lor. Vă auzeam vorbind despre frumusețe.

— Și ce, nu-i voie? întrebă bruneta măsurându-l cu o privire expertă.

— E voie, mai ales când frumusețea e prezentă. Semănați cu cele trei grații, pe cuvântul meu.

Pusy îl măsură cu o privire lungă, filtrată printre gene. Blond, umeri de sportiv, costum corect gri-închis, manșete imaculate, clătinând cu eleganță paharul înalt în care cuburile de gheață sunau ca niște clopoței, Peter îi făcu o impresie bună. Reținu măiestria cu care ținea în aceeași mână și paharul și țigara *superlong.*

— Are haz tipul, se adresă ea prietenelor.

— Bine-nțeles că am, spuse Peter. Dar să-l vedeți pe fratele meu. Păcat că nu-i aici acum, l-a luat la armată. Un băiat superb. Cascador de meserie.

— O, cascador! exclamă fetele.

— Da. Acuma mă întreb cum o duce pe acolo. Avem o sărbătorire în familie și am vrea să-l aducem și pe el... Dar fără relații e complicat al naibii. Vă tratez cu un whisky, domnișoarelor?

— Mersi, nu vă deranjați, spuse Pusy.

— Trei whisky, comandă Peter ferm.

— Mici, Pusy, spuse bruneta și Peter înțelese repede cine e liderul echipei.

— O țigară, duduie Pusy?

Barmanul turnă băutura cu gesturi indiferente, fără să-i privească. Peter aprinse țigările fetelor, cu gesturi curtenitoare și aruncând fiecăreia o mică glumă.

— Haideți la masă, propuse el uitându-se întrebător la Pusy. Nu-mi place să stau rezemat de tejgheaua asta.

— Așteptăm un prieten, zise Pusy îndepărtându-și elegant o

șuviță de păr de pe frunte.

— Toate trei, un prieten?

— Nu, de fapt ea așteaptă, arătă Pusy către blondina cu figură angelică.

— Să-l așteptăm la masă. E mai comod.

Pusy dădu semnalul și celelalte o urmară fără comentarii, ducând paharele și ceștile cu cafea. Peter le ajută să se așeze, cu gestul care pentru ele reprezenta culmea politeții. Așa, pe fotoliile joase, își puneau în valoare genunchii frumoși și albi. Peter le lăudă că n-au cedat modei urâcioase cu maxi, făcu pronosticuri asupra viitorului pe care-l rezervă moda pantalonului, apoi reveni la preocuparea lui:

— Mă gândeam la frățiorul meu. N-aveți vreo cunoștință în armată?

Fetele se uitară una la alta. Tăcură. Sorbiră delicat ultimele rămășițe de cafea. Una îi spuse alteia ceva la ureche. Cealaltă se aplecă spre Pusy și-i șopti ceva. Peter se uita în altă parte, discret, în așteptare.

— O prietenă de-a noastră… începu Pusy.

— Un moment, spuse Peter. Încă trei mici, spuse de la distanță barmanului. Așa… Ce spuneai?

— Avem o prietenă, Gina, care-i logodită cu un căpitan.

— Un căpitan inventator, spuse a doua fată.

— Are cap, adăugă a treia. Scrie și la ziare.

Barmanul aduse băutura cerută. Puse paharele pe masă și se depărtă ținând tava în vârful degetelor. Peter privi gânditor lichidul gălbui în care pluteau aisbergurile minuscule de o formă ciudată. Se străduia să-și ascundă bucuria când reluă discuția:

— Poate mă ajutați să-l cunosc și eu. Fac cinste, fetelor, pe cuvânt. Treaba asta mă interesează foarte mult.

— O să-ncercăm, spuse Pusy. Prin Gina, bine-nțeles. Când om mai întâlni-o. Nu prea s-a mai arătat pe aici, de când cu…

— Așa e obiceiul, râse bruneta. Când cineva își face o relație, dispare pentru o vreme.

— Și nu-i știți adresa?

Pusy ridică din umeri, privindu-le întrebător pe prietenele ei, care ridicară la fel din umeri.

— Atâta știm, că o cheamă Gina. Dacă apare pe aici, îi spunem.

— Perfect, se bucură Peter. Mai luați o cafea?

Fetele se sfătuiră iarăși, pe șoptite. Pusy încuviință energic din cap la șoaptele lor. Apoi se ridicară:

— Noi ne ducem puțin prin restaurant. Trebuie să ne vină niște amici. Pusy, tu mai rămâi, nu-i așa?

Pusy rămase toată seara. Vorbi îndelung despre ea și Peter ascultă cu cea mai mare atenție. Pusy avea visul ei – să fie răpită de un cavaler din basme și dusă undeva, pe niște tărmuri cu soare și muzică, unde cresc palmieri și lumea dansează pe străzi.

Într-un târziu, puțin ametită, fata spuse aplecându-se spre Peter:

— Ar trebui s-o iau din loc spre casă. Mâine am de lucru, știi? Dacă mă scol pe la nouă, să zic mersi.

— Ce fel de lucru e ăsta, la nouă?

— Muncă la domiciliu, spuse Pusy. Sunt cooperatoare la o secție de broderie. E un avantaj, mă scol când vreau în schimb, termin treaba mai târziu.

— Te conduc, hotărî Peter.

Fata protestă cu energie, că nu e cazul, că autobuzul de noapte o lasă chiar în colțul străzii ei, dar noul ei prieten nu se lăsă. Avea motive temeinice. Voia să afle precis unde locuiește fata, pentru ca a doua zi să întreprindă o anchetă discretă asupra persoanei ei. Trebuia s-o verifice înainte de a trece la punctul următor. Treaba aceasta îi luă câteva zile, dar rezultatul îl mulțumi: ajunse la concluzia că poate conta pe Pusy. Peste câteva zile, după ce verificarea se sfârșise, vorbiră iarăși despre visul ei, despre țărmurile acelea de basm, unde e vară mereu și lumea o duce într-un cântec.

— Îmi dau seama că e o utopie, oftă ea, dar nu mă pot abține să mă gândesc la asta.

— Dar nu e deloc o utopie, spuse Peter. Orice vis, oricât de îndrăzneț, devine realitate dacă crezi cu tărie în el.

— Asta-i numai prin filme…

— Nicidecum, spuse Peter. Vreau să vorbesc deschis cu tine. Mai întâi să-ți arăt ceva.

— Ah. Un pașaport! se miră fata.

— Da. Un pașaport. De fapt eu nu sunt de aici. Vin dintr-o țară foarte asemănătoare cu ceea ce visezi tu. Și dacă mă gândesc

bine, nu-i deloc imposibil să te ajut. Ai șanse să-ți vezi visul cu ochii. Numai că există o condiție…

— Accept orice condiții, spuse ea repede.

— Atunci putem să discutăm mai pe îndelete. Ceea ce-ți cer nu e deloc greu. Trebuie să mă ajuți să termin mai repede afacerile care m-au adus aici. În schimb, ai de la mine un bilet de avion. Dar gândește-te bine, fetițo. Să n-aud că te răzgândești la jumătatea drumului.

— M-am gândit destul. De când aștept o ocazie…

— Perfect. Mai întâi trebuie să juri că mă asculți și că îndeplinești tot ce-ți spun eu. Bine-nțeles, n-o să te supun la încercări grele. Lucruri care-ți stau în puteri. Dar îmi trebuie ascultare oarbă și discreție desăvârșită. Ce spui?

— Jur… șopti fata.

— Bine. O să facem o înțelegere scrisă. Ca să nu avem discuții pe urmă. Dacă dai înapoi, o să-ți arăt hârtia. Și dacă nici atunci…

— N-o să fie nevoie, spuse fata. Hai să facem hârtia aceea. Pe urmă să-mi spui ce am de făcut.

Peter ceru barmanului o coală de hârtie, scoase stiloul și redactă următorul contract: Pusy Melinescu se obliga să îndeplinească toate dispozițiile domnului Petre, în schimb acesta avea datoria s-o ajute să părăsească țara. Fata semnă fără să stea prea mult pe gânduri. Nici nu se uscase cerneala pe hârtie, că Peter o preveni:

— Bagă de seamă! La cea mai mică nesupunere, hârtia asta constituie un act de acuzare pentru tine. Tribunalul nu privește cu ochi buni pe cei care semnează un asemenea angajament…

Pusy înghiți în sec, dar fiindcă era fată curajoasă și nu se pierdea cu firea, spuse din nou:

— Pentru visul meu o fac…

Într-o dimineață se trezi mai matinal ca de obicei, luă tramvaiul și coborî în Piața Unirii. Privi în dreapta și-n stânga. Lumea forfotea grăbită, țărani voioși improvizau distihuri de reclamă tropăind în jurul tarabelor ca să se încălzească; mai într-o margine, o femeie grasă flutura niște pătrate de pânză cu desene stângace și versuri de tip „îngerași nevinovați, vă rog căsuța-mi protejați”. Peter dădu ocol Halei și i se păru că se

apropie de obiectiv: câțiva indivizi în haine uzate, nerași, stăteau în cerc și-și treceau unul altuia o sticlă de țuică. Peter îi privi de la distanță, dar când se apropie mai mult, își dădu seama că Gore nu se află printre ei. Dar era prea târziu ca să se mai depărteze; unul dintre indivizi îi surprinse privirea cercetătoare și se apropie în grabă:

— Ceva de transportat, domnu? Un sac, un dulap?

— Ceva de ridicat la etaj? adăugă altul vârându-se în sufletul lui.

— Dă-ne ceva de lucru, șefu, ne pricepem la toate.

— Îmi trebuia unul mai tinerel, spuse Peter. Pe rol de logodnic.

— Faci mișto, bariule, da' un kil de vin avem voie să bem de la matale.

Peter scoase o hârtie de 25, mai mult ca să scape de gura lor. Omul o înșfăcă și porni zorit spre chioșcul unde se vindeau mititei și băutură. Ceilalți îl urmară fără să se mai uite înapoi. Peter privi lung după ei. Un tânăr cu palton negru descheiat și fular stacojiu atârnând la gât se apropie de cel care luase banii:

— Ce voia mahărul?

— Alifie de râie, îl repezi omul.

— Hai, nu fi nasol că dau cu dreapta. Ce voia?

— Unul ca tine, să-l ajute la tăiat frunză.

— Fii atent că nu glumesc, insistă tânărul cu palton negru.

— Voia un tinerel pe post de logodnic.

— Sictir, șuieră tânărul și-și aruncă fularul stacojiu peste umăr, aproape atingând obrazul celuilalt.

Peter, care stătea deoparte și urmărea scena, nu-și dădu pe față bucuria. Făcu un pas spre el. Gore făcu, la rândul lui, un pas.

— Trăiți, dom' șef, spuse. Auzii că vă trebuie un om.

Peter îl măsură cu o privire rapidă:

— Depinde.

— Unul ca mine. Priceput la toate, solid, sănătos și cu buzunarele goale. M-am șucărit cu babacii și m-am mutat la unchiu-n gară.

— Frumoasă biografie, spuse Peter. Hai încoace, să stăm de vorbă. Îți place băutura?

— Nu mă dau în vânt. Dar dacă trebuie să-mi placă, îmi place.

— Ai cazier?

— Ce-i aia? spuse tânărul mirat. Dac-o luăm așa, v-am salutat. Credeam că-i vorba de o treabă serioasă.

— Serioasă, spuse Peter. Dar nu vreau să am încurcături cu miliția.

— Nici eu, dom' șef. În viața mea n-am avut. Să moară mama dacă mint!

— Și… ești liber? Vreau să zic, n-ai slujbă, obligații?

— Liber ca pasărea. Am fost electrician pe timpuri. Nu rentează. Salar fix, scularea cu noaptea-n cap, muncă cu ghiotura… Eu sunt băiat fin. Și i-am salutat din mers.

— Și-acuma ce faci?

— Ce se vede. Ajut pe unul și pe altul. Contra cost. Dar numai în treburi cinstite. I-am jurat mamei să nu bag mâna în buzunarul altuia și nici să las pe altul să-mi cotrobăie prin buzunare. E corect?

— Corect, admise Peter. Corect și fără riscuri. Cred că ești omul de care am nevoie.

— Gata, dom' șef. Grigore Ciontu mă cheamă. Pentru prieteni, Gore.

— Așa o să-ți spun și eu. Gore. Hai să intrăm în plăcintăria asta. O să luăm ceva de-ale gurii și să discutăm pe îndelete.

Intrară. Se așezară la o măsuță lângă ușă și Peter ceru pateuri și bere.

— Sper că o să ne-nțelegem, spuse el. N-o să cari pietre de moară. Deocamdată, în fiecare dimineață te prezinți aici în plăcintăria asta, și aștepți lângă telefon. Dacă sună, spui domnișoarei că e pentru tine și ridici receptorul. Notează numărul.

Gore se ridică și notă numărul telefonului. Reveni la masă și-i întinse bucățica de hârtie.

— Așa, dom'le, îmi pare bine că ești descurcăreț. Dacă-ți spun la telefon să vii până la poștă, asta înseamnă că la unsprezece punct ne întâlnim la chioșcul de țigări, în Gara de Nord. Mai departe o să primești instrucțiuni. Uite aici cinci sute de lei, avans din leafă. Dacă mă servești cumsecade, n-o să regreți.

— Mulțumesc, dom' șef. Și… dacă dispar pe viață, ai pierdut cinci foi?

— Glumești, micuțule. Habar n-ai ce talent am să găsesc oamenii pe care-i caut. Dacă vrei, încearcă să dispari.

— N-o să încerc, făcu Gore solemn.

Cap. V
BARMANUL DE LA „URSUL POLAR”

— Tovarășe colonel, e la mine un tovarăș care mi-a spus o poveste interesantă. Aș vrea s-o ascultați și dumneavoastră.

Colonelul cumpăni în mână receptorul. Tocmai studia harta dispozitivelor de radiolocație din jurul Capitalei, căutând noi măsuri de mascare a stațiilor. Nu-i plăcea să fie întrerupt de la ocupațiile importante.

— Bine. Invită-l, te rog, la mine. Și vino și dumneata.

Colonelul strânse atent harta. Sună și chemă plantonul:

— Caporale, spune la bufet să facă trei cafele. Iar când vine căpitanul Dragomir împreună cu un civil, invită-i înăuntru fără să mai anunți.

— Am înțeles!

Peste câteva clipe, căpitanul intră în birou aducând din spate un bărbat rotofei, mic de statură, cu o mustață subțire conturându-i buza de sus. Omul avea de la ușă o atitudine slugarnică; intră ploconindu-se și uitându-se curios prin toate colțurile, iar când colonelul îi întinse mâna, se aplecă de șale și pocni călcâiele.

— Mitrofan, responsabilul bufetului „Ursul polar”, i se prezentă el căutând să fie milităros.

— Îmi pare bine, tovarășe Mitrofan. Luați loc, vă rog

Omul nu se așează decât după ce colonelul mai stărui o dată. Se așează și căpitanul Dragomir, cu o licărire victorioasă în priviri.

— Ia spuneți, ce vă aduce la noi?

— Tovarășe colonel, mai întâi vreau să vă cer scuze. Nu aveam de unde să știu cine erau cei doi. I-am întâlnit acum pe coridor și mi-am dat seama…

Colonelul îl întrebă din priviri pe Dragomir și acesta zâmbi, semn că știe despre ce este vorba. Dar răspunsul acesta nu-l mulțumi pe colonel; subalternul său îi mai făcuse în câteva rânduri surprize, inițiind acțiuni pe cont propriu; din păcate, nu toate aceste acțiuni duseseră la un succes notabil.

— Să luăm lucrurile de la capăt, tovarășe Mitrofan. Spuneți amănunțit despre ce este vorba.

— Acum vreo patru zile, spuse Mitrofan, mai precis luni după-masă, când nu prea aveam ce face, că nimeni nu se duce la bodegă de lunea, mai ales că ziua lefii trecuse demult și în cartierul nostru așa e obiceiul…

— Un moment, un moment, spuse colonelul. Cunosc bine Bucureștiul, dar din păcate mai am și unele lacune. Unde se află bufetul dumneavoastră?

— Pe șoseaua Băleni, nu departe de regiment. Un vad bun, tovarășe colonel; eu am fost la patron și știu. Pe vremea burgheziei, cârciuma era tot acolo și regimentul tot așa. Când luau leafa, ofițerii la noi se opreau să-și aranjeze socotelile. Patronul fusese în Canada și se întorsese cu ceva capital de acolo, pe urmă a venit războiul și n-am mai auzit de el. Se spune că fiică-sa era încurcată cu un bancher care s-a retras în Elveția. Dar noi ne vedeam de treabă, cârciuma mergea și când s-a naționalizat m-au pus responsabil. Aveam experiență și…

— Înțeleg, spuse colonelul, apoi chemă plantonul: Măi, caporale, ce se aude cu cafelele alea?

Întreruperea aceasta păru să-l cheme la realitate pe vizitator, care zâmbi foarte stingherit:

— M-am luat cu poveștile, tovarășe colonel. Dar vreau să vă spun pe scurt că asta-i situația; de când lumea și pământul, bufetul nostru a fost frecventat de militari. Și într-o zi, luni cum v-am spus, vine la mine un ins care cere o sută vermut și un sifon. M-am bucurat, spun drept, vermutul nu prea se vinde. Îl servesc… trece o oră… îi mai dau unul… Nu puteam să-l dau afară, respectăm clientul, nu? Către prânz vine un prieten al meu, responsabil la alimentara. Aicea iar fac o paranteză, tovarășe colonel. Prietenul ăsta mă ajută de câțiva ani. Când rămân fără marfă – și se întâmplă, fiindcă mă aflu mai la periferie – mai apelez la el. Acuma ce-oi păți pentru asta, oi păți. N-am vrut să intru la bucluc, de fapt…

— Mai direct, îl rugă colonelul.

— Iertați-mă. Și vine prietenul meu, îl chem înăuntru în depozit, vorbesc cu el, tranșăm afacerea și pleacă. Pân-aici totul bine. Dar mă pomenesc cu clientul că mă cheamă: „Maistre, ia fă-te-ncoace.” Mă dau mai aproape: „Ce-a dorit tovarășu?” „Ascultă aici!” Și scoase din buzunar o drăcie cât o tabachere, apasă pe buton și aud tot ce vorbisem noi în depozit. Prietenul

îmi cerea niște bani, îi rămăsesem dator rândul trecut, mi-a adus aminte și de povestea cu salamul, eu i-am spus ce-mi mai trebuia… Destul, tovarășe colonel, ca să intrăm la apă și eu, și prietenul meu. Se poate asta, tovarășe colonel? Să audă și să înregistreze ce vorbeam noi? Doar închisesem ușa…

— Un aparat ultrasensibil, spuse colonelul. Se poate. Există aparate de-astea. Dar oamenii cinstiți n-au de ce să se teamă de ele.

— Recunosc; tovarășe colonel. Am greșit și o s-o trag, nu? Dar stați să vedeți mai departe. Mă dau pe lângă omul meu, vă spun drept ca-mi clănțăneau dinții-n gură. „Domnule, tovărășele, îi zic, nu mă nenoroci. Am copii acasă, fată mare, îi fac nuntă la toamnă. Cât să-ți dau pe banda asta? Am adunat ceva bănuți la CEC, ca omul, mai am doi ani și ies la pensie…” „Pensie? râde el. Poate vreo grațiere, ceva…” „Domnule, te implor, o să-ți fiu recunoscător…” El, nimic. Râdea la mine. Și mi-a spus, după ce m-a fiert vreo trei sferturi de ceas: „Uite, dom’le Mitrofan, povestea asta nu se cumpără cu bani”. „Atunci cu ce?” „Un mic serviciu, zice. Îți las o drăcie de-asta, și când vin militari în restaurant, dumneata o plasezi pe aproape și-i dai drumul la buton. Când pleacă, o oprești. Asta-i tot. Cred că n-o să mă tragi pe sfoară. Riști să sapi grădina vreo cinci ani, cu un caraliu la spate. Și ca să fiu mai sigur, o să controlez. Mă cheamă Petre!” Și a plecat.

— A mai venit de atunci? întrebă colonelul.

— Nu. Dar ieri, tocmai erau câțiva militari la o masă, și m-am pomenit cu un băiețandru frumos, bine îmbrăcat, care mă întreabă de țigări străine. N-am ținut niciodată țigări străine la bufet, fiindcă suntem categoria a doua. Mi-am dat seama că e doar un pretext ca să intre în vorbă. Și-l aud: „Ai salutări de la Petre. A zis să nu uiți de chestia aia”. Vă spun drept că mi-a fost frică. Bine-nțeles că nu pusesem aparatul. Din capul locului îmi dădusem seama că nu e lucru curat. Pe urmă băiatul a plecat și m-a lăsat fierbând. În definitiv ce e dacă apăs pe buton? mă gândeam. Militarii n-au decât să-și țină gura. Am făcut și eu armata și am învățat ce-nseamnă secret. Dacă-ncep să vorbească-n plus, treaba lor. Și-atunci, când au venit subofițerii ăia doi, am pus aparatul. Dar când i-am auzit că încep să vorbească despre lucruri pe care nu trebuie să le știe toată

lumea, am oprit aparatul și i-am rugat: „Drăguților, aveți grijă ce vorbiți. Aici v-ați găsit să puneți țara la cale? Intrați în bucluc și mă vârâți și pe mine!” N-aveam de unde să știu că…

— Da, spuse căpitanul Dragomir. Erau doi tovarăși de la noi. Eu i-am trimis, tovarășe colonel.

Colonelul clătină mustrător din cap, apoi începu să discute cu barmanul despre calitatea vinurilor din Moldova. Semn sigur pentru Dragomir că gândul colonelului avea o țintă anume. În cele din urmă, după ce-l lăsă să-și soarbă în liniște cafeaua, colonelul se adresă musafirului:

— Tovarășe Mitrofan, noi vă mulțumim. Sunteți un om cumsecade, chiar dacă-n chestia cu prietenul de la Alimentara…

— Nu mai fac în viața mea, tovarășe colonel. Mi-ajunge cât m-am frământat zilele astea…

— Lucrurile sunt clare, îl întrerupse colonelul. Sesizarea dumneavoastră ne e de mare folos. Și sper că ne veți sprijini în continuare…

— Cu mare plăcere, spuse musafirul măgulit.

— O să mergem la laborator, să facem cu ajutorul dumneavoastră un portret-robot al individului ăla. Știți ce este un portret-robot?

— Știu, am văzut la televizor. Era o mașinărie dată naibii. Un ecran, și cineva apăsa pe buton și apărea o frunte, nu-i asta, apărea alta, până când martorul spunea că seamănă. Pe urmă nasul, pe urmă ochii, sprâncenele…

Colonelul aprobă din cap zâmbind.

— În orice caz, adăugă barmanul, cu sau fără portret-robot, dacă mai apare pe acolo vă dau imediat de veste.

— Nu prea cred că mai apare, zise colonelul. Ar fi o imprudență din partea lui. O să trimită pe cineva să vă aducă salutări, iar mai târziu, când o socoti că treaba e terminată, să ia aparatul. Dumneavoastră vă prefaceți că nu știți nimic. Vă dăm o misiune importantă. Să-i faceți jocul domnului ăla. În rest, avem noi grijă de tot ce trebuie.

După plecarea vizitatorului, care rămăsese încântat de tehnica laboratorului, colonelul îl luă pe Dragomir la el în birou:

— Ce metode-s astea, Dragomire? Pui oamenii să discute în cârciumă? La asta te refereai când vorbeai despre muncă

științifică, modernă?

— Dacă socotiți că am greșit, renunț.

Colonelul oftă. Deschise vorba despre starea timpului, dar se întrerupse deodată:

— Ascultă, Dragomire, nu cumva am îmbătrânit și nu mai țin pasul cu noutățile? Nu cumva am devenit prea prudent, nu cumva mi-am pierdut capacitatea de a înțelege lucrurile complexe?

— Nu, tovarășe colonel. Dacă era așa, mi-ați fi interzis să aplic ideile mele.

— Ai câștigat, râse colonelul. Mergi înainte. Deocamdată n-am de ce să intru în panică. Avem portretul probabil al numitului domn Petre și știm că-l interesează transmisiunile. Logica ne permite să credem că e vorba tot de obiectivul „Cezara”. Ia măsuri să se multiplice portretul-robot. O echipă să se ocupe de barul „Ursul polar”. Poate mai vine cineva cu salutări…

— Am înțeles.

Colonelul se apropie de fereastră. Primii fulgi de zăpadă, purtați de vânt, roiau ca niște fluturi albi pe cerul cenușiu.

— Începe să ningă… Îți amintești de prima ninsoare, Dragomire?

— Da, spuse Dragomir. Dar nu mă gândeam la asta, ci la Petre.

— Și eu tot la Petre mă gândeam. Acest Petre e un om interesant. A pornit tare de la început. Se pare că *maiorul* a aruncat în luptă trupe de elită…

— O să-i răspundem cu aceeași monedă, spuse Dragomir fără emfază.

— Aveți salutări de la domnul Petre!

Mitrofan simți că-l trec nădușelile. O privi uimit pe fetișcana din fața lui – blondă, surâzătoare, cu un palton verde pe care-l purta descheiat, dar cu gulerul ridicat.

— Mulțumesc. Ce mai face dumnealui?

— A spus să nu-l uitați cu chestia aia. Peste câteva zile are nevoie de ea.

— Bine, spune-i că n-am uitat, făcu barmanul.

Pusy plecă fără să cumpere nimica. De la o masă, un tânăr în bluzon negru cu fermoar se ridică și ieși după ea. Barmanul se

duse la masa lui, luă sticla de bere băută numai pe jumătate și-l compătimi: „Nici n-a avut vreme să…”

Pusy se urcă în troleibuz și tânărul îi zâmbi, urmând-o. Coborâră împreună la Piața Unirii și tânărul, după ce-i mai aruncă o ochiadă, își văzu de drum. Fata intră la o plăcintărie, bău o sticlă de Ci-co, apoi se duse la cinema. Spre seară, un milițian o surprinse pe fată traversând pe roșu; îi luă buletinul și îi spuse:

— S-a strâns cam multă lume aici. Veniți cu mine, vă rog.

Pusy îl ascultă și milițianul o invită după colț, la secția de miliție. O introduse într-un birou, unde o aștepta locotenentul Cosma, îmbrăcat civil.

— Numele? întrebă el cu un zâmbet înghețat.

— Pusy Melinescu.

— Unde lucrezi?

— La artizanat. Sunt cooperatoare cu munca la domiciliu.

— Adresa?

— Aleea Crinului… Știți ce? Luați-mi amenda că mă grăbesc. Atâta tevatură pentru o traversare!

— Nu-i pentru traversare, îi explică locotenentul. Ați fost văzută stând de vorbă cu un om care ne interesează și pe noi. De unde-l cunoașteți?

— Pe cine? se miră fata.

— Nu mai nega, tovarășă, spuse locotenentul calm. Te-ai dus la „Ursul polar” și ai discutat cu barmanul fără să cumperi nimica. Ce legături ai cu el?

— L-am văzut pentru prima dată în viața mea, spuse Pusy. Pe cuvântul meu că n-am nicio legătură cu afacerile lui.

— Atunci ce căutai acolo? De ce nu ești sinceră?

— I-am transmis o vorbă.

— De la cine?

— De la un om pe care nu-l cunosc.

— Cum vine asta, spui unui om pe care nu-l cunoști o vorbă de la altul pe care nu-l cunoști? Spune adevărul, că altfel…

— Dar ăsta-i adevărul, insistă Pusy. Mă aflam la Nestor, așteptam un prieten. Un domn bine îmbrăcat s-a așezat la masa mea, mi-a oferit o cafea și mi-a povestit că e actor și ar vrea să facă o farsă cuiva. M-a rugat să-l ajut. Mi-a dat o sută de lei și mi-a spus să mă duc la barmanul acela să-i transmit salutări de

le Petre. L-am întrebat ce se întâmplă dacă iau suta și nu mă duc acolo. „Păreți o domnișoară bine crescută, mi-a spus. Nu vă cred în stare să mă păcăliți. Și în plus, un amic de-al meu se va afla în preajmă ca să se convingă…” Asta e tot.

Locotenentul îi arătă trei desene cu chipuri omenești, printre care și portretul-robot făcut cu ajutorul barmanului.

— Era vreunul dintre oamenii aceștia?

Pusy privi desenele și se gândi la țărmul cela cu palmieri, unde cântă mereu muzica și fetele poartă coronițe de flori.

— Nu, nu este, minți ea foarte firesc.

Echipa operativă lucra cu precizie de ceasornic. Un veritabil lanț pornea de la „Ursul Polar”, unde vegheau cu schimbul câțiva lucrători dintre cei mai destoinici ai serviciului de contraspionaj. Dar zilele treceau, lumea se perinda prin bufet și nimeni nu mai aducea salutări de la Petre…

— În meseria asta trebuie să ai răbdare, îl consolă colonelul pe Dragomir.

Vreo trei zile, Pusy nu ieși din casă. Colega ei de cameră, o tânără urâțică, asistentă medicală la un spital, se oferi cu generozitate să-i aducă de mâncare. Există și asemenea oameni, care fac din devotamentul față de prieteni o cauză proprie. În cele din urmă, Pusy primi o carte poștală ilustrată cu salutări de la Petruța și se duse la Gara de Nord. Petre o întâlni pe peron și porniră amândoi spre linia de Brașov, unde urma să tragă trenul și lumea se înghesuia în așteptare.

— Ei, cum a fost? o întrebă el.

— Destul de palpitant. Ador aventura, dar de data asta credeam că mi s-a-nfundat. Am fost și anchetată…

— Cum? tresări Peter.

— Așa cum auzi. Am fost luată la rost de un milițian că traversez nereglementar. Întâi nu mi-am dat seama; am scos buletinul și banii din poșetă, ia nene, amendează-mă și lasă-mă că mă grăbesc. Când m-a poftit la secție, am sfeclit-o. Unde să fug în îmbulzeala aia? M-am dus cu el. La secție au început să mă-ntrebe. Că ce-am căutat la „Ursul Polar”. Eu de colo, c-o fi c-o păți. Am spus cum m-ai învățat. Și ce să vezi și să nu crezi? Au scos niște poze, din care una semăna cu tine. Nu poze, desene.

— Un portret-robot, mormăi Peter.

— Ce robot? Om în carne și oase, dragă! Un desen, nu prea reușit, dar semăna. Le-am spus că nu-l cunosc pe omul acela. Pe tine adică. Și mi-au dat drumul.

Peter își drese glasul, ca și cum se pregătea de un discurs, dar nu zise nimica.

— Nu pricep de unde aveau poza, spuse fata.

— Barmanul, făcu el furios. Oamenii ăștia au memoria figurilor, meseria le-o cere. L-au reconstituit după descrierea lui, înțelegi? Asta se cheamă un portret-robot. Înseamnă că barmanul nu și-a ținut gura. S-a speriat de aparatul meu, precis.

— Un fricos și jumătate, încuviință fata. Când i-am spus de tine a început să tremure ca o piftie.

— Măcar cu atâta m-am ales, râse Peter amar. L-am făcut să tremure. Dar pe mine mă interesează cu totul altceva.

— Și ai lăsat magul la el… murmură fata. Mai bine mi-l dădeai mie.

— Du-te și ia-l, dacă ai curaj. Există câțiva inși care s-ar bucura să te vadă din nou pe acolo. Și așa, nu știu dacă te-au lăsat în pace după ce le-ai spus povestea. Te pomenești că se țin după tine și tipul care m-a îmbrâncit adineauri e un om de-al lor.

Pusy se uită lung după tânărul care tocmai trecuse, îmbrăcat pentru munte, cu pantaloni de schi și căciuliță de lână, iar drept bagaj, cu un rucsac burdușit.

— Pleacă la munte lumea… spuse ea cu invidie.

— Lasă muntele și spune: ești sigură că nu te urmăresc?

— N-am probleme, spuse ea. Am văzut eu prin filme și știu să mă feresc. Dar nu mă urmărește nimeni, să știi. În cartier la noi orice străin care trece pe stradă e luat la ochi. Fii liniștit.

— Nu vreau să risc, spuse Peter. Câteva zile n-o să ne mai întâlnim. În schimb o să-ți dau o misiune, Pusy. O misiune adevărată. Trebuie să mergi la cinema, duminică, și să intri în vorbă cu un maistru militar… Cunoști gradele?

— Oarecum.

Peter ridică ochii spre cer:

— Of, femeile! Hai să-ți explic cum arată un maistru militar…

Bătrâna îl întâmpină cu amabilitate:

— Ce faci, Gore? Nu-mi vine să cred ochilor! Ți-ai mai amintit de mine?

— Mi-am amintit în fiecare zi, mamaie. Dar spun drept că mi-a fost greu să mai dau pe-aici. Știi, nu puteam să-mi achit datoria...

— Nu mai vorbi așa. Te-am grăbit eu vreodată? Oare banii pot influența sentimentele unui om?

— Se mai întâmplă, spuse Gore. În tot cazul, mie-mi place să fiu om de cuvânt. Am adus banii. Poftim sutarul, cu mulțumiri. Iar ca dobândă, un batic din Iran, ocazie rară. L-am cumpărat de la un șofer care a fost pe acolo.

— Vai, ce frumos! Nu trebuia să te deranjezi...

— Și dumneata te-ai deranjat pentru mine. Un sutar când ești lefter e mai de preț decât un milion.

— Dar de unde ai banii? Ai dat vreo lovitură?

— Păi, spuse Gore mândru.

— Hai, povestește-mi, insistă bătrâna. Cum ai făcut rost?

Gore îi făcu semn să vină mai aproape și-i șopti:

— Am spart o bancă!

Și tot el râse. Bătrâna râse și ea până la urmă, apoi îl tratã cu lichior de afine, în speranța că Gore îi va pomeni despre aranjamentul cu Peter. Dar tânărul rămase discret până la capăt. Când își luă rămas-bun, îi spuse doar că o vreme nu știe dacă mai poate trece pe la ea, fiindcă și-a găsit ceva de lucru în provincie. Bătrâna îi ură succes, iar după plecarea lui derulă banda de magnetofon, gândindu-se că lui Peter îi va plăcea să asculte discuția.

Peter rămase, într-adevăr, mulțumit de rezultatul verificării.

Cap. VI
UN AMATOR DE LUCRURI BUNE

Ieșind din clădirea bine încălzită a stației, Mărăcineanu se zgribuli. Își trase căciula în așa fel încât să-i acopere vârful urechilor, sensibilizate de gerul din iarna trecută. Porni repede spre poartă, înciudat că întârziase atâta.

— Iar ai lungit-o, Mărăcinene, îi spuse ofițerul de serviciu. Programul s-a terminat de-o oră.

— Ce să fac, tovarășe căpitan? Am avut ceva de lucru la

stație.

— Ce lucru, la o stație nouă?

— Ei, mărunțișuri, spuse omul încurcat.

De fapt se apucase să repare transistorul unui vecin. Îi cam plăcea băuturica și, ca să-și facă rost de bani, fiindcă soția îl ținea din scurt știindu-i năravul, „mai ciocănea”, după expresia lui, la aparatele prietenilor. Era un tehnician bun și avea o adevărată pasiune pentru electronică. Se uită la ceas și înjură în gând. Ieși pe poartă și porni spre stație. Din capătul șoselei nu se vedea nici urmă de tramvai. Măcar să iau o pâine, își făcu el socoteala. Ieși din prăvălie cu pâinea în servietă și se apucă să aștepte, răbdător. Dar cum tramvaiul tot nu venea și gerul devenea tot mai pătrunzător, o porni pe jos până la intersecție, unde avea stație de troleibuz. În drum era însă un bufet; tocmai când trecea prin fața ușii, cineva ieși și dinăuntru răzbătu o frântură de melodie, alături de aburii calzi, cu iz de țuică. Simți că-i lasă gura apă. Că n-o fi foc, își spuse intrând. Pe gerul ăsta am și eu dreptul, că suflet de om sunt…

Se așeză la masă, în preajma tonomatului, apreciind ca un om de meserie tonul profund al aparatului care tocmai cânta un disc recent de muzică populară. Își aprinse o țigară și gustă din țuică plescăind mulțumit. Acuma, dacă tot am întârziat… își spuse el, și mai comandă una mică.

— Dar repede că mă grăbesc, strigă din urmă ospătarului.

După câteva minute, la masa lui veni Gore:

— Îmi dați voie, domnu?

Mărăcineanu îi oferi loc plin de bunăvoință. Gore își comandă un rom mic și se aplecă spre el, peste masă, cu un aer conspirativ:

— Domnule, vă văd cunoscător în electronică, după cum ascultați tonomatul. Am un magnetofon, marfă străină, unic în București.

— Nu mă interesează, spuse Mărăcineanu. N-am bani la mine.

— N-am vorbit încă despre bani, spuse Gore. Vă spun eu, e o bijuterie. Dacă-l vedeți, nu vă mai despărțiți de el. Am intrat în găleată, altfel nici prin cap nu mi-ar fi trecut să-l prăduiesc. Sunt șofer pe o basculantă și am șifonat o Dacie, mă-nțelegeți. Acuma trebuie să plătesc reparația. Altfel…

Ochii tehnicianului străluciră. N-avea bani la el, dar la nevoie

ar fi putut face rost, până spre seară. O ocazie rară nu trebuie pierdută niciodată.

— Pot să-l văd și eu? întrebă el prefăcându-se nepăsător.

— Bine-nțeles! spuse Gore aruncând o privire rapidă în jur. Aparat original, până și bateriile sunt ale lui, cum l-am primit.

— Cu casetă?

— Cu casetă, confirmă Gore și scoase aparatul din buzunarul larg al paltonului.

Mărăcineanu îl luă cu o mână de expert, îl porni, îl duse la ureche ca să-i verifice tonul și dădu aprobator din cap:

— Bună sculă. Păcat că n-am...

— Lasă, domnule, că ne-nțelegem noi până la urmă. Uită-te bine la el, că nu te trombonesc. Face de două ori prețul pe care-l cer. Ți-am spus, sunt la ananghie.

— Cât?

— Păi, cât crezi dumneata că face? Mi l-a adus și mie un coleg care lucrează la TIR, pe camion. Direct de afară. Ultimul răcnet al tehnicii. Matale, care ești de meserie, poți să-ți dai seama. Zece foi și te-ai făcut cu mag.

— Du-te sănătos, spuse Mărăcineanu întinzându-i aparatul. Mneata crezi că eu tipăresc bani?

Gore păru revoltat:

— Îți bați joc de mine? Păi ăsta valorează trei mii pe cum te văd și cum mă vezi. Mă mir că vorbești așa, doar nu ești un ageamiu.

Tehnicianul știa el foarte bine cât valorează aparatul, dar se gândi că, prins la strâmtoare, puștiul ar mai putea să scadă ceva din preț. Gore insistă:

— Dacă-ți ceream o mie jumate dădeai bucuros zece foi și nu mai discutam. Eu ți-am spus ultimul preț...

— Ce se petrece aici? se auzi un glas aspru. Actele dumneavoastră!

— Cum să... Eu... Nimic, doar așa, cetățeanul ăsta...

— Legitimația! spuse Peter și mai aspru.

Mărăcineanu își veni în fire:

— Dar cine sunteți dumneavoastră?

— O să afli, dar nu acum. Și mai ales nu aici. Se uită lumea la noi. Te rog să faci plata și să vii cu mine!

Mărăcineanu se ridică, foarte încurcat, plăti țuica pe care nici

n-o terminase și-și luă căciula din cuier. Îl urmă pe bărbatul solid, blond, îmbrăcat într-un elegant palton de piele neagră. În urma lui, când să trântească ușa cu năduf, Gore.

— Ce dracu te ții după mine? răbufni el. După ce că m-ai vârât într-o treabă de-asta…

— Lasă-l, e martor, spuse Peter peste umăr.

Tehnicianul era tot mai intrigat. Îi dispăruse până și picul de amețeală pe care i-l dăduseră țuica și căldura veselă din bodegă. Încercă să pară ferm, cu gând că poate scapă:

— Tovarășe, iertați-mă că nu vă știu gradul, nu înțeleg ce doriți. Sunt om în vârstă și ca atare trebuie să… Nu mai fac niciun pas până nu-mi spuneți clar ce doriți de la mine. De ce m-ați scos din restaurant?

Peter se opri în loc și-l măsură cu o privire rece, severă, încât Mărăcineanu se zgribuli și mai tare.

— Uite de ce: pentru că nu era locul cel mai potrivit să faci negustorie. Era pe acolo un tip de la miliția economică, l-am văzut după uitătură. Abia aștepta să facă o achiziție.

— Bine, dar nu-nțeleg…

— Nu-i nevoie, spuse Peter. Știu că ești radiofonist; cred că-ți dai seama de valoarea aparatului pe care ți l-a oferit prietenul meu.

— Prieten? suflă Mărăcineanu.

— Da. Prieten și asociat, dacă vrei. Dar să revenim la subiect. Cunoști valoarea magnetofonului?

— Păi… cred că… vreo trei mii…

— Cam așa. Dumneata însă, ai posibilitatea să-l obții fără niciun ban. Ba să mai și bem aldămașul pe cheltuiala mea. Ce zici? Facem târgul?

— Nu pricep. Un târg din care obțin ceva pe degeaba. Vă arde de glumă, tovărășele?

— Nicio glumă. Uite, dacă nu crezi, îți dovedesc chiar acum. Gore, dă-i aparatul. În vremea asta eu o să-mi aprind o țigară. Pe urmă mergem să bem aldămașul.

În timp ce Peter își aprindea țigara cu bricheta care servea și drept aparat de fotografiat, Gore îi scoase magnetofonul din buzunarul larg al paltonului și i-l întinse tehnicianului care îl apucă cu un gest rapid.

— Ei, și-acum, hai să vorbim despre afaceri, zise Peter. Știu eu

un locșor liniștit. Tu, Gore, ți-ai terminat treaba. Poți să te duci la cinema. Mă ocup eu de tovarășul.

— Asta-i tot, tovarășe locotenent, spuse Mărăcineanu și se șterse cu palma pe fruntea nădușită. V-am spus tot ce mi s-a întâmplat. Pân-la urmă, asta voia să afle: unde-i stația mobilă de mare putere. Bine-nțeles, i-am spus că nu știu. Că n-am auzit de asemenea instalație. Dar el îi tot dădea zor: „Gândește-te bine, amice. Adu-ți aminte, din vreo discuție cu colegii, ceva. E imposibil să nu fi pomenit cineva despre asta, cât o fi ea de secretă…" Eu o țineam una și bună, nu știu și gata. Pe urmă m-a întrebat de amplasarea unităților de radiolocație. I-am spus și eu ce știe toată lumea. Se văd antenele și din tren. Asta n-o să-i ajute prea mult, nu-i așa, tovarășe locotenent?

Locotenentul clătină din cap cu îndoială.

— Uff, nea Mărăcinene. Nu te mai saturi cu afacerile astea mărunte. Cine te pune să te vâri singur în încurcătură?

— M-a amenințat…

— Te-a amenințat? Ca să iei magnetofonul sau ce?

— Asta a fost după aia, se corectă repede Mărăcineanu. Mi-a dat termen de gândire trei zile. Să mă interesez și să-i spun tot ce aflu despre stația mobilă de mare putere…

— Și magnetofonul?

— E la mine, șopti omul rușinat.

— Pentru ce ți l-a dat?

— Păi… eu i-am promis că mă interesez și dau răspuns, tovarășe locotenent. Mă gândeam că o să mă sfătuiesc cu dumneavoastră și poate-l prindem. Când o fi să mă întâlnesc iar cu el, veniți și dumneavoastră și țac!

— Ce țac, omule, ce țac! se supără locotenentul. Îl crezi așa de prost să se vâre singur în capcană? Unde te întâlnești cu el?

— Mi-a spus că dacă am răspuns bun, să trec spre serviciu ținând un ziar pe lângă servietă, uite-așa.

— Bine. Acuma poți să te duci la atelier. Peste vreo oră sau două, vino la mine să-ți dau răspunsul pe care să li-l duci. Auzi la el, țac și gata!

Mărăcineanu salută și plecă. În urma lui, locotenentul pufni supărat și ridică receptorul telefonului.

Câteva zile la rând, Mărăcineanu se duse la serviciu purtând în mână un ziar îndoit. Ba ajunse ținta glumelor prietenilor din unitate, care-l acuzau în glumă că aduce la slujbă ziarul de ieri ca să-l citească în timpul programului. Abia a cincea zi, când se aștepta mai puțin, se simți tras de mânecă la un colț de stradă:

— Să trăiești! Urcă aici, repede!

Un taximetru aștepta tras lângă trotuar, cu o portieră din spate deschisă. Urcă fără să mai protesteze că întârzie de la serviciu, dar Peter, care stătea în față, lângă șofer, îl consolă din capul locului:

— Nu te teme că nu te reținem mult, tovarășe Mărăcineanu. Exact timpul cât făceai cu tramvaiul, ba o să rămână și câteva minute de rezervă. Urgent, pe bulevard! îi spuse șoferului care porni în goană, impresionat de pasagerii lui.

Intrară într-o plăcintărie unde funcționari din instituțiile din centru își sorbeau pașnic cafeaua cu lapte. Peter gustă din cornul aflat pe farfuria de pe masă, făcu cu ochiul unei tinere de la o masă vecină care se întoarse indignată în altă parte, și asigurat astfel că nu trage nimeni cu urechea, spuse:

— Aștept răspunsul, domnule. Te previn că orice date false atrag după sine pedeapsa meritată.

— Ce pedeapsă? spuse Mărăcineanu mirat. Dac-ați ști cât am umblat ca să vă fac pe plac…

Făcu o descriere rapidă și exactă a locului unde, după știrea lui, se afla stația de mare putere.

— Nu e singura, precizează el în încheiere. Dar asta este, după câte știu, cea mai importantă.

— Ai vorbit cu cineva despre noi? întrebă aspru Peter.

— Nuuu! Cum era să…?

— Fii atent, nu încerca să ne înșeli. Avem metode moderne de depistare a adevărului.

— Să nu mai vorbim despre asta, făcu Mărăcineanu demn. Nu vă dați seama că atâta neîncredere mă jignește?

— Bine, spuse Peter. Acuma știm de unde să te luăm. La nevoie, o să mai apelăm la dumneata. Contra cost, bine-nțeles.

— Adevărul e că mi-e frică… Aș vrea să nu mai apelați…

— Treaba dumitale. Noi îți oferim norocul și dumneata îi dai cu piciorul. Nu-i nimica. Principalul e ca informația să fie corectă. Altfel, dragă tovarășe Mărăcineanu…

Dar tehnicianul rămase impasibil. Se uita cu îngrijorare la ceas.

— Te preocupă mai mult punctualitatea decât conversația noastră, îl ironiză Peter. Poți pleca. Ia-o înainte, că te grăbești mai tare. Uite, ai aici niște bani pentru un taxi. Fă bine și nu te duce cu el chiar până-n poarta unității, ca să nu stârnești curiozitatea colegilor.

Îi întinse câteva bancnote frumos împăturite. Tehnicianul le luă cu discreție, tușind ușor, și-l salută cu un semn din cap.

Cap. VIII
NVENTATORUL ÎNCHIPUIT

— N-ați mai fost pe la noi.

— Stau prost cu finanțele, spuse tânărul destul de tare. Taică-meu. A dat de un bucluc și mi-a cam tăiat porția.

În serile din urmă mai repetase de câteva ori povestea aceasta, în auzul unor persoane care frecventau barul cu mai multă sau mai puțină regularitate.

— Ei, ce să-i faci, necazuri, făcu barmanul mai rece ca de obicei. Vă servesc cu ceva?

— Unul mic, spuse tânărul afectat de schimbarea de ton. Asta-i, nea Jenică. Cum rămâi fără bani, te părăsesc și prietenii.

— Depinde de prieteni, făcu barmanul posomorât. Nu toți oamenii cu care prăpădești banii la crâșmă se cheamă prieteni.

— Dar oricum, tot îți pare rău…

La o masă, într-un colț, Gore asculta fără să se clintească această discuție. Când prietenul Ginei își luă paharul și se așeză, Gore se ridică, veni lângă el și făcu semn barmanului:

— Nea Jenică, încă două mari. Fac eu cinste.

Tânărul ridică privirea amuzat asupra necunoscutului care se așezase pe scăunelul din fața lui:

— Faci cinste, șefule? Cu ce ocazie?

— Numai dacă-mi permiteți, spuse Gore modest. Cred că-mi dați voie să iau loc lângă dumneavoastră. E drept că nu-i politicos să procedez așa, dar n-am altă cale.

— Orice procedeu e bun. Depinde de scopul care se urmărește. Dacă vii cu gânduri bune, ia loc.

— Poate că o să vă mirați că… începu Gore. De fapt, voiam să

stau de vorbă cu dumneavoastră. De câteva zile tot aștept să vă întâlnesc, și iată că acum mi se oferă fericita ocazie...

— Pân-aici mi-a plăcut, spuse ironic Dragomir. Introducerea a fost splendidă. Dar să vedem ce urmează.

— Urmează o poveste cam lungă, domnule. Am aflat că sunteți electronist și vă pasionează tot ce este în legătură cu asta.

— E adevărat, încuviință căpitanul. De mic copil mi-au plăcut aparatele. Cum scrie prin cărți, despre marii inventatori: la frageda vârstă de șase anișori, micuțul cutare intră pentru prima oară în magazia unde tatăl său, modestul mecanic, improvizase un mic atelier... Dumitale îți place electronica?

— Altfel n-aș fi aici, spuse Gore cu fermitate. Ne unește aceeași pasiune. Dar... de ce nu serviți? Să bem, domnule inginer. Să bem pentru progresul tehnic!

Ciocnără și băură. Prietenul Ginei își aprinse o țigară, îl tratâ și pe musafir.

— Snagov? se miră acesta. N-am mai fumat de luni de zile. Poate doriți un Kent?

Celălalt stinse țigara abia aprinsă și luă un Kent din pachetul oferit cu atâta politețe. Băură iarăși câte o înghițitură.

— Am auzit că sunteți inventator, zise Gore în cele din urmă. De fapt, pentru asta mi-am permis... Știți, eu sunt tot inventator. E drept că deocamdată n-am niciun brevet, n-am nici cunoștințe... În domeniul ăsta e greu să pătrunzi. Chiar dac-ai fi inventator genial...

— Și ce-ai inventat 'mneata așa de genial? Să nu-mi spui că un perpetuum mobile.

Gore râse cu superioritate, scuturând elegant scrumul țigării în scrumiera de argint:

— Cine mai crede azi în prostia asta? Eu sunt realist. Nu mă bag unde alții au dat greș de mii de ori, domnule Dragomir.

— Nu-mi amintesc să mă fi prezentau, observă prietenul Ginei. De unde mă... cunoașteți? Ne-am întâlnit undeva?

— O, nici nu era nevoie. Un om celebru ca dumneavoastră...

— Nu sunt sensibil la complimente. Spuneai de o invenție, stimate domn.

— Da. O invenție simplă și eficace, care poate aduce o grămadă de bani. Practic, e vorba de un telefon fără cablu...

— Oho! spuse Dragomir. Pe ce principiu?

— Asta-i. Principiul. Ăsta-i tot secretul. Știți, n-aș vrea să se simtă nimeni jignit, dar au fost atâtea cazuri când s-au înstrăinat idei discutate cu prea multă ușurință.

Dragomir încuviință din cap, adăugând că el însuși cunoaște un caz asemănător și că prudența, firește, e necesară de ambele părți.

— Să zicem că intru în combinație, spuse el. Ce garanții mi se oferă? Vezi dumneata, o cercetare pretinde aparate, bani, timp, efort.

— Garanțiile ar trebui să le cer eu, zâmbi celălalt. Pot pune la bătaie câteva mii de lei pentru început. Dar asta cu condiția să se asigure discreția deplină. Cum vă spuneam, principiul e grozav de simplu, un fel de oul lui Columb. Destul să-ți vină în cap. Restul e chestie de materiale folosite corect, de valori electrice calculate precis…

— Discuția noastră cam bate pasul pe loc, observă Dragomir. De fapt eu așteptam o fată; când vine ea, am pus punct. Așa că ar trebui să intrăm în subiect.

— Trebuie să ne cunoaștem mai bine, zâmbi Gore. O colaborare de anvergură nu se poate baza pe simple vorbe. Aici e chestia și de încredere. De exemplu, am avea nevoie de niște materiale care nu se găsesc…

— Și eu de unde să le iau dacă nu se găsesc?

— Pardon. Care nu se găsesc pe piață, dar se află în dotarea tehnică a unităților de transmisiuni. Dar să lăsăm asta. Am auzit că aveți nevoie de bani.

— Cine n-are nevoie?

— Nu vorbesc în general. Ci de chestia cu tatăl dumneavoastră.

Dragomir păru neplăcut surprins de această aluzie.

— E adevărat. Are niște încurcături financiare la fermă…

— Cum spuneați că se cheamă ferma?

— Spuneam eu? se miră Dragomir. Dacă ești curios, poftim: ferma zootehnică din Furculești.

— Întrebam doar așa, din politețe, se apără Gore. Știți, pentru materialele astea, plătim. Și plătim bine. Ar putea și tatăl dumneavoastră să iasă din încurcătură… Mai luați un coniac?

— Nu mulțumesc. Ați spus „plătim”. Să înțeleg că e vorba de

mai multe persoane?

Gore zâmbi iarăși, mângâind piciorul delicat al paharului de coniac:

— Eu și colegul meu. Dânsul n-a putut să ia parte la discuție. M-a împuternicit pe mine, dacă n-aveți nimic împotrivă.

Dragomir păru că reflectează o clipă. Își plimbă privirile prin local. Printre clienții zgomotoși, majoritatea tineri, remarcă un bărbat blond, tuns scurt. Figura lui îi amintea ceva. „Seamănă cu Petre!” îi trecu prin minte. Se aplecă spre interlocutorul lui:

— N-am nimic împotrivă. Dar probabil că banii tot... prietenul îi ține.

— Ați ghicit. Dacă acceptați colaborarea cu noi, chiar în seara asta mă sfătuiesc cu el, iar mâine ne întâlnim toți trei. Tot mâine veți primi și lista materialelor care ne trebuie. Și... o parte din costul lor.

— O parte substanțială, sper. Tatăl meu e în încurcătură, după cum v-am spus. Dacă aveți încredere...

— Asta-i, domnule Dragomir. Încrederea. Altfel te pomenești reclamat la miliție că...

Dragomir bău restul de coniac și puse paharul pe masă cu un gest hotărât:

— N-am de gând să reclam, dimpotrivă. Combinația mă interesează. Cu condiția s-o începem cât mai repede. E vorba de tatăl meu. Orice întârziere e un risc.

— Și noi ne grăbim, îl încredință Gore.

— Ei, dar văd că fata mea nu mai apare, spuse Dragomir uitându-se la ceas.

— Sfertul academic...

— A trecut și mama sfertului. O fi intervenit ceva. Aflu eu mâine. Deocamdată, mă duc ușurel spre casă; am primit niște reviste din străinătate și vreau să le răsfoiesc. Mi-a făcut plăcere, domnule...

— Gore.

— Domnule Gore. Sper să ne vedem curând...

— Mâine seară, la aceeași oră, vin pe aici, spuse Gore. Dacă vă hotărâți să mergeți mai departe, atunci vă aștept.

— Voi fi punctual, spuse Dragomir căutându-se preocupat prin buzunare.

— Vă rog, vă rog, spuse Gore repede. Consumația o plătesc

eu.

— Atunci… mersi pentru tratație. Și mâine poate că apare și prietenul dumitale. Îmi închipui că e un om interesant.

Gore făcu un semn evaziv care putea să însemne orice. Dar nici Dragomir nu insistă. Își dădea seama că trebuie să înainteze cu prudență, pas cu pas, în speranța că a dat de fir și că toată pregătirea lui nu fusese zadarnică…

Dimineața, colonelul îl chemă și-i dădu să citească un raport: maistrul militar Nicolae, din unitatea de pe șoseaua Băleni, raportase ofițerului de contrainformații că duminica trecută cunoscuse o fată, absolventă de liceu, care voia să intre la facultatea de electronică și se interesa, de altfel cu foarte multă precauție, de aparatura din unitatea la care lucra maistrul. Fata voia să știe dacă el sau colegii lui lucrează direct la stații, dacă în unitate se găseau aparate moderne despre care ea citise într-o revistă și alte lucruri asemănătoare.

— Ce părere ai, Dragomire? Mai alaltăieri povestea cu magnetofonul, acuma asta. Omul nostru, acest Petre, lucrează pe două planuri.

— Trei, dacă-mi permiteți, spuse Dragomir.

— Mai știi tu ceva în plus?

— Da, tovarășe colonel. M-am împrietenit cu niște fete de la bar și le-am spus că sunt inginer, militar, specialist în electronică. Povestea s-a întins, și acum culeg roadele: am fost… acroșat aseară de un individ care-mi cere să-l ajut, în schimbul unei mari sume de bani, să-și perfecționeze o invenție.

— Cum arată individul?

— A, nu e Petre, dacă la asta vă gândiți. E un puști care nu cred că deosebește un tub electronic de un ceas cu cuc. Dar insistența lui mi s-a părut suspectă; mai mult, când m-am uitat în jur mai bine, mi s-a părut că-l zăresc și pe Petre într-un colț. Mi se pare că suntem ne drumul cel bun. Prea era amicul meu generos când discuta despre bani…

— Ai nevoie de bani, Dragomire?

— Da. Am lăsat să se-nțeleagă că taică-meu are niște încurcături care-l pot aduce la tribunal.

— Ești îngrozitor, Dragomire. Dac-ar ști tatăl tău…

— Tocmai, că trebuie să afle, tovarășe colonel. Și cât mai

grabnic. Petre ăsta e un tip isteț. Precis o să verifice povestea. Mă urmărește de câteva zile. El sau asociatul lui. Au fost și la mine în bloc. Noroc că am pus pe ușă o carte de vizită cu titlul de inginer. Asta, ca să-mi justific identitatea…

— Plimbă-te pe unde vrei, îi spuse Peter lui Gore la telefon. Însă diseară fii punctual. Nu uita că ai întâlnire cu un prieten.

— E-n regulă, dom’ Petre.

Peter își luă niște haine mai uzate și plecă cu primul tren spre Furculești. Intră în vorbă cu oamenii din compartiment și află că într-adevăr la Furculești este o mare fermă zootehnică. E drept că e cam departe de sat, dar la cooperativa din centrul comunei se află oricând cineva care l-ar putea îndruma.

— Dar de ce vă interesează? întrebă un țăran vârstnic.

— Sunt achizitor la Arta Manuală, spuse Peter. Noi lucrăm covoare pentru export. Avem nevoie de lână fină.

— Ei, bun, spuse omul. Eu sunt de-aici, din sat. O să vă conduc la cooperativă, poate e cineva de la fermă pe acolo.

La cooperativa din centru, câțiva oameni se cinsteau cu un păhărel. În fața primăriei, Peter văzuse un autoturism luxos, cu număr de București

— Aveți mașini frumoase pe aici, observă el în gura mare.

— Nu-i de-a noastră. A venit cu niște inspectori de la București, explică unul dintre săteni. Au treabă la fermă.

— Fac niște verificări la gestiune, interveni un milițian care se învârtea prin fața tejghelei cu băuturi. Dă-mi o bere, nea Nae.

— Or veni și pe la noi! spuse vânzătorul.

— Au ei destulă treabă la fermă, spuse milițianul semnificativ. Să-l vezi pe tovarășul Dragomir cum cară la registre!

— Păi eu venisem după niște lână, murmură Peter.

— Acuma? Mai așteptați două-trei zile, să se limpezească apele. Să vedem cum iese treaba cu inspecția.

Peter ceru o țuică mică și închină circular, fără să se adreseze cuiva anume:

— Frumos la dumneavoastră aici. Am făcut o plimbare, la urma urmei. O să vin peste câteva zile. De-abia mai scap de hărmălaia orașului.

— Aici e aer curat, spuse un țăran.

— O să mai vin, în tot cazul. Avem nevoie de lână fină.

Gore îl aștepta la aceeași măsuță. Barul era aproape pustiu. Într-un colț, doi negri sclipitor de eleganți beau cafea și sporovăiau cu o fată frumoasă, probabil translatoare; în colțul opus, o bătrână cu ochelari, despre care nu puteai gândi decât că e o englezoaică în excursie, clătina capul în ritmul melodiei de la magnetofon. Dragomir le aruncă o privire în treacăt, constată că niciunul dintre cei de față nu putea avea vreo legătură cu afacerea lui, îl salută rece pe barman și se așeză.

— Prietenul meu e de acord cu întâlnirea, spuse Gore. Bineînțeles, a pregătit un document. Știți, e un om ordonat, îi plac hârtiile făcute după tot dichisul. Aveți aici contractul.

Dragomir întinse mâna după contract, îl citi, scoase stiloul și rămase cu el în aer:

— Ia stai, amice, că nu ne-a fost vorba așa. Uite ce scrie aici: „Subsemnatul am primit de la tovarășul Petre suma de lei cinci mii, în schimbul cărora mă oblig să lucrez cu sinceritate și să fac serviciile pe care le cere de la mine”. Din treaba asta se poate înțelege orice. Nu vreau să mă complic până nu știu exact despre ce este vorba. Sunt și eu om ordonat și-mi plac lucrurile clare.

— A, e vorba numai de discreție, spuse Gore. Hârtia asta e singura garanție care ne poate lega de dumneavoastră, înțelegeți? Iar prietenul meu nici nu acceptă să stea de vorbă dacă nu semnați hârtia. E prudent, atâta tot.

— În definitiv cine-i Petre ăsta? întrebă Dragomir iritat. De ce o face pe misteriosul?

Dragomir mai puse câteva întrebări, șovăi recitind textul și, în cele din urmă, semnă. Gore răsuflă ușurat:

— Atâta discuție pentru o biată fițuică! Îmi pare bine că sunteți un om de acțiune. Acum putem să mergem la domnul Petre și să discutăm amănuntele.

— Stă departe? se interesă Dragomir.

— Cam departe. În Berceni, la o vădană. Dar n-are a face. Luăm un taxi și în zece minute suntem acolo.

Pe drum, Dragomir tăcu. Satisfacția se împletea cu neliniștea: pe de o parte, se felicita că a găsit o cale eficientă să intre în legătură directă cu omul care-l interesa; pe de altă parte, se întreba cum va decurge acest prim contact cu un agent abil. Era

mult mai simplu în munca operativă obișnuită; mai avusese câteva cazuri, intervenise la momentul oportun cu fraza clasică „Vă rog să mă urmați, orice împotrivire vă agravează situația”, dar niciodată nu mai fusese față-n față cu un agent străin într-o împrejurare ca asta.

— Pe-aici, spuse Gore oprindu-se în fața unui bloc lung, cu mai multe intrări. În cartierul ăsta, dacă nu știi precis pe unde s-o iei, rătăcești toată noaptea.

Urcând scările, Dragomir se strădui să memoreze precis adresa și amănuntele topografice. Se gândea că va trebui să mai vină prin locurile acestea…

Le deschise, surâzătoare, proprietăreasa. Dragomir o salută ceremonios, întrebându-se ce rol are în toată afacerea, dar când ea le făcu semn amabil către ușa camerei din stânga, înțelese că habar n-avea pe cine găzduiește. Dragomir intră ca la el acasă, cu o familiaritate cam făcută, și bărbatul suplu, înalt, tuns scurt, destul de asemănător cu portretul-robot, se ridică să-i întâmpine.

— Domnul inginer Dragomir, anunță Gore și ieși din încăpere.

— Petre, se prezentă spionul. Îmi pare bine.

Dragomir observă că articula foarte corect cuvintele, poate prea corect. În gura lui, vocalele sunau ca într-un film didactic: *îmi parei binei dei...* „Metoda rapidă audiovizuală, presupuse Dragomir. În tot cazul, nu e român și trebuie să-și dea seama că am observat asta”. Se așeză degajat pe scaunul oferit, care trozni îngrozitor.

— Sunteți bucureștean? se interesă el.

Peter nu păru surprins de întrebare.

— Nu, domnule. Locuiesc la Sibiu. De fapt, părinții mei sunt de origine belgiană. S-au stabilit aici înainte de război. Tatăl meu e inginer și i-am moștenit meseria. Asta mă și face să apelez la dumneavoastră. Electronica nu-i numai o meserie, ci și o pasiune. Nu sunteți de părerea mea?

— Da, cred că putem sta de vorbă pe această temă, spuse Dragomir. Dar mai întâi să vorbim despre lucruri mai concrete. În general nu mă amestec în combinații riscante, prefer să lucrez singur și numai nevoia de bani m-a făcut să accept oferta prietenului dumneavoastră. Și mai ales contractul. Nu vi se pare formulat cam vag? Ce vrea să spună cu „toate serviciile”? Ce

doriți de la mine în schimbul banilor? De ce era necesar contractul ăsta, înainte de a sta de vorbă?

Peter zâmbi fermecător, oferi o țigară musafirului și făcu un gest familiar, de om pus în încurcătură:

— Domnule Dragomir, nu trebuie să vă alarmați. Vreau să vă spun de la bun început că colaborarea noastră trebuie să stea sub semnul unei încrederi reciproce. Aveam nevoie de un minim de garanții. Vă închipuiți că o treabă ca asta nu poate fi dată pe mâna primului venit. Am ajuns la concluzia că sunteți un om de onoare și…

— Vă întrebasem altceva, domnule. Mai întâi, termenii contractului.

— A, da. Vedeți, construcția pe care o pregătim este foarte pretențioasă. Necesită materiale care nu se găsesc în comerț. Suntem dispuși să plătim oricât. Ne trebuie, în primul rând, un tub catodic din cele folosite la stațiile militare…

— Cam greu de procurat, dar o să-ncerc. Cât oferiți pentru el?

— Actele, spuse Peter brusc.

— Poftim?

— Actele dumneavoastră. O mică formalitate. Vreau, domnule inginer, să mă conving de identitatea dumneavoastră înainte de a intra în miezul chestiunii.

— Nu vi se pare că exagerați? Ce rost are să…

Peter zâmbi iarăși. Se aplecă, fără să se ridice de pe scaun, și scoase de sub masă o servietă. O deschise cu gesturi îndemânatice și scoase un teanc de bancnote. Dragomir se aplecă înainte, vădit interesat.

— Bănișorii sunt aici, domnule Dragomir. Dar aș fi cel din urmă dobitoc dacă i-aș da așa, pe vorbele unei fetișcane de la bar. Vă aprob prudența în tratarea afacerii; de ce nu-mi dați voie să fiu și eu prudent? Aveți sau nu aveți nevoie de bani?

Fără să răspundă, Dragomir scoase port-vizitul și-i întinse actele de identitate. Peter le cercetă cu atenție, mai ales legitimația pe care scria „căpitan inginer”.

— Mii de mulțumiri, spuse el înapoindu-i documentele. Și mii de scuze. O precauție elementară m-a determinat să procedez așa. Sper că asta n-are să vă supere prea tare. Mai ales că e vorba de tatăl dumneavoastră. Aud că are o mare încurcătură de ordin financiar.

— Cum ați aflat? spuse Dragomir nemulțumit.

— N-are importanță. Adevărul e că nimeni nu face acte de filantropie. Dumneata ai nevoie de bani și eu ți-i ofer. Trebuie să fiu sigur că nu mă înșeli.

— Tub catodic! făcu nemulțumit colonelul. Altă drăcie! Vor să te aibă la mână. Ei bine, să-ncercăm. Fă rost de un tub catodic și ține la preț, ca să nu dea de bănuit. Mai departe să n-ai grijă. Vor profita de înghesuială ca să te pozeze cu el în brațe. Fă-le plăcerea. Gore ăsta ce fel de om pare?

— A, un trepăduș. Petre îl folosește numai în treburile mărunte. Am impresia că nu vrea să-i dea pe față tot. Probabil ca să nu aibă martori...

— Da, un trepăduș... Ce să-i faci? Dă-le blestematul de tub, Dragomire!

— Ăsta-i blestematul de tub, spuse Dragomir scoțând din servietă un pachet lunguieț. Dac-ați ști prin ce emoții am trecut! A trebuit să-l dau la scădere, să fac proces-verbal că s-a spart în timpul reviziei, pe urmă să găsesc undeva un soclu vechi, pentru justificare la magazie... Dacă știam că e așa de complicat, nu mă vâram singur în încurcătura asta.

— În schimb, tatăl dumneavoastră scapă de încurcături, zâmbi Peter. Toate lucrurile au două capete. Principalul e să le iei de la capătul cel bun...

Se ridică de la masă, cotrobăi prin servietă, scoase un teanc de bani:

— Uite restul sumei. Așa cum ne-am înțeles. Chitanța e gata, poți s-o semnezi liniștit. Și acum, te las pentru câteva minute. Îl trimit pe Gore, să-ți țină de urât.

Ieși în grabă, lăsându-l pe Gore la mare încurcătură: silit să încropească o discuție despre vreme, despre sport, dar interlocutorul său nu era destul de solid pe această pistă.

— Nu prea am timp să mă ocup cu sportul. Nu mă pricep.

— În schimb, eu nu mă pricep la inginerie, se scuză Gore. Așa că suntem chit...

Tăcură câteva minute. Apoi Gore reîncepu luminat de o idee:

— Știți ce? Decât să ne căznim să găsim un subiect de vorbă, mai bine să vă arăt niște poze cu femei...

Era pe punctul să-și pună în aplicare promisiunea, când Peter deschise ușa cu un gest larg. Ținea în mână o fotografie încă udă, care din pricina asta se încovrigase căpătând aspectul unui papirus. Peter o dezdoi de bine de rău și i-o întinse lui Dragomir:

— Domnule Dragomir, ești dispus să te uiți un pic la chestia asta? Dar mai întâi fii bun, Gore, și pregătește niște cafele la bucătărie. Te chem eu când o fi nevoie de ele.

Gore ieși fără alte comentarii. Peter se așeză, urmărind atent mișcările musafirului. Fotografia reprezenta momentul în care Dragomir înmâna lui Peter tubul catodic, o piesă de mărimea unei sticle de bere, cu grile interioare și contacte multiple, care se distingeau foarte clar. Firește, obiectul părea ceea ce era: un tub electronic de mari dimensiuni.

— Ce-nseamnă asta? strigă Dragomir și sfâșie poza cu un gest brusc.

— O, nu-mi plac reacțiile violente, făcu Peter domol. Stimate prieten, voiam să-ți ofer o amintire. După filmul pe care l-am developat adineauri, pot trage câte exemplare vreau. Toate reprezintă aceeași scenă – un inginer militar înstrăinând bunurile armatei… Dacă la asta adăugăm înregistrarea convorbirii noastre de adineauri, obținem o probă de zile mari, care i-ar interesa foarte mult pe superiorii dumitale…

— Asta-i încercare de șantaj, strigă furios Dragomir. Ce rost a avut toată povestea? Vă trebuie sau nu vă trebuie blestematul ăla de tub?

— Tubul nu e decât începutul colaborării noastre!

Glasul lui Peter se înăsprise brusc și Dragomir nu trebui să joace teatru pentru a părea tulburat. Îl surprinsese schimbarea de ton a interlocutorului său și, mai ales, brutalitatea cu care se pregătea să abordeze un subiect delicat. „Fotografia… bine lucrat, își zise. Asta l-a făcut să intre mai de-a dreptul în miezul problemei…”

— Ce anume vreți de la mine? întrebă. Am înțeles de la prietenul dumneavoastră că e vorba de niște piese și atâta tot.

Peter făcu o strâmbătură disprețuitoare și spuse privind în altă parte:

— Piese! Îți închipuiai că pentru o negustorie măruntă pierd atâta vreme și energie? Ai nevoie de bani sau nu?

— Am, desigur. Cunoașteți situația mea.

Peter își aprinse o nouă țigară. Vorbi, urmărind fumul care se ridica spre tavan într-o spirală curioasă:

— Pentru banii ăștia, domnule Dragomir, am nevoie de câteva informații.

— Informații! strigă Dragomir. Ce v-a făcut să credeți că sunt un trădător?

— Să nu devenim patetici, domnule Dragomir. Câteva informații nu se cheamă trădare, ci un mic serviciu. Sper că nu vrei să duci tatălui dumitale țigări la penitenciar. E un om în vârstă, nu-i așa?

Dragomir își jucă bine rolul. Plecă fruntea, încurcat, cu gândul la pedeapsa care-l aștepta pe tatăl său. Ceru cu glas stins o țigară, iar când Peter îi turnă băutură, o dădu peste cap și trânti păhărelul pe masă cu un gest de om zdrobit sufletește.

— Ce anume ați vrea să știți? întrebă el trist.

— Ei, așa-mi place, se bucură Peter. Salvarea domnului Dragomir-senior stă aici – și bătu cu palma în teancul de bani de pe masă. Mai ia un păhărel, domnule Dragomir. Avem vreme destulă să stăm de vorbă.

— Poate sunt lucruri pe care nu le cunosc nici eu. Mai bine să stricăm târgul de la început. N-aș vrea să vă induc în eroare. Și știți bine că justiția…

— Nu-ți fie teamă, nu află nimeni, domnule Dragomir. Fii mai curajos și mai cu picioarele pe pământ. Avem cu toții principii, dar când e vorba de fericirea personală, putem să le uităm pentru o clipă.

— Nu pot, gemu Dragomir. Trebuie să plec. Despre discuția asta n-o să afle nimeni.

— Stai liniștit, făcu Peter. Nu pleci de aici până nu spui tot. Dacă pleci, pleci împreună cu noi și nu ne mai găsești la adresa asta. Camera e închiriată pentru o singură seară, și ne vom despărți pe veci. Asta, dacă te încăpățânezi să taci. Iar dacă ne trădezi, poți să-ți comanzi un sicriu pe măsură. Noi nu glumim. Dar… să nu luăm lucrurile în tragic. Tatăl dumitale așteaptă, domnule Dragomir. Poate e singura lui șansă. Dovedește-te un fiu bun.

Dragomir tăcu. Peter turnă iarăși în pahare și reluă pe un ton mai blând:

— Vrem să știm ceva lucruri despre radiolocație, domnule

Dragomir. Unitățile din jurul Bucureștilor. Și mai ales o unitate nouă cea pe care noi o numim „Cezara”…

— „Cezara”? se miră Dragomir. N-am auzit de așa ceva.

— E denumirea noastră de cod.

— Cine sunteți? Pentru cine lucrați?

— Eu întreb aici, domnule. Și plătesc bine răspunsurile exacte. Așadar: obiectivul „Cezara”…

— Habar n-am, spuse Dragomir.

— Glumești, dragul meu. Știm că lucrezi la instalațiile radar, te-am văzut intrând într-una din unitățile pe care noi le avem în evidență. Vreau mai întâi, o confirmare: unitatea de pe șoseaua Băleni este cea pe care o căutăm?

— Sunt mai multe unități noi, spuse Dragomir. Fiecare cu alt profil. Depinde ce vă interesează.

— Cea înzestrată recent cu stații mobile de mare putere. Am aici o mică hartă. Aruncă-ți o privire pe ea. Și fă-mi câteva precizări.

Dragomir așteptă calm. Peter scoase din servietă o hartă turistică a Bucureștiului și împrejurimilor. Printre semnele convenționale, care marcau muzee, monumente istorice, clădiri oficiale, locuri de odihnă și agrement, erau adăugate cu creion colorat obiective militare: clădirea Ministerului, câteva mari unități, depozite – toate cu aceeași culoare.

— Nu știu ce mai vreți de la mine, murmură Dragomir. Mă uimește precizia cu care ați lucrat. Aici se află și unități de care habar n-aveam.

— Am muncit nițel, spuse cu modestie Peter. Dar harta asta are un mare cusur: am notat pe ea tot ce e obiectiv militar păzit de o santinelă. Tot ce are-n preajmă semnul acela pe care-l cunoașteți: fotografiatul interzis. Dar nu știu ce e înăuntru. Și chiar dacă pot deduce după uniformele militarilor, tot nu-i destul: pe mine mă interesează obiectivul „Cezara”.

— De unde știți că e vorba de unul singur? spuse Dragomir. Eu știu cel puțin trei care…

Se întrerupse, cu o privire speriată în jur, Peter, aplecat înainte, peste masă, îi sorbea cuvintele.

— Dumnezeule! spuse Dragomir. Ce-am făcut?

— Acum dă-i drumul, îl îndemnă Peter. N-ai de ales. Trebuie să mergi până la capăt. Spuneai de trei unități. Care sunt

acelea? Arată-le.

Dragomir indică unul dintre cercurile trasate pe hartă.

— Asta ar fi una… murmură el.

Peter împinse teancul de bancnote spre el:

— Mâine dimineață, tatăl dumitale va fi un om fericit. Care este a doua? Și a treia?

Dragomir își lărgi nodul cravatei și, șovăind, arătă și celelalte obiective.

— Nu mai pot, spuse el. Mă simt rău. Trebuie să plec. Mâine mă scol de dimineață…

— E-n regulă, făcu Peter. Dacă ne-ai mințit, s-ar putea să-ți ia foc casa. Asta-i una dintre metodele noastre de a recupera banii.

— Nu v-am mințit, spuse Dragomir. Puteți să verificați.

— O s-o facem, la momentul potrivit. Și o să-ți cerem sprijinul. Dar până una alta, am nevoie de precizări: care dintre acestea trei deține stația mobilă de mare putere?

— Vă jur că nu știu, spuse Dragomir. Eu lucrez la repararea stațiilor în funcțiune. O aparatură nouă n-are nevoie de reparații.

— Nu știi. Bine. Dar poți afla. Îți dăm trei zile. E chiar prea mult, după părerea mea. Peste trei zile o să primești o scrisoare de la mine. Ca să fixăm locul întâlnirii. Adresa de aici poți s-o uiți. Și așa, mâine nu mă mai găsești. Cu bine, domnule Dragomir. Uite banii. Complimente tatălui dumitale.

— Mi-a plăcut, spuse colonelul. Fotografia e admirabilă. Cum ai…?

— Ce, numai ei să umble cu tehnică? se grozăvi Dragomir.

Pe masă se afla o copie fotografică, refăcută la mărimea naturală, a hărții lui Peter. Colonelul puse degetul pe unul dintre obiectivele trecute pe hartă:

— Asta-i opera mea, se mândri el în glumă. Însemnă că l-au crezut pe Mărăcineanu. Ce zici, am adus-o bine din condei?

— Perfect, spuse Dragomir. Numai că înșelătoria n-o să dureze la infinit. Cât au văzut de la depărtare, treacă-meargă. Dar dacă se apucă să intre în amănunte…

— Principalul e să câștigăm timp, îi explică răbdător colonelul. Dragul meu prieten, există în meseria noastră un capitol intitulat „dezinformarea adversarului”.

— Cunosc, tovarășe colonel.

— Ei bine, nu știu cât de eficace e invenția mea, dar pentru un moment am reușit să-i încurcăm. Interesul fundamental e să-i ținem pe loc până vom avea mijloacele ideale de mascare pentru obiectivul „Cezara”. Construcțiile sunt pe sfârșite; până atunci ne distrăm și noi cum putem.

Dragomir aprobă din cap.

— Nătăfleață ăla s-a ales cu un magnetofon. Voia să-l dea înapoi lui Petre dar nu l-am lăsat eu.

— De ce, tovarășe colonel?

— Mă uimești, Dragomire! Ce întrebări de logică pui astăzi! Ca să nu intre la bănuieli, asta-i. Omul le-a făcut un serviciu, nu? Dacă le înapoia aparatul, ar fi bătut la ochi. Așa, i-a convins și mai mult de sinceritatea lui.

— Și totuși, au să-și dea seama curând că obiectivul e fals, oftă Dragomir. Cum facem, tovarășe colonel? Când încheiem partida?

— Iar te pripești, spuse colonelul cu reproș. Ce să-i faci! Așa eram și eu la vârsta dumitale. Dar cu timpul am învățat să am răbdare. Să zicem că punem mâna pe el; ce-am rezolvat? Trebuie să-l lăsăm să se desfășoare, să-și dea la iveală toate „relațiile”. Ia uită-te la poza asta. Îți spune ceva mutrișoara?

Dragomir luă fotografia, gânditor.

— Parcă am văzut-o undeva. La bar, într-o seară.

— Nu numai la bar, ci și la cinema, împreună cu maistrul militar Nicolae. Îți amintești povestea? Maistrul a raportat despre fată și la întâlnirea următoare s-a dus cu un prieten, tot maistru din arma transmisiunilor. E ușor de înțeles că, de fapt, era…

— Ofițerul de contrainformații din unitate.

— Ce intuiție! ironiză colonelul. Dar stai că n-am terminat. Fata e una dintre persoanele care au transmis salutări de la Petre.

— Ah, spuse Dragomir.

— Deci ne-a mințit când Cosma i-a arătat portretul robot. O fată tânără să ducă de nas un bătrân colonel…

— Nu-mi place expresia, tovarășe colonel.

— Mie nu-mi place toată povestea. Curios e că fata s-a cam dat la fund; are întâlnire duminica viitoare cu maistrul Nicolae,

dar între timp nădăjduiam că ne duce la Petre al dumitale. Speranțe zadarnice. Îi plimbă pe oamenii noștri la coafor, pe la prietenele ei, la cinema și prin bufete expres. Numai la Petre nu. Și mă interesează adresa acestui domn.

— O adresă avem, spuse Dragomir.

— Crezi că-i cea adevărată? Poate a vrut să te intimideze când a spus că nu-l mai găsești acolo, dar poate e adevărat. Ce-ți spune o cameră mobilată? Locuiești acolo o zi sau un an, greu de spus în ce măsură este ea o locuință veritabilă.

— Asta așa e. Dacă te luai după fasonul camerei, puteai să juri că acolo locuiește un idiot.

— Păi vezi? Eu rămân la teoria că omul nostru are sediul în altă parte. Și în general ar trebui să știm cine este, cu cine lucrează. O avem pe fetița asta; îl mai avem pe Gore. Mai sunt și alții? Spui că Petre avea accent străin; îți dai seama câți călători străini se află în clipa asta în hotelurile din București?

— Atunci? întrebă Dragomir nedumerit.

— Atunci… du-te liniștit acasă, s-a făcut ora patru. Și mâine vii cu o idee: ce răspuns să-i dăm lui Petre?

Cap. VIII
PETRE SE GRĂBEȘTE…

— Gina! Ce-i cu tine? De ce n-ai venit sâmbătă seara?

— Ai face bine să mă lași în pace, spuse fata înțepat.

— Dar ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi povestești. Hai să intrăm undeva, n-o să stăm de vorbă aici, în stradă.

— Nu merg nicăieri, spuse fata bosumflată.

— Așa-i când nu mai ai bani, spuse cu amar Dragomir. Te părăsesc și prietenii cei mai buni.

— Nu ți se pare că mă jignești? spuse ea. Crezi că despre bani e vorba? Mă cunoști prea puțin, George. Și aș fi preferat să nu mă cunoști deloc.

— Dacă nu-i vorba de bani, atunci ce? Hai să intrăm la cofetăria asta. Și să-mi spui ce s-a întâmplat.

Intrară într-o cofetărie. Cerură cafea și o prăjitură pentru domnișoara.

— Nu știu cum să-ți spun – începu ea mestecând cu linguriță în ceașcă. Poate ne-am înșelat fiecare în ceea ce-l privește pe

celălalt. Eu sunt o fată oarecare. Îmi place să petrec, am concepția mea despre viață, despre tinerețe. Poate m-ai luat drept o profitoare. Îți amintești ce mi-ai spus în prima seară? Că ai un magnet în portofel. N-am ripostat atunci. Ar fi însemnat să-ți fac un compliment. Magnetul erai tu. Atât. Îmi plăceai și aș fi mers cu tine la capătul lumii…

— Și acum? încercă el să glumească.

— Acum! spuse fata amar. Îmi placi la fel de mult…

Stânjenit de această mărturisire, făcută aproape cu lacrimi în ochi, Dragomir încetă să mai glumească. Aștepta în tăcere urmarea. Dar fata părea absorbită de ocupația aceea măruntă și inutilă – mestecatul în ceașca de cafea.

— Mai departe, Gina, o îndemnă blând. Suntem destul de prieteni ca să-mi poți încredința o taină…

— Eu, taină? Cine vorbește de taine! Încă n-am văzut om mai misterios. Ce știu eu despre tine? Absolut nimic. Am venit cu inima deschisă, dar tu n-ai știut să prețuiești asta. Și când am fost întrebată…

— Ce-ai fost întrebată? De cine? Spune, odată, omule, ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că m-am învățat minte. În seara aceea, în primă seară, mi-ai spus de verificare. Ei bine, nu tu trebuia să mă verifici pe mine, ci invers. Acum înțelegi? M-am vârât într-o complicație nemaipomenită.

— Încep să-mi pierd răbdarea, spuse Dragomir. Ai de gând să-mi spui odată despre ce e vorba?

— Ei bine, un tip s-a interesat de tine. M-a luat cam cu forța, spunea că e de la miliție și că m-a văzut împreună cu tine, că ești amestecat într-o chestiune suspectă, ceva în legătură cu tatăl tău. Eu auzisem ceva despre asta, mi-au spus fetele de la bar. Au și râs de mine, dacă vrei să știi. Spuneau că…

— Lasă bârfelile fetelor de la bar. Spune cu tipul de la miliție.

— Tocmai, că nu era de la miliție. Mi-am dat seama prea târziu, altfel nu mergeam cu el. M-a urcat într-un taxi, credeam că e mașina miliției, abia când am văzut aparatul de taxat mi-am venit în fire și l-am întrebat ce vrea de la mine, și el a spus: „O să afli, dar deocamdată stai liniștită că o pățești”, și șoferul de la taximetru era un bătrân cam ursuz și habar n-avea ce se întâmplă în spate.

— Ce adresă a dat șoferului?

— Nu i-a dat nicio adresă, i-a spus „înainte, dom' șef", pe urmă l-a ghidat, la dreapta, la stânga, acuma după colț, și tot așa până am ajuns undeva în Berceni. Acolo m-a dus într-un bloc, voiam să țip dar tipul mi-a spus „Stai cuminte păpușo, că e de rău. Cred că citești rubrica *Aflăm de la Inspectoratul miliției,* Vrei să-ți vezi mâine numele în ziar?" Și uite-așa m-a dus într-o casă unde mai era un tip care m-a luat la întrebări.

— Ce voiau să afle?

— Dacă am fost acasă la tine, cu ce te ocupi, ce cărți ai în bibliotecă. Degeaba le-am spus că n-am fost la tine, nu voiau să mă creadă, ăla care mă adusese a vrut să mă lovească, dar celălalt i-a zis „Las-o Gore, te pomenești că proasta asta spune adevărul", pe urmă m-a luat cu binișorul și m-a pus să jur, am jurat, că doar era adevărat, după aia mi-a spus că dacă povestesc cuiva ce s-a întâmplat o să mă găsească miliția pe un maidan cu un cuțit în spate. Pe urmă Gore ăla s-a dus după un taxi, a venit înapoi, m-a dus pe niște străzi aiurea ca să nu mai știu unde am fost, s-a urcat cu mine în mașină și m-a adus până la universitate. S-a dat jos cu mine din mașină, mi-a spus să nu uit de chestia cu maidanul și a plecat de lângă mine. Acuma umblu cu frică și nu ți-aș fi spus niciodată. Ce-o să mă fac eu dacă află că…

— N-au să afle. Spuse Dragomir încruntat. Trebuia să-mi spui mai demult. Lasă că mă răfuiesc eu cu ei, nemernicii.

— Nu, te rog frumos, fă-te că nu știi. În tot cazul, eu sunt fată cinstită și pot să-ți spun deschis că nu-mi place să intru în încurcături. Ești băiat drăguț, cult, dar probabil că tipii ăia aveau ei motivele lor ca să întrebe de tine.

— Uite, Gina, deocamdată nu pot să-ți spun nimica, sunt niște lucruri pe care tu nu trebuie să le știi, dar dă-mi răgaz o săptămână ca să lămuresc lucrurile. Exact peste o săptămână o să înțelegi despre ce este vorba…

— Nici peste o săptămână, nici peste un an, spuse ea cu lacrimi în ochi. Nu vreau să te mai văd niciodată!

Plecă de lângă el și Dragomir rămase pe gânduri. „Noroc că știu unde stă, își spuse. Până la urmă o să-și dea seama că m-a judecat greșit."

Auzind întâmplarea, colonelul se încruntă:

— Cam multă lume în povestea asta, Dragomire. Până acum îl aveam pe Petre și pe Gore. Fata aceea, Pusy, e complice și ea. Dar pe amica ta nu știu în ce categorie s-o pun.

— A martorilor, spuse Dragomir. Mai aveți vreo veste de la Pusy?

— Dar tu mai ai vreo veste de la Petre?

— Nimic, spuse Dragomir. Mâine expiră cele trei zile. Tocmai voiam să vă întreb...

Se întrerupse, căci telefonul interior suna insistent. Colonelul ridică receptorul:

— Da. Da, eu... În sfârșit. Un moment să notez. Așa. Continuați misiunea. Salut! se întoarse spre Dragomir: Domnișoara Pusy i-a făcut o vizită lui Peter. La hotel. Administratorul l-a recunoscut după portretul-robot. Stă la hotel ca turist, cu pașaport în regulă. Nu prea a fost văzut pe acolo, pretextează că face excursii turistice. Abia acum putem spune că-l avem în mână...

A doua zi, la prânz, Dragomir se duse emoționat acasă și deschise cutia de scrisori din holul blocului. Găsi un plic obișnuit, alb, scris de mână, cu ștampilă de București. Îl examină în timp ce se îndrepta spre lift. Urcă și apăsă pe butonul de pornire, apoi deschise plicul. Înăuntru era o foaie de hârtie scrisă de o mână aparent stângace.

Domnule Dragomir,

Vă așteptăm diseară, pe la nouă, să facem o partidă de remi. Aduceți-o și pe duduia Cezara, dacă nu se plictisește în compania noastră. O să ne distrăm frumos. Gore vine cu magnetofonul. Dacă lipsiți o să vă pară rău. Ascultăm banda împreună cu alți prieteni, și *știu că asta nu vă convine. Ca să nu greșiți adresa, Gore vă așteaptă la stația de tramvai.*

Cu respect,
Petre

„Ăsta-i scrisul lui Gore, pun rămășag”, gândi Dragomir pe când descuia ușa. Se repezi la telefon și raportă colonelului:

— Sunt invitat diseară. Tot acolo. Mi-au trimis o scrisoare. Puțin cam dură, dacă citești printre rânduri.

— Ei, spuse colonelul. Ia citește-o.

Dragomir o citi.

— Vasăzică, te amenință. Bun… Ai să procedezi așa cum am vorbit. Dar fii atent, Dragomir. Fără fantezii inutile!

Gore îl aștepta, într-adevăr, în stația de tramvai.

— Ce-i, Gore, ți s-a terminat pixul?

— Mie… De ce?

— Păi văd că ai scris cu cerneală.

— Mi-a dat stiloul lui. Mi l-a făcut cadou, adăugă vesel Gore.

Îl conduse și Dragomir se prefăcu că a uitat drumul. Peter îl aștepta mai puțin ceremonios decât la prima întâlnire. Avu grijă și de astă dată să-l trimită pe Gore, sub un pretext oarecare, afară din cameră. „E prudent, gândi Dragomir. Nu are încredere în omul lui. Și nu vrea să aibă martori…”

— Domnule Dragomir, te ocupi demult cu ingineria?

— De când am terminat facultatea, spuse Dragomir mirat. Ce rost are întrebarea asta?

— Nimic… Voiam doar așa, să conversăm. Și ai vreo preferință pentru mecanisme, pentru construcții? Știu că de obicei inginerii au asemenea pasiuni. Un prieten de-al meu și-a instalat în salon o cascadă. În miniatură, e drept, dar cascadă după toate regulile artei. Iar altul are mania trenurilor electrice.

— Eu sunt ceva mai modest, spuse Dragomir liniștit. Marea mea pasiune e biblioteca; am adunat niște cărți de mare valoare, în special reproduceri de artă. O ocupație destul de costisitoare. În schimb, seara, călătoresc prin muzeele lumii. Și încă un lucru: automatizarea. Ușa mea se deschide automat, prin telecomandă, mi-am construit un fel de robot care lustruiește pantofii și un vibrator cu diodă cu care zugrăvesc din când în când prin bucătărie, chiar dacă nu-i nevoie. De plăcere, înțelegeți? Dacă vreți să numiți asta o pasiune…

— Mi-ar plăcea să-ți fac o vizită, într-una din zile.

„Vrea să mă verifice, gândi Dragomir îngrijorat. De unde să-mi procur vibrator pentru zugrăvit bucătăria? Cu robotul de făcut pantofii mai treacă-meargă, îl iau pe al lui Cosma. Și albumele de artă sunt la locul lor…”

— Cu plăcere, spuse. Numai că o să rămâneți dezamăgit. Trăiesc singur și nu-mi place să mătur pe jos. Iar ordinea lasă de dorit de când mă știu. Dar oricum, sunteți bine venit.

— Am auzit că nu ești prea ospitalier.

— N-avea cine să vă spună asta despre mine.

— Ba da. O anumită domnișoară. Nu ți-a povestit?

— De Gina e vorba? întrebă Dragomir zâmbind. Știți… nu prea am relații cu ea. E o fată cumsecade, dar probabil nu ne potrivim la păreri. Ea are niște principii de viață, eu altele.

— De pildă?

— De pildă îi place să cam stea la bar, și nu numai cu mine. Asta mă deranja și i-am spus-o. Ne-am cam răcit din momentul acela…

— Mda. Domnule Dragomir, uneori mă întreb dacă joci cinstit cu mine. Am o meserie riscantă, pe care n-o fac din pură plăcere sportivă. Ar trebui să mă înțelegi. Așa cum te înțeleg și eu pe dumneata. Știu că nu ți-e ușor să-mi spui anumite lucruri. Dar asta e prea puțin ca să mă convingi.

— Îmi pare rău că vă îndoiți de mine.

— Nu mă îndoiesc atât cât ar trebui. Mă văd silit să joc totul pe o singură carte, n-am de ales. Ești singura mea cale de a pătrunde la obiectivul „Cezara”, însă nu pari foarte dispus să mă ajuți.

— Fac ce pot, murmură Dragomir.

— E destul de puțin, totuși. Gore a fost la adresele indicate de dumneata. Sunt, într-adevăr, unități de radio-locație. Dar a ajuns până la poartă. Asta, pentru mine e egal cu zero. Vreau mai întâi să știu dacă te-ai interesat de stația de mare putere. Ți-am dat destul timp.

— Da, spuse Dragomir. În timpul ăsta am primit și un telefon de la tata. Știți, treaba e mai serioasă decât credeam. Îi trebuie o sumă respectabilă ca să iasă din încurcătura aceea.

— Să mai aștepte, zâmbi Peter. Întâi stația.

— A doua, spuse Dragomir. Aceea din pădure.

— Mersi. Acuma, domnule Dragomir, vine partea cea mai dificilă. Tatăl dumitale va fi bucuros să aibă ce-i trebuie. Dar pentru asta, am nevoie și eu de ceva: un permis de intrare în unitate. Mă pricep la electricitate; știu și ceva radiofonie, cred că-ți imaginezi. Îmi trebuie o delegație din partea dumitale, să verific o instalație de mai mică importanță. Sper că nu e prea greu…

— Greu? Imposibil, vreți să spuneți, strigă Dragomir. Eu n-am

puterea să eliberez o asemenea delegație…

— Domnule Dragomir! Ești destul de bine vârât în treaba asta ca să mai poți da înapoi. Avem fotografii din cele mai reușite unghiuri. Avem înregistrate mărturiile dumitale. Destule probe ca să fii zdrobit pe viață. Ai o carieră în față, ești tânăr, ai un tată care te așteaptă. Permisul ăsta costă bani grei și eu sunt dispus să plătesc. Este ultimul lucru pe care ți-l cer. După asta, aș prefera sa uiți că am existat. O delegație. O simplă hârtie.

— Dar nu se poate…

— Dacă știam că se poate, o rugam pe bunica mea să se ocupe de treaba asta. Hai, fă un efort. Spre binele tuturor. După ce-mi dai delegația, îți fac cadou și fotografiile acelea.

— Clișeul, șopti Dragomir.

— Clișeul, am vrut să spun. Și banda de magnetofon.

— Și… contractul? întrebă Dragomir plin de speranță.

— Ce rost ar mai avea să-l păstrez? Nu decontez nimănui banii pe care i-am cheltuit.

— Să-ncerc, oftă Dragomir. Dar nu vă promit sigur. Și în niciun caz nu pot mai devreme de mâine seară.

— Perfect. Te aștept mâine seară, la opt, tot aici. Cu delegația. Fii punctual, domnule Dragomir. Mai ai nevoie să te conducă Gore?

— Nu. Am învățat drumul. Mă descurc și singur…

În biroul colonelului căldura devenise sufocantă. Dragomir se ridică, deschise fereastra, reveni în fotoliu.

— Dacă-i dăm permisul, n-am făcut nimic, spuse colonelul. Ți-am mai spus, Dragomire, toată povestea e să câștigăm timp. Să-l păcălim, să-l facem să creadă că a reușit. Constructorii lucrează zi și noapte la mijloacele de mascare; în curând obiectivul își va putea păstra singur secretul.

— Înțeleg, tovarășe colonel.

— Dacă-l arestăm pe Petre, maiorul prinde de veste și trimite pe altcineva. Trebuie să-l liniștim pentru un moment.

— Tovarășe colonel, mă gândeam…

— Spune, îl încurajă colonelul.

— Mă gândeam să-l refuzăm cu permisul. În schimb…

Peter îl aștepta nerăbdător și încruntat. După fața lui

Dragomir, deduse din prima clipă că nu obținuse permisul.

— Mi se pare că…

— Da, spuse Dragomir trist. N-am reușit. Permisele se eliberează numai la statul major. Cu fotografie și cu verificarea atentă a persoanelor. Sunt dezolat…

— Nu mă interesează sentimentele dumitale. Cert este că ți-am cerut un lucru pe care n-ai fost în măsură să-l îndeplinești. Colaborarea noastră nu merge cum trebuie, domnule Dragomir.

Dragomir ridică din umeri, posomorât. Își aprinse o țigară, se așeză pe scaun. Îl privi țintă pe Peter:

— Îmi pare rău pentru tata. Aveam mare nevoie de banii aceia. Vă fac o propunere, domnule Petre.

— O propunere? tresări Peter.

— Da. În fond, de ce vreți să pătrundeți în unitate? Ce anume vă interesează din obiectivul „Cezara”?

— Totul, șuieră spionul. Instalațiile de forță. Dispunerea surselor de energie. Amplasarea stațiilor. Aspectul aparaturii. Forma antenei…

În semiîntunericul care se lăsase în încăpere, jarul țigării deveni mai intens. Părul blond al lui Peter părea aproape alb, în schimb fața lui era mică și rea. „Un geniu al răului, gândi Dragomir. Trebuie să-l iau cu binișorul…”

— Și… v-ar satisface un microfilm care să conțină imaginile părților mai însemnate ale obiectivului?

— Microfilm… Știi că e o idee, domnule Dragomir?

— Banii înainte, spuse scurt inginerul.

— Jumătate, domnule.

— Fie.

Peter se ridică și aprinse lumina. Încăperea își reluă proporțiile obișnuite, iar locatarul păru iarăși omul corect, serios, cu înfățișare demnă de încredere.

— Cu o mențiune, domnule Dragomir. N-aș suporta să fiu păcălit.

— Am nevoie de bani, murmură Dragomir. În fond, de la mine sau de la altul, tot veți avea până la urmă ce doriți. Sunteți destul de apt pentru meseria asta…

— Oho, un compliment în toată legea, zâmbi Peter. Atunci să trecem la partea practică a convorbirii noastre. Ai avea nevoie de un mic aparat foto, nu-i așa?

Și se aplecă să cotrobăie în servieta de lângă masă.

A doua zi dimineața, Dragomir se duse la colonel să-i raporteze cum a mers. Avea nevoie de imagini autentice, luate însă din locuri diferite. Nu-și făcea iluzii că Peter poate fi păcălit prea ușor. O informație falsă trebuie să fie absolut autentică… până la un punct. Falsul trebuie strecurat ca din întâmplare, ascuns cu ingeniozitate, servit cu prudență maximă, pentru că altfel toată construcția, migălos concepută și realizată, se năruie într-o clipă.

Bătu la ușă.

— Intră, se auzi glasul colonelului.

Apăsă pe clanță, intră. Și se opri în ușă, stupefiat, uitând să mai salute.

— Gore!

— Faceți cunoștință, spuse colonelul stăpânindu-și râsul.

— Locotenent Pruteanu, se prezentă Gore.

Colonelul își frecă mâinile bine dispus și-i explică lui Dragomir:

— E venit de curând la noi. A lucrat la altă direcție. Nu te-am prevenit fiindcă voiam ca totul să pară cât mai firesc.

— Sunteți supărat pe mine, tovarășe căpitan?

— Felicitări. Ești un actor desăvârșit, spuse Dragomir revenindu-și din surpriză. N-aș fi bănuit nicio clipă…

— Era misiunea lui, interveni colonelul, să se țină scai de Petre. Să-i știe fiecare pas. Și să-l împingă cu grijă spre dumneata.

— Aha, făcu Dragomir. Bine lucrat. Și totuși, nu pricep: cum a intrat pe fir?

— E o poveste lungă, spuse colonelul. O cunoșteam pe „bătrâna”, colaboratoare a maiorului. În ultimii ani n-a mai acționat deloc. Și mi-am închipuit că o păstrează pentru o treabă importantă. Iar cea mai importantă treabă a lor era obiectivul „Cezara”. M-am așteptat ca ei să apeleze la „bătrână” într-un fel sau altul. Mai departe să-ți spună Gore.

„Gore” își drese glasul:

— O, a fost simplu de tot. Am aranjat cu doi băieți un atac la poșeta bătrânei. Eu am salvat-o, chipurile. Și m-am împrietenit cu ea. I-am povestit viața mea, și am convins-o. Când Petre i-a cerut ajutor, m-a recomandat pe mine. Fără să pară că ne

cunoaștem. Pe scurt, am cărat ceva saci în Piața Unirii. Știți, tot pentru autenticitatea personajului. În schimb, asta mi-a păstrat condiția fizică…

— Acuma, băieți, la treabă. Ce-ai rezolvat cu clientul nostru?

— Mi-a dat un minifoto, un breloc pentru chei. Cu film în el. Douăzeci de imagini. Diseară trebuie să i-l duc. Vrea să-l developeze singur. Mâine intenționează să plece.

— O să ne distrăm nițel la aeroport, spuse locotenentul. Îi cerem microfilmul când i-o fi lumea mai dragă.

Colonelul se așeză la birou și făcu celor doi semn să se așeze.

— Am văzut azi un Toyota, o splendoare, povesti el. Mașină de curse, nu alta. Am oprit la stop, la universitate, în rând cu el. Când s-a dat liber, a țâșnit ca un proiectil. Spectacol, băiete…

Pruteanu-Gore vru să spună ceva, dar Dragomir îi făcu semn să tacă. Avea să-i povestească pe urmă despre obiceiul colonelului: când era preocupat intens de ceva, schimba vorba, ca să-și acorde un răgaz pentru gândire sau să-și depărteze interlocutorii de la adevăratul subiect. Dar nu era momentul să-i explice acum. Oferi o țigară locotenentului, își aprinse și el una. Colonelul bătea cu creionul în masă: tac-tac… tac-tac…

— În definitiv de ce l-am aresta? spuse el deodată trântind creionul pe sugativa galbenă. Să-l lăsăm să plece cu microfilmul. Asta o să-l liniștească o vreme pe maiorul lui. Au să-și treacă pe hărți obiectivul pregătit de noi, cu datele pe care i le furnizăm noi.

— Și între timp obiectivul „Cezara” devine invulnerabil, strigă Dragomir.

Colonelul râse încet și adăugă:

— Iar dacă domnul Petre mai vine o dată, peste o vreme, ne e mai ușor să aflăm ce caută…

Se ridică să deschidă fereastra. Iar se făcuse cald în birou. Profitând de pauză, locotenentul se aplecă spre Dragomir și-i șopti cu glasul lui Gore:

— Ce zici de bariul, dom’ șef? Are o idee, de milioane!